

Tarihsel hareketin iktisadi temeli ve proletaryanın tarihsel devrimci rolü, marksist dünya görüşünün iki kilit düşüncesidir. İlk tarihsel materyalizmin temel hareket noktasını vermiş, ikincisi sosyalizmin ütopyik tasarımlar yığını olmaktan çıkıp maddi sınıfsal bir eksene oturmasını sağlamıştır. Engels ilkinde temel önemde katkısını

“İkinci Keman”dan da öte!

“İktisadi kategorilerin eleştirisine katkının dahice denemesi”yle, ikincisine “İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu adlı yapıtıyla” vermiştir.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 12
1 Ağustos 2023

Kızıl Bayrak

kizilbayrak80.net

İktidarı ve muhalefetiyle kokuşmuş bir düzen...

3

Mafya şeflerinin şefi: Devlet Bahçeli!

Faşistlerin dincilere tutunduğu, dincilerin faşistleri koltuk değneği olarak kullandığı bu rejim, mafya şeflerini hapisten çıkartıyor.

4

Tarikat karanlığını yaymak sermaye ve emperyalizmin tercihi!

Toplumların gerçek anlamda aydınlığa kavuşabilmesi için kapitalist barbarlık düzenin yıkılması şarttır. Bunu da mücadeleye eden işçi sınıfı başarabilir.

18

Siyonist rejimin iç krizi derinleşiyor!

Netanyahu iç krizini daha çok saldırı daha çok katliam yaparak aşabileceğini sanıyor. Oysa bunun da pek işe yaradığı görülüyor.

Peru’da başkent Lima’nın “3. işgali”

s.16

Tahıl koridoru ve timsah gözyaşları - D. Meriç

s.19

İktidarı ve muhalefetiyle kokuşmuş bir düzen

Şaibeli seçimlerin üzerinden yaklaşık iki ay geçti. Buna rağmen düzenin siyaset arenasındaki figürlerin icraatlarına bakıldığında çok farklı bir atmosfer var. Seçimlerden önce oy avcılığına çıkan sermayenin siyasetçi takımı, sahte de olsa topluma bazı vaatlerde bulunuyordu. Bu vaatlerin yalan olduğu elbette belliydi. Gerçekleşme olasılığı yüzde bir olsa bile, sandıktan medet umanların kulağına hoş gelebiliyordu. Kısa bir süre için de olsa, “boğucu sorunların geride kalma umudu” bir kaçış alanı açıyordu. Saray rejiminin oy avcılığı için bir takım “seçim rüşvetleri” dağıtması, kaçışı kolaylaştırıyordu. Oysa baştan beri varılacak nokta belliydi: Gerçeğin duvarına sert bir şekilde toslamak...

Saray rejimi devletin imkanlarını, medya ordusunu ve trol bölüklerini kullanarak oluşturduğu yapay gündemlerle emekçilerin bir bölümüne kendi gerçek sorunlarını bir süre için de olsa unutturabiliyordu. Be kesim, kendilerini sefaletle sürükleyen, “veren el alan elden üstündür” sloganıyla onlara sadaka dağıtan rejime destek verdiler. Vatan, bayrak, ezan, namaz, cami, minare, seccade gibi şarlatanca söylemlerle yaratılan illüzyon, 28 Mayıs’ın hemen ardından başlayan zam yağmuru, artan enflasyon, TL’nin hızla değer kaybetmesi gibi gelişmelerle dağılmaya başladı. Zira bu şarlatanlıklar üzerinden siyaset yapanlar saraylarında sefahat sürmeye devam ederken, oyuna gelip onlara destek verenler dahil, toplumun geniş kesimlerine dayatılan sefalet günden güne derinleşiyor.

Başını CHP’nin çektiği “Altılı Masa”

ya da “Millet İttifakı” yer yer AKP-MHP koalisyonuyla dinci-ırkçı söylem yarışına girse de seçim söylemini daha çok sahte vaatler üzerinden kurguladı. Her şeyi şaibeli seçimlere endeksleyen, dinci-faşist rejimin hilelerine pek itiraz etmeyen düzen muhalefeti, öfkesi kabaran kitlelere “Evinizde oturun. Sokağa çıkmayın. Sakın provokasyona gelmeyin” telkinlerinde bulunarak toplumsal hareketi önleme misyonuyla hareket etti. Şaibeli seçimleri meşru kabul ederek Saray rejiminin devamına onay verdiler.

Görüldü ki, seçimler sermayenin ve emperyalistlerin tercihiyle Saray rejiminin yola devam etmesine imkan verecek şekilde kurgulanmıştı. %52’ye %48 kurgusu resmi veri haline getirilerek ilan edildi. Altılı masada oturan sermayenin temsilcilerinin buna dair kayda değer bir itirazları olmadı. Belli ki sermaye ve emperyalistlerin çizdiği plana ciddi bir itirazları yoktu.

Seçimlerin hemen ardından düzen muhalefetinin icraatlarına bakılınca, verdikleri vaatlerin hepsinin sahte olduğu görüldü. Bu kaba sahtekarlıkla dinci-faşist rejimden bıkmış toplumun geniş kesimlerini aldattılar. Yarattıkları illüzyon 28 Mayıs’ın hemen ertesinde dağılmaya başladı. Kendilerine umut bağlayanları hayal kırıklığına uğratmakla kalmadılar, Saray rejimine muhalefet ettiklerini iddia ederek de kitleleri aldattılar. Zira söylediklerinde bir samimiyet kırıntısı olsaydı AKP-MHP koalisyonu ile şeriatçı-ırkçı aparatlarının pervasız saldırganlığına karşı bir tutum geliştirirlerdi. Saraya biat etmeyen, toplumun yarından fazlasını oluşturan kitlelerin sorunlarıyla ilgilenir, pervasız saldırılara karşı duruş sergiler-

lerdi. Oysa tam tersini yapıyorlar. Kendi aralarında koltuk kavgası yaparak gereksiz yere gündemi işgal ediyorlar. Saray beslemesi medyaya sahte tartışmalar yapma imkanı sunuyorlar.

Yağma ve talandan beslenen Saray rejimi hem ekonomik krizi derinleştiren politikaları hayata geçirdi hem seçim rüşvetleri dağıtarak Merkez Bankası ve Hazineyi boşalttı. Bundan dolayı seçimlerin hemen ardından saldırıya geçti. Fazla zamanları yok, çünkü Mart 2024’te yerel seçimler var. Seçimleri gündeme getirmeden önce saldırıları belli bir noktaya getirmek için acele eden AKP-MHP koalisyonu, kısmen de olsa ekonomideki çöküşü toparlamaya çalışıyor. Bunun maliyetini ise sermayeye değil emekçilere ödetmek için peş peşe zamlar, vergi artışları, faiz oranlarını yükseltmek gibi adımlar atıyor. Nitekim iki aydan kısa bir süre içinde emekçilerin belini kıran icraatlara imza atıldılar. Ancak yerel seçim atmosferine girince biraz frene basacak, yine bazı seçim rüşvetleri dağıtacak, ardından histerik bir şekilde saldıracaktır. Zira kapitalist ekonominin “selameti” de Londra’daki “faiz lobisi”nin beklentileri de bunu gerektiriyor.

Saray rejiminin ikinci hamlesi baskı ve devlet terörünü arttırmak oldu. Saray rejimine muhalif medyada sembolik bir yeri olan Merdan Yanardağı zindana kapatılarak, milletvekili seçilen Can Atalay’ı hapiste tutarak pervasızlığını gösterdi. Yayın durdurular, erişim engelleri, evlerine yapılan polis baskınlarıyla gazetecilerin tutuklanması, hak aramaya çalışan işçilere ve Cumartesi Annelerine

kinle saldırılması, doğayı korumaya çalışan köylülerin üzerine jandarmayı sürüp, orman katliamının gerçekleştirilmesi devreye sokulan saldırganlığın güncel örnekleri oldu.

Salırganlığın üçüncü ayağını dinci-şeriatçı ve şoven-ırkçı propagandanın fütursuzca yaygınlaştırılması, tarikatlara gövde gösterisi yaptırtmak, konserleri/festivalleri yasaklamak, karma eğitimi tartışmaya açmak, din propagandası yapacak “misyonerler” ordusunu eğitim kurumlarına “kadrolu” olarak yerleştirmek vb. oluşturuyor.

Saray rejiminin bu yönelimi, geniş emekçi kitlelere reva gördüğü yaşamı net bir şekilde gözler önüne seriyor: Derin bir sefalet, onur kırıcı bir yaşam. Din ve ırkçılık afyonu ile uyuşturma! Bundan dolayı dinci-şeriatçı ve şoven-ırkçı propagandaya tahsis edilen alanlar adım adım genişletiliyor, hak arama mücadelesini ise terörize etmeye çalışıyorlar. Bu yönelimi sadece AKP-MHP rejimi ile aparatlarının değil, sermayenin ve emperyalistlerin bir tercihi olarak okumak gerekiyor. ABD-AB emperyalistlerinin Saray rejimiyle birlikte yola devam kararı almaları ile bu politikalar arasında dolaysız bağlar vardır. Zira “Cumhur İttifakının” icraatları Londra’daki “faiz lobisi” tarafından yakından izleniyor. Saray rejimi onları memnun edecek adımlar atıyor. Çünkü onlardan istediği parayı alabilmesi için faiz oranlarını arttırmak zorundadır. Saray rejimi “Nas”ı çöpe atarak ilk mesajını vermişti. Faizi daha çok yükseltmek için ise yerel seçimlerin geçmesini bekliyor.

Saray rejimi en pervasız icraatlarla yola devam ederken, oy avına çıktıkların-

da “cehennem kapılarını kapatacağız” diyenler ortalıkta görünmüyor. “Bize oy verin cennet vatanı alın” diye nara atanların, cehennem ateşini harlayan Saray rejimine karşı yükselttikleri tek bir ciddi itiraz yok. Ne zamlara ne zulme ne şeriatçı-ırkçı rejimin inşasına bir itirazları var. Olması beklenebilir miydi?

Toplam tabloya bakıldığında, düzen muhalefetine Saray rejiminin icraatlarına itiraz edebilecek nitelikten yoksun olduğu görülüyor. Bunu hem sermayenin hem emperyalistlerin dinci-faşist rejimi tercih etmiş olmalarıyla izah etmek mümkündür. Sermaye sınıfını temsil eden bütün klikler rejimin niteliği konusunda mutabık kalmış görünüyorlar. Aralarındaki rekabet ve çelişki artı-değer paylaşımından alınacak paylar ve devlet kurumlarının parsellenmesi alanıyla sınırlanmış görünüyor.

Dinci-ırkçı gericiğin düzenin siyaset sahnesine egemen olduğu koşullarda, CHP'nin yaptığı şey uyum sağlamaktır. Hal böyleyken CHP'ye “sosyal demokrat aslına dönmelisin” türünden çağrılar yapılabiliyor. Oysa bu, öküzen altında buzağı aramaya benziyor. Çünkü Saray rejiminin inşası ve icraatları devam ederken sağcı-dinci tonlarını daha çok koyulaştırmak dışında icraatı olmayan bir düzen partisidir CHP. “Sosyal demokrat” diye anılması bu vahim tabloda hiçbir değişiklik yapmıyor. Şeriatçı/ırkçı partilerle ittifak kuran CHP ve şefi Kemal Kılıçdaroğlu'nun 28 Mayıs sonrası pratikleri düzenin “sol” görünümü temsilcilerinin kitleleri boş vaatlerle aldatmak dışında bir misyonlarının olmadığını birkez daha gözler önüne sermektedir.

İktidarı ve muhalefetiyle düzen gerçeği bu iken, işçilerin ve emekçilerin düzen partilerinden ya da Saray rejiminin kurgulayacağı şaibeli seçimlerden medet ummaları, yeni hayal kırıklıkları ve moral çöküşten öte bir şey getirmeyecektir.

Saray rejiminin dinci-ırkçı propagandaya dayalı şarlatanlığını da düzen muhalefetine sahte vaatlerini de bir kenara atıp örgütlenmek ve düzenin dayattığı onur kırıcı sefalet hayır demek, işçi ve emekçilerin önündeki tek çıkış yoludur. Bu mücadele sadece Saray rejiminin dönemsel politikalarına karşı sınırlarda kalmamalı, bu vahşi rejimi tamamen yıkmayı da amaçlayan bir bakış açısıyla örgütlenmelidir. Zira varılan noktada bu düzende işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin insan onuruna yakışır bir hayata kavuşmaları imkansızdır. Günümüz ve geleceği kazanmak ancak işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesinin yükseltilmesiyle mümkün olabilir.

Mafya şeflerinin şefi: Devlet Bahçeli!

AKP-MHP rejiminin “kaynağı belirsiz para” konusundaki düşkünlüğü, Türkiye’yi uluslararası mafyanın yuvası haline getirdi. Konu üzerine çalışan gazeteciler, dünyanın dört bir yanından gelen mafya şeflerinin Türkiye’ye nasıl yerleşip faaliyetlerine devam ettiklerini ortaya koyan sayısız haber ve makale yayınlandı. Mafya şeflerinin Interpol tarafından kırmızı bültenle aranıyor olmaları Türkiye vatanışlığı satın almalarının önünde bir engel teşkil etmiyor. Zira bir şey satıldıktan sonra geriye sadece “fiyat pazarlığı” kalıyor.

Kapitalist ekonomide kara para akılma mekanizması aralıksız işler. Ancak her şeye rağmen bunun bir ölçüsü olur. Zira kimse “kara paranın üssü” unvanını taşımak istemez. AKP-MHP koalisyonu iş başına gelmeden önce de kara paraya belli bir alan açılıyordu. Ancak bu “yerli/millî” rejimde bütün sınırlar alt üst edildi. Birgün.com’dan Mustafa Bildirici’nin Merkez Bankası verilerinden aktardıkları, AKP öncesi ve sonrası dönemler arasında derin bir uçurum olduğunu gözler önüne seriyor. Buna göre Türkiye’ye 1984-2001 yılları arasında 1 milyar 778 milyon dolar olan “kaynağı belirsiz” para girişi kaydedilmiş. AKP döneminde bu oran 76 milyar 719 milyon dolara ulaşmış. Son iki yılda ise, ülkeye kara para girişi 10 milyar dolara ulaşmış. Diğer bir ifadeyle, 17 yılda giren paranın beş katından fazlası sadece bir yılda ülkeye getirilmiş. Belirtelim ki, bunlar resmi veriler. Gayri resmi verileri ise ancak Saray rejiminin tepesinde oturan “yerli/millî” şefler bilebilir.

İşte ülkenin üzerine bir kabus gibi

çöken bu “yerli/millî” rejim Türkiye’yi “mafyanın cenneti” haline getirerek, derin “vatan sevdasını” kanıtlamıştır.

Başını AKP-MHP ikilisinin çektiği şeriatçı-faşist koalisyonun marifetleri kara para ithal etmekten ibaret değil. AKP’nin koltuk değneği olan Devlet Bahçeli, “yerli/millî” mafya şeflerinin şefi rolüyle sahnede duruyor. Faşistlerin dincilere tuttuğu, dincilerin faşistleri koltuk değneği olarak kullandığı bu rejim, mafya şeflerini hapisten çıkartıyor. Gerçekleri dile getiren gazetecileri, emekçileri ya da devrimcileri düzen mahkemelerinde savunan avukatlar zindanlara kapatılırken, mafyacılar “özel yasalar” çıkartılarak sokaklara salınıyor.

Türkiye’de adları farklı olsa da mafya örgütlerinin çoğunun “ülkücü” önağı vardır. Bu tesadüf değil elbette. Bir dönem NATO’nun Gladio örgütü tarafından devrimcileri, ilerici yazarları, sendikacıları, akademisyenleri öldürmek için tetikçi olarak kullanılan bu tipler, kullanım süreleri bitince “yerli/millî” mafya örgütleri kurmaya başladılar. Bunların mahkeme tutanaklarındaki suç çetelelerine bakıldığında şöyle bir liste ortaya çıkıyor: “suç örgütü kurmak, yönetmek, cinayet işlemek, adam yaralamak, adam kaçırmak, tecavüz, gasp, soygun, haraç...”

Bu tipler Devlet Bahçeli’ye göre birer “vatan sevdalısı kahraman.” Vatana o kadar sevdalılar ki, paçalarından kan ve irin akıyor. Bu yaklaşımla hareket eden gerici-faşist rejim ülkeyi uluslararası mafyanın bataklığına çevirdi. Tüm bunların

başında ise Tayyip Erdoğan’ın vazgeçilmez ortağı Devlet Bahçeli var. Alaattin Çakıcı’dan Kürşat Yılmaz’a ve diğerlerine kadar hapisten çıkarılan suç örgütü şefleri soluğu Devlet Bahçeli’nin huzurunda alıyorlar. Zira mafya şefleri hapisten çıkmayı, Tayyip Erdoğan’a özel yasalar çıkarttıran Devlet Bahçeli’ye borçlular. Birkaç gün önce saliverilen Sedat Şahin de “rajona” uyararak Devlet Bahçeli’yi “makamında” ziyaret etti. Mafya şefleri, Saray rejiminin tepesinde oturan şeflerine sadık görünüyorlar.

Bütün kapitalist devletler mafyayla ilişkilidir. Zira mafya da kapitalist sistemin vazgeçilmez bir parçasıdır. Ancak bu işi zıvanadan çıkaran AKP-MHP rejimi türünden olanlara pek rastlanmaz. Bütün mafya şeflerinin şefi rolünü oynayan bir kişinin devlet yönetiminde belirleyici söz sahibi kişilerden biri olması, düzen hukukuna göre bile büyük bir skandaldır. Ancak bunu kimsenin sorun ettiği yok. Yani bu “olağan/teamüllere uygun” bir ilişki olarak kabul edilmiş görünüyor. Sadece Saray rejimi değil, güya bu rejime muhalefet eden düzen partileri için de ortada bir sorun görünmüyor. Bu ise, dinci-faşist rejimin mafya şeflerinin şefi olmasının yanı sıra, bizzat kendisinin de bir tür mafya niteliğine büründüğünü gösteriyor. Böyle bir rejimin sermaye ve emperyalistler tarafından tercih edilmesi ise, emperyalist/kapitalist sistemin nasıl hastalık yayan bir bataklığa dönüştüğünü göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Tarikatların karanlığını yaymak sermaye ve emperyalizmin tercihidir!

Menzil tarikatının şeyhi diye anılan Abdalbaki Erol'un ölümünün ardından yaşananlar, Türkiye'de din istismarına dayalı karanlık yapıların "gövde gösterisi" yapacak güce ulaştığını gösterdi. Bu karanlık yapıların devlet kurumlarındaki kadrolaşması, Menzil Köyü'nde düzenlenen cenaze gösterisinde belirgin bir şekilde sergilendi. Devlet katında yönetici konumunda olan kişilerin kullandığı "çakarlı araçlar" gözle görülecek kadar yoğunluğa ulaştı. Fiyatları milyonları bulan çakarlı araçların çokluğu, bu karanlık yapının devlet katında ele geçirdiği ya da belli pazarlıklar karşılığında kendisine sunulan mevkilerin yaygınlığını da gösterdi.

KARANLIK ÖRGÜTÜN GÖVDE GÖSTERİSİ

Adına tarikat denen bu karanlık örgütlenme, ölen kişinin 14 Mayıs'tan önce yaptığı açıklama ile seçimlerde Tayyip Erdoğan'ı desteklediğini ilan etmişti. Şaibeli seçimlerle Saray rejiminin işbaşında kalması bu tarikatı daha da cesaretlendirmiş hem medyada hem sosyal medya alanında daha görünür olmaya başlamıştır. Medya üzerinden propagandayı arttıran Menzil, Abdalbaki Erol'un cenazesini Saray rejiminin de desteği ile bir gövde gösterisine dönüştürdü.

15 kilometrelik bir araç konvoyu oluşturan tarikat mensupları birçok kentten yola çıkarak Adıyaman'ın Kahta ilçesine bağlı Menzil Köyü'ne gittiler. Adıyaman'da insanlar enkaz altında can verirken kılı kıpırdamayan Türk Hava Yolları özel ek seferler düzenleyerek, tarikatın gövde gösterisine katılacakları taşıdı. Tarikatın tahkim ettiği ve bir tür "kurtarılmış bölge" haline getirilen Menzil Köyü'nde toplanan kalabalığın katıldığı cenaze Saray'dan beslenen medya tarafından canlı yayınlandı.

Orta çağ artığı ideolojisini topluma dayatmak için Saray rejiminin pervasız adımlar attığı günlerde yaşanan bu olay, tarikatın AKP-MHP koalisyonundan güç alarak bu gösteriyi yaptığına işaret ediyor. Yakın zamana kadar medyatik olmaya çalışan bu örgütün gövde gösterisi yapabilecek bir özgüven kazanması, devlet içindeki dayanaklarının hiç olmadığı kadar arttığını gösteriyor. Menzil ve onun gibi karanlık örgütleri araştırın gazetecilerin ortaya koydukları gerçekler Sağlık,

Milli Eğitim, İçişleri ve Adalet bakanlıklarında Fethullah Gülen cemaatinin boşalttığı yerlerin, Menzil başta olmak üzere tarikatlar tarafından doldurulduğunu ispatlıyor.

SERMAYENİN DE REJİMİN DE ORGANİK BİRER PARÇASI...

21. yüzyılın ilk çeyreği bitmek üzereyken akla ziyan sahtekarlıklarla yüz binleri peşinden sürükleyen bu karanlık örgütlerin yaygınlığı ve güç kazanması tesadüf mü? "Gavs" (bir tür evliya) diye anılan Abdalbaki Erol'a biat edenleri bir tür köleliği kabul edecek derecede körelten Menzil gibi tarikatlar, ağlarına düşürdükleri kitleyi orta çağ artığı zihniyetle zehirleyip teslim alırken, şefleri ise vahşi kapitalizmin temsilcileri olarak faaliyet yürütüyor. Geçen yıllarda Fethullahçılarının olduğu gibi, Menzil tarikatına bağlı kapitalistlerin kurduğu bir sermayedarlar örgütü bile var. Yeni tarikatın şefleri sermaye sınıfının organik birer parçası haline gelmiş durumdadır.

Orta çağ artığı ideoloji ile teslim adlıkları müritleri kaba bir şekilde sömürerek büyük servetler biriktiren tarikatlar, bu ideoloji ile işçilerin de bir kesimini zehirleyerek, sınıfsal kimliklerini yozlaştırıyorlar. İşçiler ve emekçiler arasında bu

zehir yayarak sadece kendi sefil çıkarlarına değil, bütün sermaye sınıfına hizmet ediyorlar. Etkiledikleri kitlenin oy potansiyeli ve sahip oldukları mali güce dayanarak siyasal alanda da bir taraf haline gelmiş, iktidar ve ranttan aldıkları payı hızla arttırmışlardır. Bazı haberlere göre, ABD'deki Yahudi lobisinde etkin olan kişilerle bir petrol rafinerisine ortak bile olmuşlar.

Sermaye sınıfı ve onun devleti ise onlarca yıldan beri işçi sınıfı hareketi ile ilerici-devrimci güçlere azgın bir şekilde saldırırken bu gericilik odaklarının önünü açtı. Bir dönem iktidarın aparatı olan dinci-ırkçı örgütler, son 20 yıllık süreçte sisteme damga vuran, rejime egemen olabilecek güce ulaştırıldı. Özel mülkiyet ve ücretli emek gücünün sömürüsüne dayalı olan sermaye iktidarı, siyasal alanı dinci-ırkçılara teslim etmiş durumda. Menzil tarikatının hem MHP hem AKP hem BBP ile yakın ilişkiler içinde olması tesadüf değil. Bunlar aynı sınıfın, aynı siyasal anlayışın, aynı karanlık zihniyetin temsilcileridir. Dolayısıyla bu örgütlenmeler artık vahşi kapitalist sistemin birer organik parçası haline gelmiş/getirilmiştir. Hal böyleyken din ve "maneviyat" üzerine vaazlar vermeleri, kaba sahtekarlıktan başka bir anlam taşımıyor.

"DERS ÇIKARMAYAN" AKP Mİ?

Bu karanlık yapıların devleti ele geçirmesine karşı çıkan, onların icraatlarını teşhir bazı gazeteci veya analistler, Fethullah Gülen örgütünün darbe girişimini örnek vererek, AKP'nin olaylardan ders almadığını öne sürüyorlar. Buna göre, AKP "FETÖ" olayından ders alsaydı Menzil ve onun gibi karanlık yapıların önünü açmazdı. Kimileri Tayyip Erdoğan'la bazı müritlerini uyardıklarını ancak dikkate alınmadıklarını anlatıyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, bu bakış açısı sorunun püf noktasını gözden kaçırıyor ya da saklamaya çalışıyor. Çünkü AKP-MHP koalisyonu ne yaptığını gayet iyi biliyor. Bu koalisyonun bizatihi kendisi bu tür karanlık yapılardan oluşturulmuştur. Dolayısıyla onlarsız varlığını sürdürmesi mümkün değil. Bunlar hem büyük bir servet birikimine sahipler hem karanlık örgütleri var hem devlet kurumlarını ele geçirmişler. Aralarında zihniyet bakımında kayda değer bir fark bulunmuyor. Tümü de dincilik ve ırkçılıkla maluller. Bu, onların bir tür ideolojik çimentosudur.

Ülkenin daha karanlık bir dehlizin içine sürüklenmesi, emekçilerin bu karanlık yuvalarında sersemletilmesi sadece AKP-MHP etrafındaki kapitalistlerin/

vurguncuların değil, sermaye kodamanları ve emperyalistlerin de tercihidir. Son seçimde dinci-faşist koalisyona verilen destek buna işaret ediyor. Dolayısıyla bu karanlık örgütlenmeleri ve oynadıkları rolü sistemden bağımsız bir olay olarak ele almak büyük bir yanılğı ya da bilinçli bir çarpıtma olacaktır. Bunlar, sermayenin siyasi tercihlerinin, emekçilere reva gördükleri kokuşmuş/karanlık dünyanın tezahüründen başka bir şey değiller. 20 yıldan beri devletin tepesinde oturtulan kişinin tarikat şefi için Hürriyet gazetesinde tam sayfa başsağlığı ilanı yayılması, devlet-tarikat ilişkisi hakkında net bir fikir veriyor.

GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELE HER YÖNÜYLE SINIFSAĞDIR!

Menzil tarikatının Saray rejiminin katkılarıyla gerçekleştirdiği gövde gösterisi laiklik ve laikliğin savunulması tartışmalarını bir kez daha tetikledi. Onlarca yıldan beri zaman zaman gündeme getirilen bu tartışmalarda, genelde düzenin şu veya kurumuna umut bağlanarak laikliğin savunulabileceği var sayıldı. Denebilir ki, en çok umut bağlanan kurum TSK idi. Generallerin laik olduğu var sayılarak, dinci gericiğin ülkeye egemen olmasının önünü kesecekleri var sayılırdı. Oysa gerçek bunun tam tersidir. Amerikancı generaller her zaman sola/

sosyalizme saldırmış, işçi sınıfı hareketini hedef almıştır. Ama aynı zamanda dinci gericiğin her türüne alan açmış, gelişip serpilmesinin önünü açmıştır.

12 Eylül askeri faşist darbesi, Türk-İslam sentezini topluma dayatmış, dinci-ırkçılığı rejimi ideoloji haline getirmiş ve bu proje sayesinde Saray rejiminin egemenliğine yol açılmıştır. Bu süreçte kimi cılız çıkışlar olsa da ordu dahil düzenin hiçbir kurumundan laikliği gerçek anlamda savunan bir tutuma rastlanmamıştır. Devletin bürokratik ve militarist aygıtlarına ırkçıların yanına şeriatçılar yerleştirilmiş, Türk-İslam sentezini savunan kadroların devleti yönetmesi sağlanmıştır. Dolayısıyla generallere umut bağlayanlar büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştır. Doğu Perinçek gibi bir dönem postal yalayanlar dahi "bu generaller kağıttan kaplıdır" türü laflar etti. Bugün Perinçek'in kendisi de aveneleriyle birlikte dinci-faşistlerin hizmetine girmiştir

Düzenin 'sol' temsilcisi sayılan CHP'den de bu konuda kayda değer bir çabaya rastlanmamıştır. Tersine kitle tabanının laiklik konusundaki hassasiyetine rağmen, o çarpık/güdük olan laikliğin adım adım ortadan kaldırılmasına destek vermediyse eğer izlemekle yetinmiştir. CHP ve şefi Kemal Kılıçdaroğlu'nun dinci-gericiliğe şirin görünmek için attığı adımlar, bu noktaya gelmesine çanak

tutmuştur. Bu konuda geçmişte "laiklik şampiyonu" havalarında olan Perinçekçiler de dinci-faşist rejime dalkavukluk yaparak, sermayenin ve emperyalistlerin bu projesine hizmet etmiştir. Görüldüğü üzere (son dönemde epey seyrekleşen) boş nutuklar bir kenara bırakılırsa düzenin hiçbir kurumu ya da siyasi temsilcisi ülkenin gericiğin koyu karanlığı içine itilmesi projesine itiraz etmemiştir.

Saray rejiminin seçimlerden sonra attığı adımlar, yarı şeriatçı-ırkçı bir rejim kurma ajandasını hiç olmadığı kadar fütursuz bir şekilde uygulamaya başladığına işaret ediyor. Tüm eğitim kurumlarına şeriatçı ideolojiyi çocuklara empoze edecek kadrolar yerleştirildi. Karma eğitim tartışmaya açıldı. Konsereler, festivaller yasaklandı. Dinci-ırkçı örgütler tüm festivallerin yasaklanmasını talep etmeye başladı. İçkiye sürekli yapılan zamlar, gerici yaşam biçimini dayatmanın bir parçası olarak kullanılıyor. Kız çocuklarının 14 yaşında evlendirilmesi gerektiğini ifade edenlerin sayısı günden güne artıyor. Kadın katilleri "savcı-hakim-yargıç" kılıklı tarikat mensupları tarafından kayırılıyor. İstanbul Sözleşmesi'ni ortadan kaldıranlar Medeni Kanunu da şeriata uydurmak istiyorlar vb...

Hal böyleyken bu koyu gerici dayatmalarına karşı durabilecek tek güç toplumsal muhalefettir. Kapitalistler ve

onların düzeni laikliğin esas düşmanı olduğu gibi, emekçileri gericiğin karanlığında boğma projesinin temel dayanağıdır aynı zamanda. Böyle bir sitemin işçilere, emekçilere reva göreceği tek şey kaba köleliktir. Zira bu zihniyet sadece gerici, cinsiyetçi, zorba, tüm ilerici değerleri hedef almakla kalmıyor, hak arama mücadelesinden de nefret ediyor. Onların derdi, hakları için mücadele eden, onurlu duruş sergileyen işçi ve emekçileri sindirip, şeyhine biat edip köleliğe şükreden bir yığın yaratmaktır.

Toplumun ilerici birikimini temsil eden toplum kesimlerinin tepkisinin önemini göz ardı etmeden vurgulayalım: Bu koyu gerici dalgası işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesi geliştirilmeden püskürtülemez. Emekçilerin bir kısmının bu gerici taraftan zehirlenmiş olmaları bu gericiği değiştirmez. Zira bu sistemde gericiğe karşı durabilecek, laikliği savunabilecek başka bir toplumsal güç ya da sınıf bulunmuyor.

Kapitalizmin egemenliği yıkılana kadar rejim şeriatçı gericiği de şoven ırkçılığı da döne döne yeniden üretmeye devam edecektir. Toplumların gerçek anlamda aydınlığa kavuşabilmesi için kapitalist barbarlık düzenin yıkılması şarttır. Bunu da ancak devrimci sınıf partisi önderliğinde mücadeleyi yükselten işçi sınıfı ve emekçi müttefikleri başarabilir.

Doğayı savunmak için topyekun direniş

genelindeki direniş katılım sayısı bile düşerdi. "Her yer Taksi her yer direniş!"

sloganı Türkiye genelinde haykırıldı ve somut bir gerçekliğe dönüştü.

Bugün de "Her yer Akbelen her yer direniş!" sloganı somut bir gerçekliğe dönüşmeli. Ancak böyle bir güçle orman katliamı durdurulabilir.

TOPYEKÜN SALDIRIYA KARŞI TOPYEKÜN DİRENİŞİ!

Üstelik orman katliamı sadece Akbelen'de yok. Antakya'da, Kürt illerinde, İkizdere'de, tehdit olarak Kaz dağlarında da var. Yani sadece çevreci bir duyarlılıkla olsa dahi, yaygın bir saldırı olduğu için yaygın bir direniş gerekliliği var.

Ayrıca saldırı sadece doğa katliamıyla sınırlı değil. Kriz emekçilere fatura edildiği için milyonlar açlık sınırında yaşıyor. Açlık sınırının altında yaşayan emekçi sayısının ne denli çok olduğunu görmek için, asgari ücrete bakmak dahi yeterli olur. Şu günlerde derinleşen yoksulluk ve zam yağmuruna karşı eylemler de yapılıyor. Ama bunlar da protesto eyleminin ötesine geçmiyor.

Haziran Direnişinin ortaya koyduğu dersle, sadece Akbelen'deki orman katliamını durdurmak için bile ülke genelinde topyekün bir direniş gerekiyor. Sadece Akbelen için değil, yaşamak için topyekün direniş topyekün mücadele!

H. ORTAÇCI

2013 HAZİRAN'INDA TOPYEKÜN DİRENİŞ

2013 Haziran'ında Gezi Parkı'nda ve diğer illerde yapılan eylemler protesto sınırında kalsaydı, AKP iktidarı geri adım atar mıydı? Haziran Direnişinde birkaç il dışında yapılan basın açıklamaları bile süreklilik taşıyordu. Direniş Taksim'le sınırlı kalmamış Türkiye'ye yayılmıştı. Direniş Taksim'le sınırlı kalsaydı, ülke

AKP şefinin “Siyonizm’e hizmet maratonu” devam ediyor!

Gerici-faşist rejim, Siyonist İsrail’le arayı düzeltince, Filistin halkının maruz bırakıldığı zulüm hakkında “timsah göz yaşları” dökmeye ara verdi. Oysa en çok istismar ettikleri gündemlerden biri, İsrail’in Filistin halkına uyguladığı ırkçı-zulümdü. Kimi zaman konuyu öne çıkartmaları kim zaman yok saymaları, kaba samimiyetsizliğin göstergesi olduğu gibi, bir halkın acılarından siyasi rant devşirme düşkünlüğünün de pespaye örneklerinden biridir.

İsrail’le anlaşma telaşına kapılan AKP-MHP rejimi, geçen aylarda Hamas militanlarını sınır dışı etmişti. Oysa onlar sadece “din kardeşi” değil, ideolojik olarak da AKP’ye yakın olan İhvan’ın (Müslüman Kardeşler) Filistin’deki temsilcileriydi. Ancak tüm ilişkiler sefil çıkarlar üzerine kurulu olunca, “din kardeşi” Hamas’ı kovup “Siyonist Yahudi” Netanyahu ile işbirliğini güçlendirmekte beis olmaz. Onlar için çürümüş rejimin bekası her şeyin üstündedir.

Gerici-faşist rejim, işgalci İsrail’in son aylarda Filistin’de gerçekleştirdiği katliamları suskunlukla geçiştirdi. İsrail ordusunun Cenin kentine ve mülteci kampına düzenlediği vahşi saldırıya Birleşmiş Milletler şefi bile tepki gösterirken, din istismarını son sınırına vardırarak AKP sessizlikle geçiştirdi. Bu arada Siyonist rejimin saldırıları devam ederken de “üç maymunu” oynama devam ediyor.

Cenin’e saldırı ve direnişçilerin işgalci İsrail ordusunu geri çekilmeye zorlaması, Batı Şeria’da dengeleri değiştirecek olan süreci fiilen başlattı. Bu ise Mahmud Abbas liderliğindeki Filistin Yönetimi’nin meşruluğunu tartışmalı hale getirdi. Zira bu yönetim, “Oslo Barış Anlaşması”nda yer alan bazı maddeler gereği İsrail’le işbirliği yapıyor. Direnişçilerin işgal ordusunu kovduğu, İsrail’in vahşi bir şekilde saldırdığı yerde, Siyonistlerle işbirliği yapan bir yönetiminin meşruiyeti büyük bir darbe aldı. Nitekim “bu yönetimin dağıtılması, İsrail’i meşru kabul eden anlaşmanın geçersiz ilan edilmesi, tüm Filistinli güçlerin direnişi temel alan bir yönelime girmesi” yönünde çağrılar yapıldı. Zira Abbas yönetimi anlaşmaya gereği İsrail’le işbirliği yaparken, İsrail o anlaşmanın hiçbir maddesine uymuyor.

Erdoğan’ın yapacağı her şey, kendisinin İsrail’deki kopyası olan Netanyahu’ya hizmet etmek anlamına gelecektir. Zira uzlaşmacı Mahmud Abbas bile, dinci-faşist Netanyahu hükümetiyle görüşebilecek bir şey bulamaz hale gelmiş durumda.

Örneğin anlaşmaya göre yasak olmasına rağmen Yahudi yerleşimleri kurarak Filistin topraklarını gasp etme pervasızlığına hiç ara vermediler.

Mahmud Abbas yönetiminin meşruluğunun tartışılması Siyonistleri tedirgin etti. Zira bu durum, Batı Şeria’yı da Gazze gibi bir direniş kalesi haline getirmek için hazırlık yapıldığına işaret ediyor. Nitekim direnişçi örgütlerin temsilcileri, Batı Şeria’yı direniş kalesine çevirme konusunda kararlı olduklarını ve bu yönde büyük bir mesaja kat ettiklerini dile getiriyorlar. Öte yandan birçok Siyonist analizcinin, “Mahmud Abbas yönetiminin yıkılmasına izin verilmemeli” çağrısında bulunması tesadüf değil. Bu değerlendirmeler Abbas yönetimini dikkate almayan dinci-faşist Netanyahu rejimini, göstermelik de olsa tutum değiştirme arayışına itmiş görünüyor.

Bu gelişmelerin ardından Saray’ın İletişim Başkanlığı tarafından yapılan açıklamada, Tayyip Erdoğan’ın Mahmut Abbas ve Binyamin Netanyahu’yu aynı

hafta içerisinde ayrı ayrı Türkiye’de misafir edeceği belirtildi.

Açıklamaya göre, Abbas’ın 25 Temmuz’da gerçekleştireceği Türkiye ziyaretinde, Cumhurbaşkanı Erdoğan ile yapacağı resmi görüşmelerde, Türkiye-Filistin ilişkileri, İsrail-Filistin ihtilafı bağlamındaki son gelişmeler ile diğer güncel bölgesel ve uluslararası konular ele alınacak.

Dinci-faşist hükümetin şefi Netanyahu’nun 28 Temmuz’da Türkiye’ye geleceği belirtilen açıklama şu ifadelerle de yer verildi:

“Ziyaret kapsamında yapılacak görüşmelerde, Türkiye-İsrail arasındaki ikili ilişkiler tüm boyutlarıyla gözden geçirilecek; işbirliğinin geliştirilmesi için atılacak adımlar ele alınacak. Görüşmelerde, ikili ilişkilerin yanı sıra ayrıca güncel bölgesel ve uluslararası meseleler hakkında fikir alışverişinde bulunulması da öngörülmekte.”

Önce Mahmud Abbas, ardından Binyamin Netanyahu ile görüşecek olan Tayyip Erdoğan’ın, taraflar arasındaki ilişkileri kopma noktasına getiren gerilimin aşılması için “arabuluculuk” yapı-

cağı söyleniyor. Körfez ülkelerine “para dilenme seferi” düzenleyen Erdoğan’ın, imajı yerlerde sürünürken “İsrail ile Filistin arasında arabulucu” havalarında boy göstermek işine gelecektir.

Vurgulamak gerekiyor ki, ortada “arabuluculuk” yapılabilecek koşullar yoktur. Filistin tarafının işgalci/saldırgan Siyonist rejimle anlaşabileceği tek bir konu dahi kalmamıştır. Hal böyleyken Erdoğan’ın yapacağı her şey, kendisinin İsrail’deki kopyası olan Netanyahu’ya hizmet etmek anlamına gelecektir. Zira uzlaşmacı Mahmud Abbas bile, dinci-faşist Netanyahu hükümetiyle görüşebilecek bir şey bulamaz hale gelmiş durumda. Hal böyleyken AKP şefi Abbas’ı Netanyahu hükümeti ile görüşmeye ikna edilirse eğer bu, ırkçı-Siyonistlere sunulmuş yeni bir hizmet olacaktır. Böyle bir “başarının” ise Filistin direnişini sırtından hançerlemek dışında bir anlamı olmayacaktır.

Rejimin zorbalığı “AB şalı” ile örtülebilir mi?

Emperyalist savaş ve saldırı aygıtı NATO'nun Vilnius Zirvesi'nden hemen önce bir açıklama yapan AKP şefi Tayyip Erdoğan şu ifadeleri kullanmıştı: “Önce gelin AB’de Türkiye’nin önünü açın, ondan sonra biz de Finlandiya’nın önünü nasıl açtıysak İsveç’in önünü açalım.”

Bu sözlere dair medyada birtakım içi boş yorumlar yapıldıysa da AB şefleri doğal olarak ciddiye bile almadı. Zira İsveç’in NATO’ya katılma konusundaki “at pazarlığı” önceden sonuca bağlanmıştı. U dönüşleriyle bilinen AKP şefi, bu laflarla kamuoyu önünde yapacağı yeni dönüş için güya zemin hazırlıyordu.

AB emperyalistlerinin Türkiye’yi üyeliğe almak gibi bir dertlerinin ya da isteklerinin olmadığı kimse için bir sır değil. 52 yıldır kapıda bekleyen Türkiye’yi içeri almayanlar, şimdi mi alacaklar? Kokuşmuş ve çürümüş rejimin lise öğrencilerini bile ilticacı olmaya zorladığı koşullarda AB Türkiye’ye kapılarını açacak. Böyle bir zirveyi kim ciddiye alabilir?

Hal böyleyken talimatla soru soran Saray beslemesi tetikçi medyanın mensupları, AB konusunu namaz çıkışında cami önünde açıklama yapan Tayyip Erdoğan’a sordular. O da buna bozuk cümlelerden oluşan şu yanıtı verdi: “Şu anda beklentimiz Avrupa Birliği kanadından beklentilerin cevabını almak. Zira bunun Vilnius’ta görüşme yaptığım tüm Avrupa Birliği üyesi ülkelerin liderleriyle bunları etraflıca konuştuk. Başta Charles Michel (Avrupa Birliği Konseyi Başkanı) olmak üzere Ursula von der Leyen (Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı) olmak üzere hepsiyle bu görüşmeleri yaptık. Kendilerinden bu konuda ‘Artık 52 yıldır kapıda bekletilen Türkiye’ye yönelik olumlu adımların atılmasını istiyoruz’ dedik.”

Yanıt içinde bu kadar bozuk cümlenin peş peşe sıralanması bile konun maskaralığını, laf olsun diye gündeme getirildiğini gösteriyor. Buna karşın halkı sefaletle mahkum eden, zorbalığı günden güne arttıran rejimin hem sahte bir gündem yaratmak hem yerel seçimlere hazırlık bağlamında “AB balonu” şişirmeye devam etmesi muhtemeldir.

Bu noktada Almanya Başbakanı Olaf Scholz’un konuyu gündeme getirmesi dikkat çekicidir. Berlin’de gazetecilerin

Saray rejiminin derdi bir kez daha AB şalı ile sefaleti, zorbalığı, şeriatçı-ırkçı gericiliği örtmektir. O halde bu kirli oyunlara karşı uyanık olunması ve demokratik-siyasal hakların da ekonomik-sosyal taleplerin de ancak mücadele ile kazanılabileceğinin hiçbir koşulda göz ardı edilmemesi gerekiyor.

sorularını yanıtlayan Scholz, önümüzdeki dönemde Avrupa Birliği (AB) ile Türkiye arasında bir yakınlaşma olmasından ümitli olduğunu söyledi. Scholz “AB ile Türkiye ve Almanya ile Türkiye arasındaki ilişkilerin iyi yönde gelişmesi için” çaba göstereceğini belirtti.

“Haziran ayındaki AB zirvesi öncesinde AB Komisyonu’nun Türkiye ile ilişkilerin durumuyla ilgili kapsamlı bir rapor sunmasını istediğini” ifade eden Scholz, şu iddiayı da ortaya attı: “Bu, AB ile Türkiye arasında yeni, daha iyi ve daha da iyileştirilmiş ilişkiler için yeni bir başlangıç yapma umuduyla bağlantılıdır.”

Bu sözler, Scholz’un dinci-faşist rejimin AB balonu şişirme hamlesine nefesini kattığına işaret ediyor. Görünen o ki, seçimlerden önce kokuşmuş Saray rejimiyle yola devam etme kararı veren emperyalistler, gayri meşru olmasına rağmen yola devam edebilmesi için de yardım etmeye devam edecekler. Zira her yönüyle şaibeli seçimleri ancak iki puan farkla kazanabilen rejim emekçileri yoksulluk ve sefaletle mahkum ederken, devlet terörünü artırıyor, şeriatçı-gerici

yaşam biçimini kaba kuvvetle topluma dayatmaya çalışıyor.

Böyle bir rejimin AB’nin kapısından bile geçmesinin söz konusu olmadığını kimse Scholz’dan daha iyi bilemez. Bu durumda, Scholz’un “AB ile Türkiye arasında daha da iyileştirilmiş ilişkilerden söz etme ihtiyacı nereden doğuyor?” sorusu ister istemez öne çıkıyor.

Bu arada dinci-faşist rejimle onu destekleyen ırkçı-şeriatçı parti, cemaat ya da tarikatların AB’ye girmek istedikleri iddiası da kaba bir aldatmacandan ibarettir. Bunların derdi AB’ye girmek değil, kurdukları mafyatik-ırkçı-zorba rejimi ABD ile AB emperyalistlerinin desteği ile ayakta tutmaktır. “Sosyal demokrat” Scholz, Türkiye’deki dinci-ırkçılara destek sunmak gibi alçaltıcı bir göreve talip olmuş görünüyör.

AKP, Gülen cemaati ile koalisyon kurup başa geçtiğinde, toplumu yollarca “AB’ye giriyoruz” yalanlarıyla oyalamıştı. Gericiliğin önünde “hendek doldurma” görevi üstlenen liberallerin bu büyük ya-

lanı yayma sahtekarlığına ortak olmaları, toplumun önemli bir kesiminin “AB’ye giriyoruz” yalanına inanmasına katkı sunmuştu. Toplum o yalanlarla oyalanırken, onlar dinci-faşist rejimlerini inşa etmeye başlamışlardı.

Kuşkusuz ki, Türkiye’de artık dinci-ırkçılığın maskeleri önemli ölçüde parçalanmıştır. Böyle bir rejimin şişireceği AB balonlarının kandırabileceği kişilerin sayısı da hiç olmadığı kadar azalmıştır. Yine de fırsat bulanın ülkeyi terk ettiği bir atmosferde AB’ye giriş safatasının toplumun belli bir kesiminde etkili olması mümkündür.

Bir kez daha vurgulayalım ki ne bu kokuşmuş rejimden ne ona destek veren emperyalistlerden işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara hayır gelir. Saray rejiminin derdi bir kez daha AB şalı ile sefaleti, zorbalığı, şeriatçı-ırkçı gericiliği örtmektir. O halde bu kirli oyunlara karşı uyanık olunması ve demokratik-siyasal hakların da ekonomik-sosyal taleplerin de ancak mücadele ile kazanılabileceğinin hiçbir koşulda göz ardı edilmemesi gerekiyor.

Doğalgaz “müjdesi” çok kullanışlı

Gerici-faşist rejimin seçimlerden önceki en büyük yalanlardan biri doğalgazla ilgili olandı. Şaşaalı seçim propagandası eşliğinde, “Karadeniz Doğalgazı Devreye Alma Töreni” bile düzenlediler. Bugünlerde petrol ve doğalgaza peş peşe yapılan fahiş artışlarla birlikte seçimlerden önce şişirilen “bedava” doğalgaz balonları patladı.

Konuyla ilgili açıklama yapan CHP Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Akın, “Resmi verilere göre Nisan 2023’te Türkiye’de doğalgaz üretimi toplam tüketimin yüzde 1’ine bile denk gelmiyor...” dedi.

Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu aylık ve yıllık olmak üzere sektör raporlarını kurumun internet sitesinde yayınlıyor. Hazırlanan raporlarda, Türkiye’nin doğalgaz üretim, tüketim, ithalat ve ihracatıyla ilgili sayısal verilere yer veriliyor. Yanı sıra raporlarda doğalgaz piyasasında faaliyet gösteren lisans sahiplerinin ticareti ve doğalgaz tüketiminin sektörler ve iller bazında dağılımları hakkında bilgiler de yayınlanıyor.

EPDK’nin Nisan 2023 için yayınladığı Doğalgaz Piyasası Sektör Raporu’na göre, Türkiye doğalgaz arzının karşılandığı kaynakların yüzde 99,08’ini ithal ediyor.

Yine aynı rapora göre, Türkiye’nin ithal ettiği doğalgazın yüzde 44,25’inin

kaynağı Rusya. Rusya’yı yüzde 22,43 ile Azerbaycan takip ediyor. Türkiye’nin doğalgaz ithal ettiği ülkeler arasında İran, Cezayir ve ABD bulunuyor.

EPDK’nin 2022 yılı Doğal Gaz Piyasası Yıllık Sektör Raporu’na göre, Türkiye 2022 yılında 53 bin 521,06 milyar metreküp doğalgaz tüketti. Yine aynı raporda, Türkiye 54 bin 662 milyar metreküp doğalgaz ithal ederken, 319 milyon metreküp doğalgaz üretti.

Gerici-faşist rejiminin “doğalgazda dışa bağımlılığa son verecek” söylemleri tam bir demagojiden ibarettir. Uluslararası raporlarda, Türkiye’nin üretim ve

rilerine yer verilmiyor ve Karadeniz’de “keşfedilen” toplamda 710 milyar metreküp olduğu söylenen doğalgaz rezervlerinden de söz edilmiyor. Bunun bir boyutu rezervlerin ispatlanmamış olması, bir diğer boyutu ise, bu demagojik söylemlerin emekçilerin gözünü boyamak amacıyla piyasaya sürüldüğü gerçeğidir.

Doğalgaz şovunu düzenli aralıklarla “müjdeleyen” Erdoğan, üretim tam kapasiteye çıktığında, rezervlerin ülkenin yıllık ihtiyacının yüzde 30’unu karşılayacağını ifade etmişti. Bunun üstüne bir de enflasyon oranlarını düşürmeye yarayan “bedava doğalgaz” politikası eklenmişti.

Bedava doğalgazın kaynağı Karadeniz olmamakla birlikte torba yasayla ile vergilerin 4,3 milyar TL’sinin ücretsiz doğalgaz bedeli için harcandığı ortaya çıktı.

Benzin ve motorinden alınan ÖTV ve KDV oranları artırıldı. Fiyat artışları vergi artışlarıyla birleşince çok yüksek zamlar olup emekçileri vurdu. Benzer vergi artışları doğalgaza da gelmeye devam edecek.

Müjdesi bol olan ancak üretimi olmayan gazın bedeli vergiler yoluyla emekçilerin cebinden çıkmaya devam edecek.

Yoksuldan çok, zenginden hiç!

Sermaye iktidarının keyfi ekonomi yönetimi, seçimlerin ardından keyfi eziyete dönüştü. Tüm tüketim maddelerine gece-gündüz zam üstüne zam geliyor. Dolaylı vergi oranları artıyor. Mevcut bütçe yetmiyor, ek bütçe üstüne ek bütçe ekleniyor. Saray’ın harcamalarının ve yandaşa aktarılan paranın haddi hesabı yok.

Ekonominin başına getirilen Mehmet Şimşek’in ikide bir tekrarladığı “sıkı para politikası” işçi ve emekçilerin yaşamını derinden sarsıyor. Dünya batsa kapitalistlere teşvik vermeyi kesmeyenler, seçimi kazanmak için dev bütçe açıklarına yol açanlar, zam ve vergi artışlarıyla, bu açıkları kapatmak için işçi ve emekçilerin boğazını sıkıya devam ediyorlar.

Saray ve avanesinin, işçi ve emekçilere yaşamı zindan eden yıkım politikaları

sadece önce harcıyıp sonra bütçe oluşturmaktan ibaret değildir. Aynı zamanda yoksulluk ve sefaletle mahkûm edilen milyonlarca işçi ve emekçiden alarak bir avuç zengine ve yandaşa aktarmaktadır.

Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının 2023 Mayıs ayı yatırım teşvik listesi bunu gösteriyor. Yapılan açıklamaya göre, 1503 şirket için düzenlenen teşvik listesinin parasal karşılığı 80 milyar 242 milyon 220 TL. Bu oran Nisan ayında 65,7 milyar TL olarak gerçekleşmiş. İşçilerin vergi yükü artışının karşılığı sermayeye teşvik oranlarının artırılması olarak yaşanıyor.

Devlete başvuru yaparak yatırım teşvik belgesi alan şirketler, “yatırımlarının” mahiyeti, miktarı vb. kriterlere göre AKP tarafından “teşvik” ediliyorlar. Bu teşvikler şunlardan oluşuyor. Katma değer

vergisi istisnası, gümrük vergisi muafiyeti, vergi indirimi, sigorta primi işveren hissesi desteği, gelir vergisi stopajı desteği, sigorta primi işçi hissesi desteği, faiz ve kâr payı desteği, yatırım yeri tahsis, katma değer vergisi iadesi. Bunlar sadece yatırım teşvik kapsamında verilenler. Bu sayılan vergi kalemlerinden geriye ne kalıyor? Dolaylı vergiler... O da kapitalistler için tartışma konusu bile değil. Milyar kazanan bir avuç asalak için gıdada, giyimde vb. KDV’nin ne olduğunun bir önemi var mı?

İşçiler, emekçiler ve emekliler ince matematik hesabıyla ay sonu getirmeye çalışırken, sermayenin tek adam diktatörlüğü yaşamın her alanında olduğu gibi işçiye eziyet sermayeye keyfiyet veriyor. Vergi toplama konusunda da “yoksuldan çok, zenginden hiç” ilkesine göre

hareket ediyor.

İşçi ve emekçilerin daha cebine girmeden kesilen gelir vergisi üstüne KDV-ÖTV oranlarında yaşanan artışlarla devlet bütçesi oluşturuluyor. Övüne övüne “vergiyi tabana yaymaktan” bahsedenlerin işçi ve emekçi düşmanı politikaları vergi konusunda da kendini gösteriyor. Bu ülkenin tüm değerlerini sömürerek kâr rekorları kırarken tek kalem vergi ödemeyen şirketler/tekeller, sadece bugünü değil, geleceği de ipotek altına almaya çalışıyorlar.

Bu gidişe ‘dur’ demek işçi ve emekçilerin elinde. Sömürüye, baskıya ve vergi soygununa karşı, sermayenin ve tek adam rejiminin karşısına dikilmek, faturayı ödemeyi reddetmek için “sınıfa karşı sınıf” bakışıyla sınıf mücadelesi güçlendirilmelidir.

Açlığa, yoksulluğa ve insan onuruna aykırı dayatmalara boyun eğmemek için başka çıkış yolu yok...

Rant-talan politikaları yıkıyor ve yok ediyor

K. Düşgör

Küresel iklim krizinin etkileri tüm dünyada aşırı hava değişimleri, su taşkınları, toprak kayması, deprem, tayfun, kasırga ve orman yangınları vb. olarak yaşanıyor. Kâra, üretim araçlarının özel mülkiyetine, aşırı üretime, emek ve doğanın sömürsü ve talanı üzerine kurulu kapitalizm, dünyayı hızla yok oluşa sürükleyiyor. Ancak doğa olaylarının yol açtığı yıkım ve tahribatları sadece “iklim krizi” ile açıklamak mümkün değildir. Dünyanın birçok yerinde ihmalkarlık, tedbirsizlik ve doğanın sınırsız olarak talan edilmesi sebebiyle felakete dönüşen bu olaylar sonucu her yıl binlerce insan yaşamını yitiriyor. Türkiye’de de her mevsim ve her doğa olayı birer felakete dönüşüyor.

Özellikle AKP’li yıllarında hızlanan özelleştirme saldırısı ve rant-talan politikalarının bir sonucu olarak, bugün, en küçük doğa olayı bile emekçiler için tam bir felakete dönüşmektedir.

Sermaye iktidarı yıllar içinde kapitalistlerin kârı için nehirleri, ormanları, kıyıları, zeytinlikleri ve doğal yaşam alanlarını talana açtı. Karşısına çıkanların itirazlarını ise torba kanunlara eklenen maddelerle aştı. 22 yılda talana açılmadık alan bırakılmadı. Meslek örgütlerinin yetkileri sınırlandırıldı. Kurumların içi boşaltılarak yönetici kadrolar yandaşlarla dolduruldu. İmar afları çıkarıldı, “kamulaştırma” adı altında halkın toprakları gasp edildi. Yargı kararları hiçe sayıldı, “kentsel dönüşüm” denilerek emekçi mahalleleri ranta mahkûm edildi. Rant-talana karşı çıkanlar anında polis ve jandarma saldırısı ile susturulmak istendi. Bugün, sermaye iktidarının rant-talan politikaları, fiili-meşru mücadelenin zayıf olması ve yeni yasal düzenlemelerle alınan ‘yetkilere’ dayanarak pervasızca hayata geçiriliyor. Bu politikaların faturası ise emekçilere kesiliyor. Yağış, orman yangını, deprem vb. önce emekçilerin ölümüne, evlerini, tarım alanlarını, hayvanlarını kaybetmelerine neden oluyor.

Her yağmurun ardından dereler taşıyor, yollar ve köprüler çöküyor, evler, işyerleri, kamu kurumları sular altında kalıyor; çok sayıda insan ve canlı yaşamını yitiriyor.

Her yaz artan sıcaklıklar hektarlarca ormanlık alan ve ormandaki canlılar yanarak yok oluyor.

Bilim ve teknolojinin kurallarına uygun

Yıkımları bir kez daha rant çevirmek sermaye iktidarının temel ilkesidir. Yaşanan her felakete “kader” demek, emekçilerin dayanışmasını baltalamak, ırkçı söylemlerle gerçekleri çarpıtmak, emekçileri azarlamak ve en küçük bir sorumluluk almamak, bu kokuşmuş-çürümüş düzenin varlık nedenidir.

bir yapılaşmayla inşa edilse yıkılmayacak olan binalar depremlerde saniyeler içinde yerle bir oluyor.

BİTMEYEN RANT DÖNGÜSÜ...

Alınmayan önlemler, rant-talan politikaları sebebiyle doğa olayları büyük bir yıkıma neden oluyor. Sel, yangın, depremlerde sermaye devletinin kurumları üç maymunu oynuyor. Sorumluluğu üzerinden atmak için yalan ve manipülasyona başvuruyor. Sermaye medyası da gerçekleri çarpıtarak emekçileri kandırmaya çalışıyor. Doğanın sürdürülebilirliğini önemsemeyen sermaye, yaşanan afetlerin ardından insanların ve canlıların kurtarılmasına öncelik vermiyor. Hemen yeni rant planlarını hayata geçiriyor. Maraş merkezli depremlerde yaşananlar hafızalardaki yerini koruyor. Enkaz altında yüz binlerce kişi kurtarılmayı, enkazdan sağ çıkabilenler ise su ve gıdayı beklerken, sermaye iktidarı zaman kaybetme-

den yıkılan alanları derhal yandaşları için ihaleye açtı.

Yine 2021’de günlerce süren orman yangınları devam ederken çıkarılan bir yasa ile ormanlık arazilerde yapılaşma yetkisi Turizm Bakanlığı’na verildi. Bu, yangının henüz söndürülmeden bu felaketinin yarattığı fırsatın nasıl anında rantta çevrildiğinin çarpıcı bir örneğidir.

Kastamonu-Bozkurt’taki sel felaketinin başlıca nedenleri HES’ler olmasına rağmen, dönemin Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli “Genelde HES’ler selin sebebi yerine bana göre mağduru oluyor. HES’ler negatif olarak etkileniyor” sözleriyle sermaye iktidarının önceliklerini itiraf etmişti.

Akdeniz ve Ege’deki orman yangınlarının ardından AKP’li Belediye Başkanı Mehmet Özeren’in “Eski evi olan vatandaşlar keşke bizim de evimiz yansaydı diyecekler” cümlesi de soruna nasıl baktığının bir başka örneğidir. Bu yangınlarda

zarar gören köylülere senet imzalatılarak borçlandırılmıştı.

Yaşananlar “doğal afeti” aşan tedbirsizlik, plansızlık, denetimsizlik ve ihmalkârlığın yol açtığı yıkımlardır. Sermaye iktidarının kâr odaklı iklim, çevre ve afet politikaları yıkıma zemin hazırlıyor ardından aynı yıkımı inşaat kapitalistleri için fırsata çeviriliyor.

Yıkımları bir kez daha rant çevirmek sermaye iktidarının temel ilkesidir. Yaşanan her felakete “kader” demek, emekçilerin dayanışmasını baltalamak, ırkçı söylemlerle gerçekleri çarpıtmak, emekçileri azarlamak ve en küçük bir sorumluluk almamak, bu kokuşmuş-çürümüş düzenin varlık nedenidir. Bu döngüyü parçalamak, doğa olaylarının felakete dönüşmediği bir düzen inşa etmek ancak emekçilerin bu çürümüş düzene karşı yükselteceği mücadeleyle mümkün olacaktır.

Sınıfa karşı sınıf

E. Eren Yılmaz

Tek adam rejiminin ülkeyi içine sürüklediği yer, çok yönlü bir iflas tablosudur. Toplumsal sorunlar yumağına ekonomik/mali krizin eklenmesi, işleri içinden çıkılmaz bir hale getirdi. Kapitalizm, yapısı gereği krizler yaratan bir sistemdir. Periyodik olarak yaşanan ekonomik krizler dönem dönem ağır bunalımlar boyutuna ulaşır. Türkiye’de yaşanan bu derin bunalım, emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizler sürecinin bir parçasıdır. Ancak AKP-MHP gericiliğinin kurduğu yağma ve talan düzeni, sorunları kat kat arttırıyor.

Her bunalım ve kriz sürecinde olduğu gibi faturayı kimin ödeyeceği sorusu yine öne çıkmaktadır. Bir yanda kapitalist düzenin efendileri diğer yanda işçi sınıfı ve emekçi kitleler. Yüzlerce yıllık yönetim deneyimine sahip olan burjuvazi, karşısında örgütlü bir sınıf hareketi ve mücadelesi görmediğinde, krizleri çok rahat yönetebiliyor. Faturayı işçi sınıfının sırtına yıkarak sistemin bunalımlarını aşmaya çalışıyor. Bunu başardığında ise geriye çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaştığı, yoksulluk, sefalet ve yozlaşmanın derinleştiği, servet ve sefalet arasındaki uçurumun büyüdüğü koşulları bırakıyor. Bugünün Türkiye’sine baktığımızda yaşanan tam da budur. Şirketler/tekeller tarihlerinin en yüksek kâr oranlarına ulaşırken milyonlar sefalet ve kölece çalışma koşullarına mahkûm edilmiştir. Sarayın dalkavuşu olmayan tüm ekonomistler, durumun daha da vahim olacağını somut verilerle ortaya koyuyorlar.

Derinleşmiş ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere keserek “fırsata” çevirmek AKP-MHP gericiliğinin temel işlerinden biridir. Buna dayanarak sermayenin büyüdüğü, işgücünün ucuzladığı, kalan sosyal hak kırıntılarının ortadan kaldırıldığı, vergi yükünün “tabana” yayıldığı bir ülke ve çalışma koşulları yaratmak istiyorlar. Bunda büyük ölçüde başarı sağlamış durumdadır. Bir avuç asalak kapitalisti ve onların saraylarda sefalet süren uşaklarını çıkarttığınızda geriye kalan on milyonlarca işçi, emekçi, emekli ise açlık sınırında ücretlerle hayatta kalma mücadelesi veriyor. Hal böyleyken yine enflasyon yükseliyor, dolar ve borsa spekülasyonları devam ediyor, temel tü-

ketim ürünlerine fahiş zamlar yapılıyor, dolaylı-dolaysız vergiler arttırılıyor. Bu tablonun öte yanında sermayedarlara aktarılan kaynaklar, ülkenin değerlerini yabancı tekellere/şirketlere yok pahasına satma çabası vb. var. Tüm bu icraatlar, yakın gelecekte emekçilerin sırtındaki yükleri daha da arttıracak. “Rasyonel zemine” dönen ekonominin başındaki İngiliz vatandaşı “yerli/millî” bakanın vaatleri bundan ibaret. Bu ise ekonomik bunalımın sosyal, siyasal ve kültürel krizle tamamlanacağına işaret ediyor.

AKP gericiliğinin tüm pervasızlıklarına rağmen 20 yıl boyunca iktidarda kalabilmesi, örgütlü bir işçi sınıfı hareketinin olmamasından kaynaklanıyor. İşçi sınıfı ağır bir saldırı dalgası altında olmasına rağmen buna karşı koyabilecek birikim, olanak ve örgütlülüğünden yoksun durumda. Sınıfın bilinç ve örgütlülük alanındaki bu zayıflığı, sermaye düzeninin ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel kuşatmasına karşı direnişini zayıflatıyor. Bunun farkında olan AKP-MHP rejimi, saldırganlıkta sınır tanımıyor.

1980’de sermaye düzeni, kapitalist gelişim ihtiyaçlarına yanıt üretebilmek için, 24 Ocak kararları olarak ifade edilen kapsamlı ekonomik saldırıları, ancak işçi sınıfını ezen, örgütlülüğünün dağıtan bir askeri faşist darbe ile hayata geçirebilmişti. Farklı hedef ve içeriğin yanı sıra esas amaç güçlenen işçi sınıfı hareketini

kötürüm haline getirmektir. Bir yanı sıra ’80 darbesinin ürünü olan AKP gericiliği, o dönem başlatılan vahşi neo liberal saldırıyı son sınırlarına ulaştırmaya çalışıyor. Bundan dolayı kendinden önceki hiçbir dönemle kıyaslanamayacak derecede histerik bir şekilde saldırıyor.

Rejimin pervasızlığına karşı AKP döneminde de işçi sınıfı ve emekçi kitleler haklarını aramak için mücadele ediyorlar. Eşyanın doğası gereği, emek-sermaye çelişkisi sorun ve tepkiyi her gün yeniden üretiyor ve bu kimi zaman güçlü, kimi zaman cılız reaksiyonlara neden oluyor. İşçi sınıfının belli bölükleri sosyal saldırılara, güncel ekonomik sorunlara karşı tepkilerini sınırlı da olsa ortaya koyuyor, örgütlenme çabası gösteriyorlar. Kimi zaman Tekel, Greif, Metal Fırtına örneklerinde olduğu gibi güçlü çıkışlar gerçekleştiriyor. Ancak hareket mevcut bilinç ve örgütlülük sınırlarını aşamıyor. Mücadele parçalı, dağınık ve kendiliğinden tepkilerin ötesine geçemiyor. AKP-MHP rejiminde din istismarı ve şoven-ırkçı propagandanın işçi sınıfının belli kesimlerini zehirlemesi, işçiler arasında yapay bölünme yaratarak sınıf hareketini bir yönüyle saktıyor. Sendika ağlarının iktidara sundukları uğursuz hizmetler ise bu sorunu pekiştirmektedir.

Sermaye, dinci-ırkçı rejim ve yozlaşmış sendikal bürokratik kastın yarattığı sorunlar, sınıf hareketinin uzun süre ses-

siz kalacağı anlamına gelmiyor elbette. Nitekim son birkaç yılın verileri, işçi sınıfı hareketliliğinde belirgin bir artış olduğuna işaret ediyor. Hak talepli eylemlerin yaygınlığı, sendikal bürokrasiye karşı biriken öfke, Tayyip Erdoğan’ın grevleri yasaklama pervasızlığına rağmen alınan grev kararları, işyeri direnişleri vb... Tüm bunlar artık bir sınıra gelindiğini, sınıf saflarında yeni bir çıkış arayışının güçlendiğini gösteriyor.

İşçi sınıfının bugünkü tablosu, yılları bulan hareketsizlik halinin biriktirdiği sorunların ifadesidir. Çalışma ve yaşam koşullarında artık katlanılamaz düzeye gelmiş saldırı dalgası ile var olan hareketsizlik arasındaki çelişki her geçen gün keskinleşiyor. Bu “makus” talihi aşma ihtiyacı daha belirgin bir hal alıyor. Yılların birikimi ve öfkesi, yaygın ve güçlü sınıf eylemleri olarak dışa vuruyor. Daha çok sosyal hak talepli, ücret artışı vb. istemli, kimi zaman örgütlenme çabası olarak ortaya çıkan bu hareketlilik genelde bir sınıra kadar geliyor, ancak o eşığı atlayabilecek gücü gösteremiyor. Parçalı-dağınık yapısını aşamadığı gibi, istikrarlı bir hat da ortaya çıkartamıyor. Ancak yaygınlaşan eylem dalgası, işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülüğünün geri tablosunu aşacak zeminleri hazırlıyor, yeni ve güçlü çıkışların mayalanmasını sağlıyor.

2022 yılı başlarında ücret artışı talepli, büyük bir bölümü örgütsüz/sendikası

fabrikalarda eylemler gerçekleştirildi. Enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında sürekli eriyen gelirler karşısında, ekonomik dengesizliği fırsata çevirerek ücretleri düşürme çabasına giren sermayedarlara karşı farklı işkollarında onlarca fabrika ve işletmede, kendiliğinden gelişen bir direniş ortaya konmuştu. Canlılığı ve yaygınlığı azalsa da yıl sonuna kadar devam eden hareketlilik, eylem ve direnişler 2023 yılında güçlenerek sürme potansiyeli taşıyordu. Önce deprem, ardından ise seçim sürecinin gürültüsü, sınıf hareketini ve gündemlerini belli yönleriyle geri plana itti ve yaşanması muhtemel gelişmeleri baskılayan bir rol oynadı.

Seçimlerin ardından ise ekonomide “rasyonel zemine” dönüş yapan AKP-MHP rejimi, yıkımın tüm faturasını işçi sınıfı ve emekçilere çıkartacak adımları peş peşe atmaya başladı. Göstermelik ücret artışları, ara zam hamleleri ile yaratılmaya çalışılan sahte algı, günün gerçekleri karşısında tuzla buz oldu. Enflasyon, hayat pahalılığı, artan vergi yükü işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde var olan öfke ve tepkiyi artırdı. İşçi eylemleri, kamu emekçilerinin yaygınlaşan protestoları, emeklilerin artan tepkisi vb. giderek güçlenme eğiliminde. Ülkenin farklı noktalarında, farklı işkollarında gerçekleşen ve gündemleri ortak olan bu eylem ve direnişler, giderek “toplumsallaşan” bir hareketlilik ve mücadele için güçlü potansiyellerin ilk işaretleridir. Önümüzdeki süreçte sorunların daha da ağırlaşacak olması, hareketin hızla gelişme ihtimalini güçleniyor.

Hali hazırda süren, çoğunlukla ücret artışı ve ek zam talepli çıkışlara önümüzdeki haftalarda MESS Grup TİS süreci eklenecek. On binlerce metal işçisini doğrudan, ileri çıkışlar olması durumunda işçi sınıfı hareketinin bütününe etkileme potansiyeli taşıyan MESS TİS süreci, şimdiden metal fabrikalarında temel tartışma konusu olmuştur. Sendikal bürokrasiye yönelik tepkilerle birlikte, ekonomik ve sosyal hakların arttırılması istemi tüm yakıcılığıyla kendini ortaya koyuyor. Petrokimya gibi temel işkollarında imzalanmış sözleşmelerin günün koşullarında boşa çıkmasının yaratacağı etki bir diğer başlıktır. Tekstil işkolunda asgari ücret güncellemelerinin genellikle ücretleri düşürme hamleleriyle birleşmesinin yaratacağı tepki, inşaat işçilerinin, motokuryelerin yaşadıkları hak gaspları, kamu emekçilerinin toplu sözleşme görüşmelerinin başlaması vb... Tüm bunlar hareketi güçlendirme potansiyeli taşıyan dinamiklerdir.

İşçi sınıfı farklı kentlerde ve fabrikalarda öne çıkan gündemler çerçeve-

sinde talep ve istemlerini dile getiriyor, kimi zaman eylemler gerçekleştiriyor. Henüz sınırlı ve cılız olan bu ses güçlenme potansiyeli taşıyor. Bugün yapılması gereken bu eylem ve tepkileri birleştirmek, kaynaştırmak ve yaygınlaştırmaktır. Milyonlarca işçi ve emekçinin yaşadığı ortak sorunlara karşı biriken öfke, bilinç ve örgütlülüğün zayıflığı koşullarında akacak kanal bulamıyor, kendi yönünü çizemiyor. Olduğu kadarıyla zayıf seyreden eylem ve direnişler, bu anlamıyla önemli bir tetikleyici içerik taşıyor. Genel bir hareketliliğin potansiyellerini açığa çıkartmak için, hiç olmadığı kadar olanakları içinde barındırıyor. Tam bu noktada öncü müdahalenin yetersizliği ve önemi belirgin hale geliyor.

Bir diğer önemli başlık ise sendikal mücadelenin içinde bulunduğu kötürüm haldir. İşçi sınıfının büyük bir bölümü halen sendikal örgütlenmeden yoksundur. Örgütlü fabrikalar ise çoğunlukla sendikal bürokrasinin denetimi altındadır. İçinden geçtiğimiz sürecin parçalı ve dağınık sınıf hareketi koşullarında, olduğu kadarıyla birlikte hareket etme zeminleri anlamına gelen sendikal örgütlülüğün bu durumu, aşılması gereken bir diğer önemli engeli gösteriyor.

İşçilerin sendikalı olduğu fabrikaları da kesen ortak sorunlar etrafında atılabilecek adımlar işçi sınıfının genelini etkileyebilecek bir mahiyet taşıyor. Önümüzdeki günlerde başlayacak MESS Grup TİS süreci ve farklı işkollarında belli bir örgütlülüğü ve mücadele deneyimi olan işçilerin daha aktif bir tutum almaları, işçi sınıfı mücadelesine yeni bir dinamizm kazandıracaktır. Bu ise yine fabrikalarda kurulacak taban örgütlülükleri ile işçi inisiyatifinin açığa çıkartılmasına, mücadelenin güçlendirilmesine ve sendikal bürokrasinin geriletici etkisini kırıp atacak bir yaklaşımın egemen kılınmasına bağlıdır.

Kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin içinde bulunduğu durum, bilinç ve örgütlenme düzeyi bir çırpıda değişecek konular değil. Birbirini bütünleyen sorunları aşacak iradeyi örgütlenme çabası, ortak talepler ekseninde mücadelenin güçlendirilmesi, hareketin sıkışmışlık durumunu aşabilecek olanakları da güçlendirecektir. İleri-öncü işçiler ve sınıf devrimcileri biriken öfke ve tepkiyi açığa çıkartma çabasını güçlendirmeli, parçalı ve dağınık eylemleri birleştirme, örgütlenme, siyasallaştırma ve engelleri birer birer aşma bakışıyla günün görevlerine yüklenmelidirler. Krizin faturasını ödememek için örgütlenme ve sınıf mücadelesini güçlendirme bakışı, yaşamın her alanında egemen hale getirilmelidir.

Metal işçilerinden TM'ye tepki

Metal İşçileri Birliği Facebook sayfasından işçilerin tepkilerini dile getiriyor... 20 Temmuz günü Türk Metal temsilcilerinin anket dağıttıklarını belirtti. MİB'in Facebook sayfasında paylaşılan bazı tepkiler şu şekilde:

Renault işçisi:

Anket şirketine görev vermişler. 17-18 yaşındaki çocuklar fabrika içinde anket için çabalyorlar. İşçi oralı değil. İşçi artık harranlı işçi artık yalnız ve sendikaya ihtiyacı yok.

Bolu Arçelik işçisi: Türk Metal sendikası anket yaptı. Bantta çalışan 150 kişi var. Ankete yeni 1-2 yıllık işçileri soktular. 150 kişilik bantta 8 kişiye anket yaptılar.

Çanakkale Türk Metal üyelerinden: TM Çanakkale Üyeleri Olarak 2023 Grup Toplu İş Sözleşmesi Anketini patronlar mı hazırladı? Pevrul mu? Bu anketi kâbul etmiyoruz!

Bolu Arçelik işçisi: Bugün TM temsilcileri tarafından beklenti anketi dağıtıldı. Ayrıca şıklarda yer alan iş güvenliği istiyorum şıkkı ne oluyor?

Micha işçisinden: Bir işçiyle bu kadar dalga geçilir. Bunlarda yalanın hilenin sınırı yok.

CMS işçisi şunları dedi: Bir anket hazırlanmış on binlerce işçiye.

Sorulara bakın ve lütfen tek şıkkı işaretleyin diyor. Neden? Siz bizden daha mı iyi biliyorsunuz sorunlarımızı. Sözleşmeden beklentiniz nedir tek şık işaretleyin diyor neden? Her 3 şıkta geçerli. Ama bunlar klimalı odalardan, lüks şubelerden, mis kokulu genel merkezlerden kalkıp işçiyle yanyana geliyorlar mı?

Adamların işçiden haberi yokki sorunlarımıza çözüm olsun.”

Bursa Borusan işçisi şunları paylaştı:

“%100 üzeri beklerken ankete koydukları rakamlar şaka mı.

Dalga mı geçiyorlar işçi ile?

Sendikalı çalışan işçilerin halı ortada iken %100 altında alınan zam ile iş yerlerine gelmesinler.”

Trakya Döküm'den bir işçi şunları dedi:

“Trakya Döküm'de anket yapılıyor.

Ek taleplerimiz:

-Firmalar çalışanların vergi yükünü karşılamalı.

-Firmalar çalışanlarına daha fazla sosyal aktivite faaliyeti oluşturmali.

-Enflasyon zamları 6 aylık değil, 3 aylık olarak maaşlara yansıtılmalı.

-4 aylık ikramiyeler, 6 aylık olmalı.

-İkramiyeler maaşa dahil edilmemeli, zamanı geldiğinde tek seferde yatırılmalı.

-Resmi ve dini bayramlarda mesailer %300 olmalı.

-Yakacak yardımı ocak ayında tek seferde verilsin.

-Dini bayramlarda bayram paraları en az asgari ücret kadar olmalı.

-Yıllık izin parası 1 maaş olmalı.”

Grup Atlantic işçisi şunları ifade etti: “Ne yaparsak biz işçiler yapacağız. Renault işçisi kardeşlerimiz anketlere tepkisini göstermiş, taleplerini yazmış. Gelin bizlerde yan yana gelelim. Kaderimizi Türk Metal'in eline bırakmayalım. MİB yanımızda! MİB ile iletişime geçelim, birliğimizi kuralım, insanca bir yaşam isteğimizi hep birlikte haykıralım!”

BŞH işçileri şunları dedi:

“Eyyy TM, hotel gezilerinde attığınız pozlarla bizi kandıramazsınız.

Zam taslağı %120'den aşağı sakın karımıza çıkmayın.”

MAN Türkiye'den selamlar!

“Boşuna kağıt israfı”

İzmir'den bir metal işçisi ise şunları söyledi:

“Eylülde başlayacak sözleşme görüşmeleri. Belki yine aylarca sürecek. Kim enflasyonun ne kadar olacağını biliyor. Yılsonu asgari ücret zammı var. Şimdiden komik rakamlar dile getiriyorlar. Sınırı %70'de tutuyorlar. Hepsini alsa ne olur? Şimdi bile hiçbir anlam ifade etmezken 6 ay sonra yine açlık, sefalet... Sadece kızmak, öfkelenmek yetmiyor. Artık harekete geçme zamanı. Yaptık yine yaparız. Bugün atacağımız adımlar yarınımızı belirleyecek.”

Metal TİS'leri öncesi Türk Metal'in bahaneleri...

Metal İşçileri Birliği, facebook sayfasında yaptığı açıklamada, metal TİS'ler öncesinde mücadeleden kaçmak için bahaneler üreten Türk Metal çetesinin "bahanelerine karnımız tok, tek çare mücadele" dedi.

Metal İşçileri Birliği'nin açıklaması şöyle:

Soruyoruz!

- Nasıl bir sözleşme on binlerce işçiyi sefaletle iterken MESS kodamanları kârına kâr katıyor?

- Nasıl bir sözleşme binlerce işçiyi bir anda işte atılmasına engel olacak maddelere sahip değil?

- Nasıl bir sözleşme her sene binlerce işçiyi bel, boyun ve sağlık sorunlarına dair en ufak bir güvence altına alamıyor?

- Nasıl bir sözleşme alım gücünün giderek erimesine karşı en ufak bir tedbir alıp güncel durum belirleyemiyor?

- Bu nasıl bir sözleşme ki sadece patronlara yarıyor.

Geçinemiyoruz!

Bugün fabrikalarda esas durum bu: Geçinemiyoruz!

İşçi kardeşler, bugünün meselesi "sen AKP'ye oy verdin, ben vermedim" demek değil, bu söylem mevcut durumumuzu değiştirmiyor. Çünkü esas problem tek başına AKP-MHP iktidarının değişmesi değil, biz işçilerin, işçi sınıfının bu saldırılara karşılık vermemesidir. Bunun dışındaki tartışmalar bizleri fabrika içinde bölmekten öteye götürmüyor. Yani fabrika çarklarında her bir kapitaliste ve onları koruyan yasalara karşı işçiler birlik olmadıkça koşullarımız insani anlamda değişmeyecektir.

Birçok işçi ek zam talebini yer yer dile getirirken bu talepleri örgütleyip mücadeleye çevirmesi gereken Türk Metal temsilcileri işçilere gerçeğe alakası

olmayan bahaneler uyduruyor. "MESS sözleşmesi bizi bağlıyor bu yüzden sözleşme dışında hareket edemeyiz" diyorlar. Oysa biz sözleşmenin 2015'te müca-deleyle değiştiğini de biliyoruz.

Kardeşler, işçilerin çıkarlarını korumayan hiçbir sözleşmenin geçerliliği yoktur. Resmen işçinin elini kolunu bağlayan bu orta oyunu bozulmalıdır.

Bizim elimizi bağlayan bahsettikleri gibi sözleşme değil birlik olup mücadele etmemektir, çözmemiz gereken de budur. Bunun çözümü ise fabrika çarklarında bir araya gelmek komiteler kurmak söz, yetki, karar hakkını eline alıp hem ek zam mücadelesini büyütme hem mücadelemizin önündeki engelleri kaldırmak hem de MESS kodamanlarına karşı insanca bir yaşam kavgasını büyütme-dir.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

DEDAŞ işçilerinin mücadelesi sürüyor!

Talepleri için iş bırakan DEDAŞ işçilerinin eylemlilik süreçlerini Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin ile konuştuk. DEDAŞ'ta çalışan binlerce elektrik dağıtım işçisi geçtiğimiz hafta birçok ilde iş bıraktı. İş bırakan işçilerin talepleri şu şekilde:

"Sendikaya üye olmak, asgari ücret artı yüzde 80 zamlı net ücret, 6 ayda 1 maaş ikramiye, banka promosyonu,

Ramazan ve Kurban Bayramı promosyonu,

yıpranma payı hakları, yol ve yemek ücretlerinde devletin belirlediği ücret,

mesai ücret artışı ve resmî tatil ücreti, gece vardiyası yüzde 15 ek ücret."

DEDAŞ'ta iş bırakan işçilerin eylemlilik sürecini DİSK'e bağlı Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin'le konuştuk.

"Sendika ve TİS olmayan tek dağıtım şirketi"

İş cinayetlerinin en fazla yaşandığı dağıtım şirketlerinden bir tanesinin DEDAŞ olduğunu belirten Keskin şöyle devam etti:

"Hatta kısa bir süre önce orada çalışan iki arkadaşımız ağır bir şekilde yaralandı. İşçiler bu ağır çalışma koşullarına

karşı asgari ücrete mahkûm ediliyorlar. Sendika olmayan, toplu iş sözleşmesi olmayan tek dağıtım şirketi burası."

6 ilde faaliyet gösteren DEDAŞ'ta binlerce işçinin bir günde organize edilen bir eylemde iş bıraktığını belirten Keskin iş bırakma eyleminin pazartesi devam edeceğini duyurdu.

"Birliğin sağlandığı yerlerde atılan işçiler geri alınıldı"

Keskin iş bırakma sürecine ilişkin şu bilgileri verdi:

"Şirket işçilere bir teklifte bulundu. Yüzde 37 zam ve yemek ücretlerini 120 TL'ye çıkarttıkları söylediler. İşçi arkadaşlar değerlendiriyorlar ancak kabul etmiyorlar. Öte yandan işten çıkarma haberleri geliyor. Kod 49 öne sürülerek işten atıyorlar. Ancak işçi arkadaşlarımızın söylediği şu; güvenlik personelleri ziyarete gelen milletvekillerini içeriye aldığı için işten çıkarılmış. Direnen işçilere su verenler işten atılmış, yıllık izin de olmalarına rağmen eyleme desteğe gelenler var işten atılanlar arasında. Birliğin sağlandığı yerlerde atılan işçiler geri alındı. SGK mesajla atılan işçilerin aldırıldığını bildirdi. Ancak birliğin sağlanmadığı örgütlülüğün sağlanamadığı

yerlerde maalesef geri alınma olmadı."

"Pazartesi'den itibaren bölgede olacağız"

Şirketin pazartesi günü eylemlerin devam etmesi durumunda işten atma tehdidini sürdürdüğüne dikkat çeken Keskin şunları vurguladı:

"Bir taraftan da işçiler sendikaya üye olmaya devam ediyorlar. Binin üzerinde arkadaşımızın sendikaya üyelik işlemini gerçekleştirdik. Pazartesi'den itibaren biz de bölgede olacağız."

Bölgede Dicle Edaş bünyesinde 3 farklı taşeron şirketin olduğunu belirten Keskin "taşeron ve kadro çalışanlar arasında ücret farkı yok. Herkes asgari ücrete mahkûm edilmiş durumda çalışıyor" dedi. Taşeron ve kadrolu işçilerin birlikte iş bıraktığını vurgulayan Keskin "işçilerin birlikte hareket etmesi çok değerli" diye belirtti.

Keskin, Enerji-Sen olarak elektrik dağıtım işçileriyle TİS görüşmeleri temelinde bir çalışma yürüttüklerini ancak yaklaşık 8 bin işçinin talepleri için iş bırakmasının işçi inisiyatifi ile kendiliğinden geliştiğini belirtti.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Colins Eroğlu işçisi Öz İplik-İş'in saltanatını sarsıyor!

Aksaray ilinde bulunan Colins Eroğlu Tekstil Fabrikası'nda Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası yetkili. İşçilerin neredeyse asgari ücret düzeyinde ücret artışına onay veren toplu iş sözleşmesine imza atan sendikacılara yönelik tepkisi büyüyor. Bu nedenle işçiler Öz İplik-İş Sendikası'ndan istifa etmeye başladılar.

İstifa eden işçiler, var olan toplu iş sözleşmesinden yararlanmak için dayanışma aidaat dilekçelerini yönetime vermek istediler. Colins kapitalisti, yasal olmayan bir tutum aldı ve işçilerin dilekçelerini kabul etmedi.

Dilekçeleri kabul edilmeyen işçiler CİMER'e başvuru da bulundular. Uzun süre Colins kapitalisti ve yetkili sendika Öz İplik-İş engelleyici bir tutum içinde oldular.

Konuya ilişkin açıklamada bulunan DİSK Dev Yapı-İş Kayseri Bölge Temsilcisi Haydar Baran, işçiyeye reva görülen mevcut yasayı bile tanımayan uygulamayı eleştirerek, şunları söyledi: "İşçi özgür iradesini kullanıyor, Aksaray Colins Eroğlu'nda yetkili olan Öz İplik-İş Sendikası'ndan istifa ediyorlar. İşçiler toplu iş sözleşmesinden yararlanmak için dayanışma aidaat dilekçesi vermek istiyorlar. Dilekçeleri kabul edilmiyor. Bu tutum ne meşrudur ne de yasaldir. Eroğlu yönetimi işçilerin özgür iradesini engelleyerek, Öz İplik-İş Sendikası'nı kollayarak suç işlemektedir."

İşçinin yükselen tepkisi karşısında Colins kapitalisti geri adım attı ve dayanışma aidaat dilekçelerini işleme koydu. Yaşanan gelişmeler işçilerin kendine olan güvenini büyüttü ve istifalar artarak sürüyor.

KIZIL BAYRAK / AKSARAY

“Birlik olduğumuzda sesimiz daha gür çıkıyor!”

LC Waikiki bir sömürü cehennemi olmaya devam ediyor. Düşük ücretlerin ve hak gasplarının yaşandığı fabrikada işçiler 2023 yılının başında üretimi durdurmuş, taşeron işçiler ise işten atılmaya karşı direniş gerçekleştirmişlerdi. LC Waikiki işçisiyle yaşanan son gelişmeler üzerine konuştuk.

- LC Waikiki’de geçen dönem hareketli geçti. İşçiler promosyon hakları için üretimden gelen güçlerini kullandılar. Aynı zamanda direniş gerçekleşti. Böylesi bir sürecin yönetime yansımaları ne oldu?

Son dönemde işçilere yönelik saldırılar hayata geçirildi. Bu sürece katılan işçileri ya başka depolara sürgün edip arkadaşlarıyla bağını koparmaya çalıştılar ya da işten atma saldırısını hayata geçirdiler. Aynı zamanda baskı kurarak işçileri yıldırma, sindirmeye çalıştılar. Yoğun çalışma dönemlerine bakıldığı zaman, önceki seneler ayda on beş günlük bir periyot olurdu, onu bu yıl 30 güne çıkardılar. Aldığımız prim ücretini “isterseniz susabilirsiniz” diyerek kesmeye çalıştılar, bizleri yıldırma için. Ses çıkarıldığı zaman ise yönetim “kapı orda, isteyen çalışır isteyen çalışmaz” diyerek tehdit etti. Haksızlığa karşı susmadığın zaman “sen neden konuşuyorsun, diğer işçiler kendi işlerini yapıyor” türünden pişkin cevaplar veriliyor.

Bu yoğun çalışma döneminde aldığımız primlerin oranı 0,15’e düşürüldü ve “daralma” bahanesiyle yüzlerce işçi çıkarıldı. Ancak LC Waikiki, daralma bahanesini ortaya atarken bile Türkiye genelinde yine yüzlerce mağaza açmaya devam ediyordu. İşçilere türlü yasaklar getirildi. Herhangi bir bahaneyle tutulan tutanaklardan bizim cebimizden kesinti yapılıyor. Aynı zamanda hastalandığımız, işe gelemediğimiz zamanlarda aldığımız raporlar bahane edilerek, beş günlük alınan rapor primimizden kesiliyor. Molalarda, işçi arkadaşlarımızla bir araya gelmemize dahi

izin vermeyerek bizi baskı altına almaya çalışıyorlar. Sık sık performans dayatması yapıyor. İşe girişimizde ya da molalardan işe dönüşümüzde saniyelik geç kalmalarımız sorgulanıyor. Bunun sebebi bizi sindirerek işi bırakmamızı istemelelidir.

Aynı zamanda promosyon ücreti 20.000 TL olmasına rağmen bunu eksik aldık. 12.700 TL verildi. Promosyon ücretinin geri kalanını istediğimizde, buna karşı üretimden gelen gücümüzü kullandığımızda ise önce sürgünler yaşandı, daha sonra ise direnen işçileri işten attılar. LC Waikiki’de ufak yöneticiden (takım lideri) diğer yöneticilere kadar, bir sorunumuzu dile getirdiğimiz zaman “ister çalış ister çalışma” yanıtını alıyoruz. Bize karşı böyle bir tavırları var. Bunu yapmaları zaten olağan bir durumdu, ancak yılın başında üretimi durdurmamız onları daha fazla kıskırttı. İstiyorlar ki sadece verdikleri üç kuruşa evet diyelim, hak gasplarına ses çıkarmayalım.

- İşçiler bu süreçte türlü saldırılar, ayak oyunlarıyla karşı karşıya kaldılar. İşten atma saldırısı ise sürüyor. LC Wa-

ikiki işçileri bu zaman diliminden ne öğrendi?

Direnişle beraber birlik olmayı gördük ancak işten atma saldırısıyla karşı karşıya kaldığımız için LC Waikiki işçileri üzerinde bir korku hakim oldu. Ortalama olarak 1500 işçinin atılmasıyla birlikte yönetim bizi sindirmeye çabaladı. Ayrıca, işten çıkarılan arkadaşlarımızın yatırılan promosyon ücreti yönetim tarafından geri alındı, bunu vergi bahanesiyle yaptılar. Sorulduğunda ise neyin vergisi olduğunu söylemiyorlar. Bizden kesilen kandil simitlerinin depremzedelere gönderildiği söylendi. Buna dair ise ne bir makbuz ne de başka bir belge sunabildiler.

Duygu sömürüsü yaparak oyunlarına depremzedeleri de alet ettiler. Bize verilen hediye çekleri pandemi bahanesiyle kesildi. Ramazan erzakları da pandemi bahanesiyle kesildi. Kısacası işçilerden her şeyi kısıp bıktırmak istiyorlar. İşçileri bunalım içine düşürüyorlar. İşçiler işten atılmamak için bu duruma katlanmak durumunda kalıyorlar. LC Waikiki yönetimi tekrar bir iş durdurma eylemi ya da direniş gerçekleşir korkusuyla işçi-

lere pranga takma peşinde.

- Asgari ücrette bir ara zam gerçekleşti. Ancak yine işçilerin payına sefalet düştü. Verilen zam üzerinden bir hafta geçmeden eridi, krizin faturası yine işçilere ödetilmek isteniyor. LC Waikiki işçileri ek zam konusunda ne düşünüyor?

Şu an ek zam konusunda bize bir bilgi verilmedi. Ara zam olduğundan fazla verileceğini düşünmüyorum. Zaten böyle dönemlerde bizi oyalama derdine düşüyorlar.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

LC Waikiki işçisi olarak diğer işçi arkadaşlarıma haklarına sahip çıkmasını söylüyorum. Yöneticilerine karşı susmalarını gerekiyor. Eğer susarlarsa, patron daha fazla üzerimize geliyor, böylelikle bizim üzerimizden servetine servet katıyor.

LC Waikiki işçilerine söylemek istediğim ise, yöneticilerin ya da takım liderlerinin yaptığı toplantılarda susmasınlar, haklarını savunsunlar. Biz birlik olduğumuzda sesimiz daha gür ve güçlü çıkıyor. Sonuçta biz olmadığımızda patron da olmaz, üretimde olmaz.

Arkadaşlardan ricam, bizim birbirimizden başka kimsemiz yok, herkes bu taşın altına elini koymak zorunda. Bizim tarafımızdan gerçekleşen her eylem tüm işçilerin yararına. Kaldı ki bunu promosyon eylemlerinde görmüş olduk, pasif kalan işçilerde gördüler.

KIZIL BAYRAK / ESENYURT

“Plasmek işçileri üretimi durdurdu!”

TOMİS yaptığı paylaşım ile “Plasmek makina işçileri, üretimi durdurdu!” dedi.

İstanbul’da Plasmek Makine işçileri üretimi durdurdu. Sarıgazi’de bulunan metal fabrikasında işçiler zam talebini dile getirdi.

Zam ile ilgili açıklama yapılmasını isteyen işçilerin seslerini TOMİS duyurdu.

TOMİS sosyal medya hesabından üretimi durduran videosunu paylaştı.

TOMİS’in sosyal medya hesabında şu paylaşım yapıldı:

“Ücretlerine zam isteyen Plasmek işçisi üyelerimiz, yönetimin oyalama girişimlerine karşı tek yumruk oldu. Bugün itibarıyla fabrikada uyarı amaçlı üretimi durdurdu. Plasmek işçileri hakkını alacak, başka yolu yok.”

“İkinci Kemal

“Marksizm olarak tanımlanan dünya görüşünün Marx’la ayrılmaz biçimde iki kurucusundan biri olan, proletaryanın büyük önderi Friedrich Engels’i ölümünün 128. yıldönümünde saygıyla anıyoruz. Okurlarımıza sunduğumuz bu makale Engels’in 200. doğum günü vesilesiyle daha önce tkip.org sitesinde yayınlanmıştır.”

Eleanor Marx, Engels’in kişilik özelliklerini ve erdemlerini sıralarken, “belki de en önemlisi onun alçak gönüllülüğüdür” diyor. Bu sade tanım ilk planda akla Engels’in dar insan ilişkileri alanındaki erdemini getiriyor. Oysa onun gerçek alçak gönüllülüğü tarihe karşıdır; kendi kuşağı ve gelecek kuşaklar önünde sergilediği tutumdur. “Kırk yıllık” can dostundan ayrıldığı daha ilk adımda, mezarı başında yaptığı o unutulmaz konuşmada, “nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marx da insan tarihinin gelişme yasasını” buldu derken, çağımızın biricik devrimci dünya görüşünü, Marx’ın adına ve eserine sıkı sıkıya bağlıyordu.

Bunun çok değerli bir dostun uğurlanması esnasında gösterilmiş bir yüce gönüllülük olmadığına, tersine çok iyi düşünülmüş bir tutum ve tercih olduğuna Engels’in sonraki tüm yaşamı tanıklık etmektedir. Komünist Manifesto’ya Marx’ın yokluğunda ilk önsözü, onun ölümünden birkaç ay sonra, 1883 tarihli Almanca baskıya yazdı. Yalnızca üç paragraftan oluşan bu son derece kısa önsöze şöyle başlıyordu:

“Bu baskının önsözünü, ne yazık ki, tek başıma imzalamak zorundayım. Marx, Avrupa’nın ve Amerika’nın tüm işçi sınıfının herhangi bir başka kişiye olduğundan çok daha fazla şey borçlu olduğu bu adam, Highgate Mezarlığında yatıyor ve mezarının üstünde ilk çimler büyüme-ye başladı bile.”

Marx’a yeterince onur veren sözlerdir bunlar ve tartışılmaz gerçeğin sade bir anlatımıdır. Ama Engels daha da ileri gidiyor, “Manifesto’ya egemen olan temel düşünce”yi özetliyor ve ekliyor: “Bu temel düşünce, yalnızca ve tamamıyla Marx’a aittir. Bunu, daha önce de birçok kez belirttim; ne var ki, bunun bizzat Manifesto’nun önünde de yer alması şimdi özellikle zorunludur.”

Engels’in aynı düşünceyi daha sonra

da birçok kez yinelediğini biliyoruz. Böyle bir alçak gönüllülüğü, böyle tutarlı bir yüce gönüllülüğü ancak Engels çapında, onun kişilik ve karakter özelliklerine sahip bir insan gösterebilir.

Engels’in Marx’a ilişkin yargısı temelde doğrudur, ama kesinlikle “tamamıyla” doğru değildir. Yeni dünya görüşünün doğumunda ve temel hareket noktaları üzerinden ortaya konulmasında Marx ile Engels’in oynadığı rolü birbirinden ayırmak kolay değildir. Dünya görüşünün Marx’ın adını taşıması anlaşılır bir durumdur, zira teoriyi en belirleyici noktalarda işleyen ve sonuçlarına götüren odur. Engels’in kendisi bunu, “özellikle iktisat ve tarih alanında yön verici temel fikirlerin büyük çoğunluğu ve özellikle de bu fikirlerin kesin ifadelendirilişleri, Marx’ın işidir” sözleriyle vurguluyor. Ama bu gerçek devrimci dünya görüşünün ortaya konulmasında, işlenmesinde ve geliştirilmesinde bu iki büyük insanın bir tek kişiymişçesine birlikte iş gördükleri gerçeğini yine de değiştirmemektedir.

Bunun böyle olduğuna bizzat Marx tanıklık etmektedir. Yeni dünya görüşünün temel esaslarının en özlü bir biçimde sunulduğu ünlü Önsöz’de söylediklerine bakalım:

“Deutsch-Französische Jahrbüc-

her’de, iktisadi kategorilerin eleştirisine katkının dahice denemesini yayınlamasından beri yazışarak devamlı surette fikir alışverişinde bulunduğum Friedrich Engels, benim vardığım sonuca, başka bir yoldan (İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu adlı yapıtıyla karşılaştırınız) ulaşmıştı. 1845 ilkyazında, o da gelip Brüksel’e yerleştiği zaman, birlikte çalışmaya ve Alman felsefesinin bakış açısı karşısında kendi bakış açımızı oluşturmaya karar verdik.”

Tarihsel hareketin iktisadi temeli ve proletaryanın tarihsel devrimci rolü, marksist dünya görüşünün iki kilit düşüncesidir. İlki tarihsel materyalizmin temel hareket noktasını vermiş, ikincisi sosyalizmin ütopyik tasarılar yığını olmaktan çıkıp maddi sınıfsal bir eksene oturmasını sağlamıştır. Engels ilkinde temel önemde katkısını “iktisadi kategorilerin eleştirisine katkının dahice denemesi”yle, ikincisine “İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu adlı yapıtıyla” vermiştir.

Bu bizzat Marx’ın tarih önündeki tartışılmaz tanıklığıdır. Aynı tanıklığı, Marx ve Engels’e hayranlığı birbirinden ayrılmayan, onları en tam ve en derinden kavrayan kişi olarak Lenin üzerinden de görüyoruz. Engels’in ölümü üzerine kaleme aldığı makalesinde şunları söylemek-

tedir:

“... Engels’in İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu’nu yazmakla, yaptığı hizmetin büyüklüğünü yukarıda belirtmiştik. Engels’ten önce de, birçok kimse, proletaryanın acılarını yazmış ve ona yardımın gerekli olduğunu belirtmiştir. Proletaryanın sadece acı çeken bir sınıf olmadığını; aslında proletaryayı dayanılmaz bir biçimde ileri iten ve nihai kurtuluşu için savaşmaya zorlayan şeyin içinde bulunduğu utanç verici ekonomik durum olduğunu söyleyen ilk kişi Engels’tir. Ve savaşan proletarya kendine yardım edecektir. İşçi sınıfının politik hareketi, kaçınılmaz olarak, işçileri tek kurtuluşlarının sosyalizmde olduğunu kavramaya götürecektir. Öte yandan sosyalizm ancak, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin amacı olduğu zaman, bir güç olacaktır. Engels’in, İngiltere’de işçi sınıfının durumu üzerine yazmış olduğu kitabının temel fikirleri, şimdi düşünen ve savaşım veren proletaryanın tümü tarafından benimsenen, ama o zaman, tümüyle yeni olan fikirlerdir.”

Lenin üzerinden bir başka önemli tanıklığı daha sahibiz. 1913 yılında ilk kez olarak dört cilt halinde yayınlanan Marx-Engels Mektuplaşması üzerine kaleme aldığı makalenin sonunda önce şu bilgiyi veriyor:

n”dan da öte!

“Bir yıl sonra, 23 Kasım 1847 tarihli mektubunda, Engels, Marks’a, Komünist Manifesto’nun bir taslağını hazırladığını bildiriyor ve bu arada, başta önerilen soru-yanıt yöntemine karşı olduğunu açıklıyordu. Engels, ‘şöyle başlıyorum: Komünizm Nedir? Ondan sonra, doğrudan doğruya proletaryaya, onun doğuşunun tarihine, eski emekçilerle arasındaki farka, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin gelişmesine, bunalımlara, sonuçlarına geçiyorum... Sonunda, Komünistlerin Parti siyasetine.’ diye yazıyor.”

Lenin’in bu bilgiden mutluluk içinde çıkardığı sonuç şudur:

“Engels’in bütün dünyayı dolaşmış olan ve bugün de bütün temel noktalarıyla doğru ve sanki dün yazılmışçasına gerçek ve güncel olan bir yapıtının ilk taslağı üzerine yazdığı bu tarihsel mektup, Marks ve Engels’in adlarının, modern sosyalizmin kurucusu olarak yan yana geçmesinin ne kadar haklı olduğunu açıkça kanıtlar.” (Vurgular bizim)

Sonuca gelmiş bulunuyoruz: 200. doğum yılını kutlamakta olduğumuz büyük insan, Friedrich Engels, Marksizm olarak tanımlanan dünya görüşünün Marx’la ayrılmaz biçimde iki kurucusundan biridir. Özellikle de Marx’ın ölümünün ardından çok büyük bir alçak gönüllülükle kendi rolünü ve katkısını olduğundan az göstermeye çalışması onun sağlam ve erdemli karakterinin bir göstergesidir.

Marksist dünya görüşü denilince ilk elden akla Komünist Manifesto ve Marx’ın büyük eseri Kapital gelmektedir. Engels’in ilkinde katkısını Lenin’in tanıklığı üzerinden gördük. (Marx’ın Manifesto’yu kaleme alırken Engels’in Komünizmin İlkeleri başlıklı metninden gereğince yararlandığını ayrıca biliyoruz). Ama tarih içinde Engels’in adı Kapital’le de sıkı sıkıya bağlıdır. Kapital Marx’ın en verimli yıllarını adadığı dev eseridir kuşkusuz. Ama eğer Engels olmasaydı, biz onun düzenlenmiş ve bitmiş yalnızca ilk cildine sahip olabilecektik. Engels Marx’ın eserini başta işçi sınıfı olmak üzere tüm insanlığa kazandırmak için yıllarını vermiştir ve bu uğurda kendi çalışmalarını seve seve bir yana bırakmıştır.

Bu tutum bize alçak gönüllülüğünün yanı sıra Engels’in bir başka büyük erdemini, dava için her türlü fedakarlığa hazır

olmak özelliğini veriyor. Bu da kişi ya da kişilere değil, fakat davaya ve tarihe karşı sorumluluğun bir yansımasıdır Engels’te. Kendi temel önemde çalışmalarını bir yana bırakarak Marx’ın eserini tamamlamak, Marx için değil fakat proletaryanın kurtuluş davası için yapılmış bir fedakarlıktır. Dünya işçi sınıfı hareketinin önceliği örneğin Doğanın Diyalektiği konulu ve isimli bir bilimsel felsefi eser değil, ama kapitalist toplumun yapısını, işleyiş yasalarını ve onulmaz çelişkilerini ortaya koyan Kapital’dir. İkinci ve Üçüncü ciltleri yayına hazırlanmamış olsaydı, Kapital yarım ve eksik, dolayısıyla işlevini gereğince yerine getiremeyen bir eser olarak kalacaktı. Bugün kapitalist ekonominin yapısal bunalımlarının işleyiş mantığını açık seçik kavrayabiliyorsak eğer, bunu Engels’in Kapital’in Üçüncü Cildini yayınlanabilir hale getirmesine borçluyuz.

Bu konuda Lenin’in tanıklığı yeterince açık ve güçlüdür. Lenin, Engels’in ölümü üzerine kaleme aldığı makalesinde, Kapital’in son iki cildinin iki insanın, Marx ve Engels’in ortak yapıtı olduğunun altını çizmektedir:

“Avusturyalı sosyal-demokrat Adler, haklı olarak, Kapital’in ikinci ve üçüncü cildini yayınlamakla Engels’in, dostu olan bir dehaya yüce bir anıt, farkında olmadan, üzerine silinmez bir biçimde kendi adını kazıdığı bir anıt diktiğini belirtmiştir. Gerçekten de Kapital’in bu iki cildi, iki insanın yapıtıdır: Marx ve Engels’in. Eski hikayeler, dostluğun çeşitli dokunaklı örnekleriyle doludur. Avrupa proletaryası diyebilir ki, onun bilimi, aralarında, insan dostluğu konusunda en dokunaklı eski hikayelerin de ötesine geçen bir ilişki bulunan iki bilim adamı ve savaşı tarafından yaratılmıştır...”

Engels’in son derece güçlü devrimci karakteri konusunda dikkate değer bir örnek daha vermek istiyoruz. Bugün herkesin Engels’in eseri olduğunu bildiği Almanya’da Devrim ve Karşı-Devrim, 1913’te Marks-Engels mektuplaşmaları yayınlanana kadar Marx’a ait biliniyordu. Engels Marx’ın kızları da dahil kimseye bu konuda bir açıklamada bulunma ihtiyacı duymamıştı. O gerçekte Marx’ın eseriyle kendisinininkinin birbirinden ayrılamayacağını, şu veya bu eserin kimin imzasını taşıdığına hiçbir önemi olmadığı

herkesten çok daha iyi biliyordu.

Marx’ın ölümünün ardından yalnızca dünya görüşünü geliştirmek ve zenginleştirmek değil, gitgide güç kazanan uluslararası işçi hareketine neredeyse günü gününe yol göstermek ve yardım etmek de Engels’in omuzlarına kaldı. Engels bunun hakkını fazlasıyla verdi. Ama Komünist sonrasının bu barışçı gelişme döneminde hareket büyüdükçe ideolojik bozulma emareleri de çoğalmaya başladı. Oportünizm sessiz ve derinden mayalansa da, Engels onu başını kaldırdığı her durumda ideolojik olarak ezmeye çalıştı. Marx’ın ölümünden hemen önce, “Zürich üçlüsü”nü hedef alan ünlü Genelge Mektupla başlayan bu çaba, Erfurt Programı hazırlıkları ve tartışmaları sırasında özellikle önem kazandı. Engels tüm engellemelere rağmen, Marx’ın onbeş yıldır çekmecelerde gizlenen Gotha Programı Taslağının Eleştirisi’ni yayınlamakla, daha o sıralar iyiden iyiye güç kazanan oportünizme önemli bir darbe vurdu. Fransa’da ve Almanya’da Köylü Sorunu çalışması bu doğrultudaki son çabalarından biriydi ve dolaysız olarak her iki partideki oportünist eğilimleri hedef alıyordu.

Büyüyen oportünizm gerçeği karşısında her vesileyle devrimci dünya görüşünün temel ilke ve esasları üzerinden uyarıcı ve eğitici olmaya çalışan Engels, örneğin sonraki dönemin ünlü oportünistlerinden İtalyan Turati’ye ölümünden kısa bir süre önce (1894) şunları yazıyordu:

“1848’den bu yana sosyalistlere en büyük başarıyı sağlayan taktikler, Komünist Manifesto’da ortaya konanlardır:

‘İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, [komünistler] her zaman ve her yerde, bir bütün olarak hareketin çıkarlarını temsil ederler. ... Komünistler işçi sınıfının acil hedeflerine ulaşılması ve o andaki çıkarlarının gerçekleştirilmesi için savaşılır; ama şimdiki hareket içerisinde, bu hareketin geleceğini de temsil eder ve gazetirler.’

“Dolayısıyla, iki sınıf arasındaki savaşımın her evresine aktif biçimde katılırlar; bunu yaparken, bu evrelerin ilk büyük amaca giden yalnızca çok sayıdaki aşamalar olduğu olgusunu hiçbir zaman gözden kaçırmazlar; ilk büyük hedef de,

toplumu yeniden örgütlemenin aracı olarak siyasal iktidarın fethedilmesidir. Onların yeri, işçi sınıfının çıkarına doğrudan sonuçlara ulaşmak için savaşım verenlerin saflarıdır. Tüm bu siyasal ve toplumsal başarıları kabul ederler ama yalnızca alacağın taksidi olarak. ... Büyük amacı hiçbir zaman gözden kaçırmayan bu taktikler, ileri yürüyüşlerinin bir aşamasını sonal amaç sanan -saf cumhuriyetçiler olsun, duygusal sosyalistler olsun- öteki, daha az açık görüşlü partileri bekleyen kaçınılmaz düş kırıklıklarından sosyalistleri korur...”

Komünist Manifesto’nun devrimci bakış açısını ve taktik ilkelerini, onu izleyen elli yıla yaklaşan deneyimi de tanıkt göstererek, Turati gibilerine bu denli ayrıntılı biçimde hatırlatmak ihtiyacı belli ki boşuna değildir. Engels muhakkak ki II. Enternasyonal partilerinin yapısal zaafının çok iyi biçimde farkındaydı. Bunun en açık belirtilerini de Alman ve Fransız partilerinde görüyordu. Fakat her şeye rağmen iyimserdi, tarih bu iyimserliği haklı çıkarmasa da.

Marksist dünya görüşünün oluşumu ve gelişimine katkılarını ilk çalışmalarının yanı sıra Manifesto ve Kapital üzerinden işaret ettiğimiz Engels’in en temel eserlerinin daha sözünü bile etmiş değiliz. Doğanın Diyalektiği, Anti-Dühring, Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Konut Sorunu vb., tüm bu eserler Marksizm en temel klasikleri arasındadır. (Lenin’in Anti-Dühring’i bir sosyalizm ansiklopedisi olarak nitelmesini ve Devletin Kökeni’nden en büyük övgülerle söz etmesini hatırlayalım).

İki yıl önce Marx’ın doğumunun 200. yılıydı. Bunu vesile ederek kapitalizm çağının devrimci dünya görüşü olarak Marksizm’in doğumunu hazırlayan tarihsel, toplumsal ve düşünsel koşullar ve kaynaklar üzerinde durmuştuk. Bu çerçevede Marx üzerine söylenen her şey eşit ölçüde Engels için de geçerlidir.

Doğumunun 200. yılı gibi anlamlı bir vesileyle Engels’in yaşamı ve eserleri üzerinde durmaya devam edeceğiz.

Peru'da başkent Lima'nın "3. işgali!"

Peru'da işçi sendikaları, çeşitli sol gruplar, yerli kolektifler, sosyal kurumlar, üniversite öğrencileri ve Ronderos (kırsal öz savunma örgütleri) grupları darbeye iş başına gelen Amerikancı yönetime karşı direniyor. Darbeden sonra hapse atılan önceki Cumhurbaşkanı Pedro Castillo'nun serbest bırakılmasını, özelleştirilmelerin durdurulmasını, siyasi tutukluların serbest bırakılmasını, doğal kaynakların korunmasını, ABD askerlerinin ülkeyi terk etmesini talep eden eylemciler geçtiğimiz hafta "Toma de Lima/Lima'nın işgali" için eylemler düzenlediler.

Lima'daki gösterilere binlerce kişi katıldı. Bakır madenlerinde çalışan işçiler de Lima'daki eylemlere katıldılar. "Lima'nın ele geçirilmesi" veya "Lima'nın işgali" olarak adlandırılan eylemler perşembe günü de sürdü.

Ocak ve mart aylarında gerçekleşen Lima'nın işgali protestolarının üçüncüsü için seçilen 19 Temmuz tarihi sendikalar, sol örgütler ve sosyal kurumlar için iki yönlü bir anlam taşımaktaydı. Birincisi, darbe ile başa geçen Dina Boluarte'nin 28 Temmuz'da ulusal kutlamalarda yapacağı konuşmadan önce onun üzerinde bir basınç uygulamak; ikincisi ise, 19 Temmuz'un Peru işçi sınıfı ve devrimci mücadele tarihinde mihenk taşı olarak kabul edilen bir gün olmasıdır. 19 Temmuz 1977 yılında askeri faşist diktatör Morales Bermudez'e karşı Peru halkının büyük çoğunluğunun katıldığı dev bir ulusal grev başlatılmış ve bu askeri diktatörlüğü sona erdirecek mücadelenin başlangıcı olmuştu.

ÜÇÜNCÜ "TOMA DE LIMA" ÇAĞRISI TÜM ÜLKEDE YANKI BULDU

"Toma de Lima" çağrısının üçüncüsü tüm ülkede geniş yankı buldu. 195 ilin 59'unda protesto eylemleri gerçekleştirildi. 8'i Araquipa ve Cusco bölgelerinde olmak üzere, güneyde 10 ilde 21 otoyolunda blokaj eylemleri yapıldı. And kasabası Huancavelica'da 3 bin kişinin katıldığı protestolarda "El pablo unido, jamas sera vencido!" ("Birleşen halk hiçbir şekilde yenilmez!"), "Zafere değin bir adım geri atmak yok!" sloganları sıkça atıldı. Protestocular bir hükümet binasının kapısını ateşe verdiler. Polis ve göstericiler arasında çatışmalar yaşandı.

Güney Peru eyaleti Puno'da protestocular "Dina Boluarte gidene değin mücadeleye devam!" şiarlarını yükselttiler. Puno bölgesinde şimdiye değin protesto gösterilerinde devletin kolluk güçleri tarafından 50 ye yakın kişi öldürülmüş ama katiller hakkında yeterince soruşturma yürütülmemiştir. Bu da buradaki eylemlerde yeni anayasa talebinin öne çıkartılmasına vesile oldu. Puno'da sosyal ayaklanmada kadınlar ilk günden beri mücadelenin içinde önemli bir yer tutuyor.

Eylemler öncesi İçişleri bakanı Romero "şiddet eğimli" göstericilere sert bir şekilde müdahale edileceği yönlü tehditler savurmuş, ülke genelinde 24 bin polisi görevlendirmiş, Lima'ya giren yollarda kontrolleri sıkılaştırmıştı. Tüm bunlara ve medyada eylemleri kriminalize etme kampanyalarına rağmen protestolara katılım beklenenin üzerinde oldu. Bazı yerlerde polis ile göstericiler arasında çatışmalar yaşandı. Sadece Lima'daki gösterilerde 11 kişi yaralanırken, 6 kişinin tutuklandığı bildirildi.

Cusco ve Puno eyaletlerinden sosyal, yerli ve köylü örgütleri de Başkan Boluarte, İçişleri Bakanı Romero ve Polis komutanı Angulo'ya karşı "Polisin ve kolluk güçlerinin keyfi davrandıklarını, Boluarte ve polisin göstericileri kriminalize ettiklerini, protesto, toplantı ve özgürce fikirlerini söylemenin bir insan hakkı olduğunu" söyleyerek davası açtılar.

PERU'DA SÜREN SİYASİ KRİZ

Peru son 8 yıldır süregelen siyasi bir krizle boğuşuyor. 2016 yılından beri iktidardan 7 cumhurbaşkanı geçti. Son

olarak 2021 yılında yapılan seçimlerde Öğretmenler Sendikası lideri Pedro Castillo, faşist diktatör Alberto Fujimori'nin kızı Keiko Fijimori'yi yenilgiye uğratarak seçimleri kazandı.

Castillo, neoliberal ekonomi politikalarını değiştireceği, tarihsel olarak dışlanmış kesimlerin haklarını teslim edeceğini, Fujimori diktatörlüğünden miras kalan anayasayı değiştireceğini vaat etmişti. Bu sayede işçilerin, Peru'nun yoksul kır emekçilerinin, yerli halkların, kıscası toplumun ezilen tüm katmanlarının umudu olmuş ve onların desteğini alarak iktidara gelmişti.

İktidarda kaldığı 1,5 yıl içinde verdiği sözleri tutmadı. Programını sağcı faşist partilerin çoğunluğu oluşturduğu kongreden geçirmesine zaten olanak yoktu. Kapitalistlerin, maden şirketlerinin istekleri doğrultusunda verdiği bazı kararlarla -örneğin onların istemediği bakanları tasfiye ederek- sermaye sınıfına bazı tavizler vermek gibi hatalar da yaptı. Küstah kapitalistlerin basıncından dolayı gösterdiği zayıflık, karşıtlarını cesaretlendirmiş ve Amerika'nın verdiği destekle saf dışı edilmiştir.

Castillo, seçildiği günden itibaren ABD emperyalistlerinin, işbirlikçi kapitalistlerin, çok uluslu maden şirketlerinin, medya organlarının, Evanjelik Hristiyanların ve onların kongrede temsilcileri olan gerici faşist partilerin hedefi oldu.

Castillo'nun görevden alınması için hakkında 3 kez gensoru önergesi verildi, ihanetle suçlandı, yolsuzlukla yargılandı. 7 Aralık'ta, kendisine karşı kongrede bir gensoru önergesinin sunulacağı gün, Castillo kongreyi fesh ettiğini açıkladı. Bu da kendisinin tutuklanma sürecini beraberinde getirdi. ABD desteği ile hazırlanan kumpasla hapse atılan Castillo'nun

yerine, Perulu kapitalistler tarafından daha "güvenilir" bulunan ve başkan yardımcısı olan Dina Boluarte atandı.

Kırın yerli ve yoksulları ile kentlerin işçi ve emekçileri ayakta

Castillo'nun görevden alınarak tutuklanması başta Quechua ve Aymara yerli halkları olmak üzere, yoksul güney bölgelerindeki emekçileri sokaklara döktü. Bunda Castillo'nun ülkenin yerli halkından gelmesinin de etkisi büyük. Protestolarda Castillo'nun serbest bırakılması, Kongre'nin feshi, yeni bir anayasa, Dina Boluarte'nin istifası, seçimlerin yapılması talepleri yükseltildi. Protestolara Rondas Campesinas (kırsal öz savunma örgütleri) de katıldı.

Kırsal kesimlerde etkili olan yoksul ve yerli emekçilerin protestoları kısa sürede büyük kentlere ulaştı ve yayıldı. Peru Genel İşçi Konfederasyonu CGTP de işçileri iş bırakmaya çağırarak kongrenin feshe dilmesini talep etti. Arequipa İşçiler Federasyonu, Sivil İnşaat Sendikası gibi işçi sendikaları da gösterilere katıldı.

Puno'da neredeyse her hafta birkaç saatliğine iş bırakma eylemleri yapılırken, Cusco bölgesinde blokaj eylemleri gerçekleşti.

Boluarte aralık ve ocak ayında protestoları bastırmak için OHAL ilan ederek orduya geniş yetkiler verdi. Polis ve ordu vahşi bir güç kullanarak 14 Aralık ve 17 Ocak'ta onlarca kişiyi katletti. Rejimin bu kanlı saldırıları Perulu işçi ve emekçilerin öfkelerini daha da büyüttü. 19 Ocak'ta Peru'nun en büyük sendikası CGTP grev çağrısında bulundu ve Lima'ya doğru yola çıkan protestocuların sayısı arttı.

Ocak ve mart aylarında "Lima'yı geri alma!" şiarı altında yaşlılar, gençler, sırtında çocuklarını taşıyan Aymara kadınları delegeler halinde Lima'ya yürüdüler. Boluarte'yi istifaya çağırdılar. Sonra yeniden bölgelerine döndüler. Onlara, büyük kentlerde işçiler iş bırakarak, öğrenciler eylemlere katılarak destek verdi.

Son istatistiklere göre, Boluarte'yi halkın sadece yüzde 12'si, kongreyi ise yüzde 6'sı destekliyor. Boluarte yaptığı konuşmalarda protestocuların taleplerinin ne olduğunu anlamadığını iddia ediyor. Oysa kitlelerin talepleri tek cümlede ifade edilebilecek kadar açık: Boluarte'nin istifası ve yeni politik reformlar.

Amerikalılar Arası İnsan Hakları Ko-

misyonu (İACHR) Mayıs ayında yaptığı açıklamada, hükümetin eylemlerinin yargısız infazları içerdiği ve bir nevi katliam yaptığını ifade etti. Uluslararası Af Örgütü ise, göstericilere yönelik şiddetin ırksal ve sosyo ekonomik önyargı kanıtları gösterdiğini vurguladı. Ölümül silahlarla “yoksul, yerli ve köylü kökenli insanların hedef alındığını” ifade eden Af örgütü devletin ve güvenlik güçlerinin işlediği suçlara dikkat çekti.

PERU'DA İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BÜYÜYEN HOŞNUTSUZLUĞU

Aralık ayında Cumhurbaşkanı Pedro Castillo'nun devrilmesi, protestoları başlatan kıvılcım oldu. Ülkede 2016 yılından beri 7 cumhurbaşkanı değişti. Bunun nedeni birçok siyasi figürün halkın çıkarlarını hiçe sayması, kapitalistlere hizmet ederken kendi çıkarlarını gözetmesi, çalıp/çırpılarak kendi kasalarını doldurmasıydı. Peru'da yozlaşmış, yolsuzluğa batmış bir rejim var. Cumhurbaşkanlığı, kongre, kabine dahil olmak üzere siyasi sisteme yaygın yolsuzluk hakimdi.

Savcılığın Castillo'ya karşı açtığı, “bir suç örgütüne liderlik etmek” suçlamasını ortaya atan eski hükümet yetkilileri ile bazı kapitalistlerin kendileri yolsuzluğa batmış, bu suçlama karşılığında ceza indirimleri alma peşinde koşan kişilerdir. Castillo'yu yolsuzlukla suçlayan kongre üyelerinin kendilerinin yolsuzluk batağında ve mafyatik ilişkiler içinde yüzüyor olması kitlelerin öfkesini sokaklara taşıran etkenlerden biriydi.

Peru'ya marjinalleşmiş, yozlaşmış bir siyasi sistem hakim. Her yönüyle eşitsizlikler ve adaletsizlikler üzerine kurulmuş bir sistem. Diğer yanda ise milyonlarca Perulunun payına düşen derin yoksulluk ve sefalettir. Bu durum yıllardır Peru işçi ve emekçilerinde alttan alta huzursuzluğu besliyor, öfkeyi biliyor.

Bugün sokaklara taşan öfkenin önemli nedenlerinden bir diğeri ise ülkede süren derin eşitsizliklerdir. Dünyanın ikinci büyük bakır madenlerine sahip zengin ülkede işçi ve emekçilerin yoksulluk içinde yaşamaya mahkum edilmeleri, su ve elektrikten, çocukları için iyi bir eğitim gibi temel hizmetlerden yoksun yaşamak zorunda bırakılmalarıdır.

Yozlaşmış sistemin bu duruma ittiği işçiler, kırsal emekçi yerli halkları ve yoksullar, rejimin tüm saldırılarına rağmen aylardır mücadele kararlılığını koruyor, geri adım atmıyorlar. Darbecilerin geri adım atmaması ise Peru'da egemen sınıflar ile işçi sınıfı ve yoksul emekçi kitleler arasındaki uzlaşmaz çelişkileri derinleştiriyor. Bu zemin üzerinde yükselen işçi sınıfı ve emekçi halkların mücadelesinin önümüzdeki süreçte yeni boyutlar kazanma ihtimali yüksek görünüyor.

Yunanistan'da gerici saldırılar yoğunlaşıyor

25 Mayıs'ta yenilenen seçimlerde tek başına iktidar olma şansını yakalayan ve bundan güç alan gerici Kiryakos Miçotakis hükümeti, sola yönelik saldırıları arttırmaya başladı. Hem seçim çalışmaları sırasında hem hükümeti kurduktan sonra yaptığı açıklamalarla işçi hareketi başta olmak üzere toplumsal muhalefete yönelik saldırıları arttıracığının sinyalini veren gerici hükümet ilk icraatlarıyla dış göstermeye başladı.

Dünü ve bugünyle Yunanistan'daki politik mücadelede özel bir yer tutan üniversiteler seçilen ilk hedef oldu. İlk adımda üniversitelere polis yerleştirme hamlesi yapan gerici hükümet, öğrenci hareketini bastırma hesapları yapmış görünüyor. Öğrenci kampüslerine yerleştirilen polisler, gençliğin eylem ve etkinliklerine saldırılarda bulunarak ortamı terörize etmeye çalıştılar. Ancak gençliğin bu saldırıya karşı direnmesinden dolayı, Miçotakis hükümeti oluşturduğu özel polis gücünü dağıtmak zorunda kaldı.

Yunanistan'da örgütlü Komünist Kurtuluş için Yeni Sol Akım'ın (NAR) son gelişmelere ilişkin yaptığı açıklamada gerici iktidarın saldırganlığını teşhir etti. Açıklamada şu ifadeler kullanıldı: “Üniversite öğrencileri yeni polis birimi her ortaya çıktığında kampüslerin girişlerini bloke ederek tepki gösteriyorlar. Hükümet ise öğrencileri bastırma ve dağıtma için çevik kuvvet polisini kullanıyor. Çevik kuvvet polisi, göz yaşartıcı gaz ve ses bombalarıyla büyük kaosa neden olurken, polislin tutumu Selanik'te cuma gece yarısı düzenlenen yürüyüşle protesto edildi...”

Bu saldırılara karşı gelişen toplumsal mücadelenin bir sonucu olarak, hükümet “üniversite polisi” kararından geri adım attı ve üniversitelere yerleştirilen polis gücü dağıtıldı. Hükümetin attığı geri adımla ilgili açıklama yapan Yunanistan Vatandaşları Koruma Bakanı Nottis Mitarahi, üniversite yönetimlerinin sorunların üstesinden gelebileceğini söyledi. Ancak “gerektiğinde müdahale etmek için polislin her zaman hazır olacağını” söyleyerek tür tehdit savurmaya çalıştı.

NAR örgütünün sitesinde yer alan diğer bir haberde ise, Lübnanlı bir komünistin Yunan makamları tarafından aşağılayıcı bir şekilde sınır dışı edilmesi teşhir edildi. Örgütün sitesinde yayınlanan haber şöyle:

12/7/2023, Yunan makamları Lübnanlı komünist Souha Bechara'yı, Lübnan'dan son birkaç yıldır ailesiyle birlikte sürekli olarak ikamet ettiği İsviçre'ye transit uçuş yaptığı sırada gözaltına alarak sorguladı ve sınır dışı etti. Yakınlarının şikâyeti üzerine, Lübnan Komünist Partisi üyesi olan Souha Bechara, Atina'daki Venizelos Havaalanı'nda göz altına alınarak sorgulandı. Orada kendisine Yunanistan'ın ve diğer AB üyesi ülkelerin “ulusal güvenliği” nedeniyle sınır dışı edildiği söylendi. Bu, “ulusal güvenlik” ile hiçbir ilgisi olmayan, ancak Yunan gizli servislerinin İsraililer ve diğerleriyle yakın işbirliği ile ilgili olduğu açık olan utanç verici bir eylemdir.

Bu, Lübnan halk ve kurtuluş hareke-

tinin tarihi ve uluslararası alanda tanınan bir savaşçısını terörist olarak hedef alan bir eylemdir. Souha Bechara, İsrail devletinin Güney Lübnan'ı 15 yıl boyunca işgal etmesine karşı mücadele etti, hapse atıldı ve yıllarca İsrail'in Güney Lübnan'daki işbirlikçilerinin hapishane cehenneminde yasadışı bir şekilde tutuldu. İsrail Güney Lübnan'ı terk ettikten sonra Bechara serbest bırakıldı ve önce Fransa'ya sonra da İsviçre'ye gitti.

Orada, Orta Doğu'da sosyalizm için, Filistin mücadelesi lehine faaliyet göstermeye devam etti. Avrupa Birliği'nin, üye ülkelerde yaşayan ve Filistin topraklarının İsrail devleti tarafından işgaline karşı mücadele eden Filistinliler ve diğer aktivistler üzerindeki baskıyı arttırdığı biliniyor. Bu sorgulama ve sınır dışı etme yakın zamanda imzalanan yeni Yunan-İsrail askeri anlaşmasının bir parçası mıdır?

Her halükârda, Komünist Kurtuluş ve Komünist Kurtuluş gençliği için NAP olarak, Souha Bechara ve partisi Lübnan Komünist Partisi ile tam dayanışma içinde olduğumuzu ifade ediyoruz. Komünistler ve militanlar Yunan halkının güvenliği için bir tehdit değildir! Yunan devleti özür dilemeli ve Souha Bechara'nın dışlanmasını kaldırmalıdır!

Terörist devlet İsrail ile işbirliğine hayır!

Kahrolsun Yunanistan-Kıbrıs-İsrail saldırgan savaş eksenini.

Dayanışma halkın silahıdır!

KOMÜNİST KURTULUŞ İÇİN NAR

<https://narnet.gr/articles/humiliating-deportation%C2%A0-lebanese-communist-greek-authorities>

Siyonist rejimin iç krizi derinleşiyor

Bazı küçük istisnalar dışında, İsrail siyaset sahnesine 'sol' görünümünden dinci-faşistliğe kadar uzanan Siyonist ideolojinin farklı tonları egemendir. Bu güçler ırkçı rejimin devamı, Filistin topraklarının işgali, Filistin kentlerinin bombalanması, Suriye'yi hedef alan saldırılar gibi konularda mutabıktır. Ancak iç politika alanında bir uyumdan söz etmek mümkün değil. Aralarındaki ayrımlar ise giderek derinleşiyor. Aylardan beri aşılamayan siyasal kriz, İsrail savaş aygıtını kapsayacak şekilde genişliyor.

'KRİMİNAL NETANYAHU'YA MAHKUM BİR SİSTEM

İsrail siyaset sahnesi uzun süreden beri kriz içinde. Bundan dolayı son yıllarda defalarca seçim yapıldı. Buna rağmen sistem kriminal Binyamin Netanyahu'ya bir alternatif çıkaramadı. İşbaşındaki dinci-faşist hükümetten önce kurulan koalisyona uzun ömürlü olamadı. Koalisyonda 48 Filistinlileri temsil eden parti yer almasına rağmen, İsrail'in ırkçı-saldırgan politikalarında bir değişiklik olmadı. Koalisyon dağıldı ve kriminal Netanyahu yine işbaşına geldi.

Görüldü ki, İsrail'deki sistem Netanyahu'ya bir alternatif üretmekte zorlanıyor. Zira Siyonist ideolojinin zehri on yıllar boyunca öyle koyulaştı ki, dinci-faşist partiler İsrail tarihinde ilk defa kritik bakanlıkları ele geçirdi. O partilerle ittifak yapan Netanyahu hem kendi paçasını kurtarmak hem ortaklarını memnun etmek için yargı sistemini değiştirmeye girişince, Siyonist rejimin krizi tam bir açmazda girdi. Zira bu dinci-faşist hükümet Filistinliler bir yana, laik/seküler Siyonistleri de korkutmaya başladı. Sistem Netanyahu'ya alternatif yaratamazken, Netanyahu hükümeti sistemin krizini derinleştiren politikalarda ısrar ediyor. Buna karşı gelişen tepkiler ise aylardır dinmediği gibi, farklı boyutlar kazanarak devam ediyor.

GÖSTERİLERDE 28. HAFTA GERİDE KALDI

Netanyahu'nun "yargı reformu" adını verdiği plan laik, seküler, liberal Siyonistleri harekete geçirdi. Bu harekete toplumun belli bir kesimi kararlı bir şekilde destek veriyor. Hükümetin hedefleri açık

olduğu için kitle gösterileri, -Netanyahu'nun çevirdiği kimi oyunlara rağmen- aylardan beri devam ediyor.

28. haftada gerçekleştirilen eylemler sırasında otoyollar bloke edilerek, temel geçiş noktalarında trafik engellendi. Netanyahu'nun daha önce yasayı erteleme yönünde yaptığı açıklamaların bir oyun olduğunu fark eden göstericiler, taleplerini net bir şekilde dile getiriyorlar: "Yargı reformu" tamamen geri çekilmelidir. Eylemlerin bu kadar uzun soluklu olmasında, Netanyahu'nun ortağı olan dinci-faşist partilerin egemenliğinin devam etme olasılığından duyulan korkunun da etkisi var.

Kitle gösterileri dinci-faşist hükümete geri adım attırmaya yetmedi. Zira Netanyahu ısrarla planını gerçi çekmeyi reddediyor. Bu ısrarda, kendisinin hapse girme ihtimalinin yüksek olmasının yanı sıra, ortaklarının pervasızlığının da etkisi var. ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin uyarılarına rağmen hükümet tutumunu değiştirmede. Olay öyle bir noktaya geldi ki, emperyalistlerin "Orta Doğu'daki tek demokratik yönetim" diye pazarladıkları ırkçı-Siyonist rejimin tüm foyası ortaya çıkıyor. Filistinlilere karşı "Apartheid" Yahudilere karşı "demokratik" kabul edilen rejimin sonu gelmiş görünüyor. Netanyahu hükümeti, Filistinlilere karşı "koyu Apartheid", Yahudilere karşı "diktatörlük" niteliğinde bir rejim inşa etme çalışmalarını sürdürüyor.

Görüldüğü kadarıyla, İsrail'deki yarılma devlet aygıtına sığmadığı sürece Netanyahu geri adım atmaya yanaşmayacak. Nitekim hükümet, "yargı reformu" kapsamında Yüksek Mahkeme'nin hükümet üzerindeki denetimini kaldıracak yasa tasarısının 2. ve 3. oylama için 24 Temmuz'da Meclise getirileceğini açıkladı. Buna tepki gösteren binlerce kişi 18 Temmuz'da Tel Aviv'den Batı Kudüs'e yaklaşık 60 kilometrelik yürüyüş başlattı. Buna rağmen Netanyahu aynı telden çalmaya devam ediyor.

İŞGALCI İSRAİL ORDUSUNDA ÇATLAK...

İsrail'de tepeden tırnağa militarist bir rejim var. Bunun belkemiğini ise İsrail ordusu oluşturuyor. Kadın-erkek İsrail'ler belli bir yaşa kadar asker sayılırlar. Sadece köktendinci Yahudiler bundan

muaf tutulur. Aktif askerlik süresi bittikten sonra "ihtiyat" askeri olarak kalır, çağrıldıkları zaman orduya katılırlar. Belli nitelikteki askerler, -örneğin havacılar- ihtiyatta olsalar da ordu için önemli misyonları yerine getirmeye devam ederler. Bundan dolayı İsrail'deki sistemi bir tür "ordu devleti" diye tanımlamak mümkündür.

Son dönemde İsrail ordusunda da göstericilere destek verenlerin sayısında belirgin bir artış görülmeye başladı. Bunda havacı ve tabip askerlerin başı çektiği belirtiliyor. Al Mayeeden kanalının İsrail medyasından aktardığı haberler, askerlerin Netanyahu karşıtı bir tutum alarak göreve gitmeyi reddetmelerinin Siyonist rejimde ciddi kaygılar yarattığına işaret ediyor.

İsrail medyasının temel gündemi haline gelen askerlerin protestosu üzerine Genelkurmay Başkanı, Hava Kuvvetleri Komutanı ve militarist aygıtın diğer şefleri, askerlere görevlerinin başına geçme çağrılarını yapmaya başladı. Ancak protestoya katılan askerlerin sayısındaki artış, bu çağrılarının pek etkili olmadığını gösteriyor.

"Yargı reformu" geri çekilmeyeceği gerçeği söyleyemeyen askerler arasında, -bazıları general rütbesinde- yüzlerce havacının olduğu belirtiliyor. Bu sayının giderek arttığı ve bini aşacağı yönünde tahminler yapılıyor. Bazı Hava Kuvvetleri pilotları ile diğer hava mürettebatı Netanyahu'yu "İsrail'i diktatörlüğe götürmekle" suçlayarak hizmet veremeyeceklerini açıklarken, ordunun operasyon merkezinde görev alan dört generalin de aynı tutumu benimsediği belirtildi.

İsrail medyasının haberlerine göre orduda yedek doktor görevi yapan bin 500 kişinin 300'ü de hizmet vermeyi reddediyor. Bu ise tüm doktor yedeklerin %20'sine tekabül ediyor.

İşgalci orduda başlayan yarılma, rejimin farklı kademelerinde yer alan ki-

şiler tarafından kaygıyla izleniyor. Son gelişmelerle ilgili yorumlarda "ordunun savaşa hazır olma durumunun zayıfladığı, İsrail'in güvenliğinin zarar gördüğü ve caydırıcı etkisinin azaldığı, ordu için yıkıcı etkisi olabileceği" ifade ediliyor. "Yıkıma doğru tehlikeli bir yoldayız" sözleriyle kaygılarını dile getiren İsrail'in önde gelen muhalefet şeflerinden Benny Gantz ise, Netanyahu'ya ve hükümetine, "iç savaş riskini önlemek için" ortak bir plan üzerinde anlaşma yapmaya çağırıyordu. Geçmişte İsrail militarist aygıtında üst düzey görevlerde bulunmuş bazı isimler ise, Netanyahu'nun "yargı darbesi" yapmaktan vaz geçmesi gerektiğini ifade ediyor...

ÇIKIŞI OLMAYAN BİR REJİM...

Kaygı ve eleştirilerin dile getirilmesinde kimi ifadelerin abartılı olduğu düşünülebilir. Ancak İsrail gibi işgalci bir rejim için militarist aygıtın çok özel bir yeri olduğu dikkate alındığında, orduda boyutta bir yarılmanın ciddi tedirginlikler yaratması kaçınılmazdır.

ABD başta olmak üzere batılı emperyalistlerin mali, askeri, diplomatik, propaganda ve diğer alanlarda sağladıkları sınırsız desteğe rağmen, Siyonist rejim tarihinin en derin krizine saplanmış görünüyor. Netanyahu iç krizini daha çok saldırı daha çok katliam yaparak aşabileceğini sanıyor. Oysa bunun da pek işe yaramadığı görüldü. Tam da vahşi saldırganlık rejimi bu bataklığın içine itmişken, daha da azgınlaşarak rejimin krizinin aşılması artık mümkün görünmüyor. İşgale karşı gelişen direniş yeni mevziler kazanırken, İsrail hiç olmadığı kadar derinleşmiş bir iç krizin içinde adeta debeleniyor. Bu tablo Filistinlilere cehennemi yaşatan bu rejimin, artık Yahudiler için de çekilmez bir hale geldiğini gösteriyor. Sorun şu ki, ne Netanyahu ile dinci-faşist ortakları ne karşıtları bu gerçeği halen idrak etmiş görünmüyor.

Tahıl koridoru ve timsah gözyaşları

D. Meriç

Karadeniz Tahıl Koridoru Anlaşması, NATO ve emperyalist batı bloku tarafından ısrarla devam ettirilen Ukrayna'daki emperyalist savaşın küresel gıda fiyatları üzerindeki etkisini azaltmak için Birleşmiş Milletler (BM), Rusya, Türkiye ve Ukrayna arasında 22 Temmuz 2022'de İstanbul'da imzalamıştı. Daha önce anlaşmayı uzatan Rus yetkililer, erken bir tarihte anlaşmanın tekrar uzatılmayacağı yönünde mesajlar vermeye başladılar. Zira anlaşmaya göre Rusya'ya ticaret alanında sağlanacağı vaat edilen kolaylaştırıcı adımlar atılmadı. Putin yönetimi biraz da Saray rejimine 'kıyak' olsun diye uzatıyordu anlaşmayı. Ancak bu defa öyle olmadı. Kendilerine verilen sözlerin tutulmadığını g erekçe gösteren Devlet Başkanı Vladimir Putin, Karadeniz tahıl koridoru anlaşmasından 17 Temmuz tarihinden itibaren çekilme kararı aldı.

Uzatma tartışmaları devam ederken Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov da konuyla ilgili açıklamasında, Rusya'nın yükümlülüklerini yerine getirdiğini ve anlaşmanın süresini birkaç kez uzattığını, buna rağmen Karadeniz Tahıl Koridoru Anlaşması'nın ülkesiyle ilgili kısmının uygulanmadığını söylemişti. Anlaşmanın Ukrayna ile ilgili kısmının ticari projeye dönüştüğünü savunan Lavrov, Ukrayna limanlarından ihraç edilen toplam tahıl hacminin yüzde 3'ten azının Dünya Gıda Örgütü listesinde yer alan fakir ve muhtaç ülkelere gittiğine dikkat çekmişti.

"Eylül 2022'den bu yana ihtiyacı olan ülkelere bağışlanması planlanan 262 bin ton Rus gübresinden sadece iki parti sevkiyatı yapıldı. Gübrenin 20 bin tonu Malavi'ye, 34 bin tonu da Kenya'ya gönderildi. BM, bu konularda sessiz kalmaya devam ediyor. Batı'da ise gıda ve gübre konusunda bile Rusya'ya yönelik yaptırımların hafifletilemeyeceği bildiriliyor. Bu koşullarda, süresi 17 Temmuz'da sona erecek anlaşmanın devam ettirilmesi için herhangi bir neden yok" açıklamasını yapan Rusya Dışişleri Bakanlığı anlaşma defterini kapattı.

Putin yönetiminin bu kararı almasının temel nedenlerinden biri, AKP şefinin beş Neonazi komutanı -Putin'le yaptığı anlaşmayı hiçe sayarak- Zelenski'ye teslim etmesi, "Ukrayna NATO'ya girmeyi hak ediyor" şeklindeki açıklaması ve İsveç'in NATO'ya katılımına onay vermesi-

dir. Belli ki, Putin bu koşullarda AKP şefine yeni bir 'kıyak' yapmak istemiyor. Zira anlaşmadan en çok fayda sağlayan Saray rejimiydi.

EMPERYALİST HAYDUTLARIN TİMSAH GÖZYAŞLARI

Rus yetkililer tarafından yapılan açıklamaların ardından; yoksulluğun, açlığın savaşların birinci dereceden sorumluları olan batılı emperyalist merkezlerin temsilcileri iki yüzlü yalanlara dayanan kara propaganda pompalanmaya başladılar. ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken, "Rusya'nın bugün gıdayı silahlandırma eyleminin sonucu, ihtiyacı olan yerlerde gıdaya ulaşmayı zorlaştırmak ve fiyatların yükselmesine neden olmaktadır. Nihayetinde bu vicdansızlıktır" dedi. Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun şefi Jens Stoltenberg ise, yayınladığı Twitter mesajında, "Müttefikimiz Türkiye ve Birleşmiş Milletler'in çabalarına rağmen Rusya'nın Karadeniz Tahıl Girişimi'nden tek taraflı bir kararla çıkmasını kınıyorum. Rusya'nın Ukrayna'ya karşı yürüttüğü gayri meşru savaş dünya genelinde milyonlarca savunmasız insana zarar vermeye devam ediyor" ifadelerini kullandı.

BM Genel Sekreteri Antonio Guterres'de savaş kundakçılarının korosuna katılarak şu açıklamayı yaptı: "Rusya'nın kararı dünyanın dört bir yanında ihtiyaç sahiplerine darbe indirecek. Yüz milyonlarca kişi açlıkla karşı karşıya. Tüketiciler küresel düzeyde geçim sıkıntısı kriziyle

yüz yüze. Milyonlarca kişi, Rusya'nın bu kararının bedelini ödeyecek." Savaş ateşine benzin döken ABD-NATO cephesine bir şey demeyen BM şefi Guterres, boş nutuklar atarak savaş kundakçılara hizmet ediyor.

Ukrayna savaşını hem kıskırtan hem alevlenmesi için sürekli ateşe benzin döken, Ukrayna'daki gerici, ırkçı rejimi silaha ve paraya boğan bu savaş suçlularının açıklamalarında samimiyetin kıvrıntısının bulunması mümkün mü? Keza bu emperyalist hegemonya savaşlarına yatırılan dev servetlerle dünyadaki açlık, barınma, sağlık, eğitim gibi temel sorunların tümü çözülebilirdi. Oysa dünyanın efendileri tam tersi yönde çaba harcıyorlar. NATO denilen savaş örgütü ve başını ABD'nin çektiği emperyalist blok durmaksızın savaş üretmektedir. Silah tekelleri bu savaşlardan büyük vurgunlar yapma imkanı bulurken, korkunç yıkımların bedelini ise dünyanın mazlum halkları ödüyor.

SORUNU YARATANLAR ÇÖZÜM ÜRETEMEZLER

Anlaşmanın iptali üzerine harekete geçen AB şefleri, "dayanışma rotaları" dedikleri Ukrayna'ya komşu ülkelerden geçen kara ve demiryolu bağlantılarının daha çok kullanılması arayışı içinde olduklarını söylediler. Ancak tahıl ürünleri üzerinden milyarları vuran tekeller AB'nin sözünü ettiği plana direnç gösteriyor. Polonya ve Ukrayna'ya komşu diğer

ülkelerin çiftçilerinin protesto eylemleri, Mayıs ayında Brüksel'in Ukrayna tahılının ithalatının karayoluyla yapılmasına kısıtlama getirmesiyle sonuçlanmış ve nakliyatın sadece transit yapılmasına izin vermişti. Ukrayna tahılının oluşturduğu rekabet tehdidi, özellikle Polonya'daki tahıl üretimi üzerinden vurgunlar yapan tekeller için 'hassas' bir mesele. Savaş kıskırtıcılığında başı çekenlerden biri olan Varşova hükümeti, rekabetin kendi ürünlerinin değerini düşürdüğü gerekçesiyle geçen Nisan ayında sınırlarını Ukrayna'dan tahıl ithalatına kapatmıştı. Polonya tekellerinin çıkarlarını korumak amacıyla, Romanya, Bulgaristan, Macaristan, Slovakya ve Moldova tarım bakanlarıyla görüşen Polonya Tarım Bakanı Robert Telus, Ukrayna'nın tahıl ithalatına uygulanan ambargonun 15 Eylül sonrasına uzatılması için Avrupa Birliği'ne baskı yapılması için çaba sarf ediyor. Rusya'nın Tahıl koridoru anlaşmasını tek taraflı feshetmesi üzerine yaygaralar koparanların soruna "çözümü" bu şekilde olmaktadır.

Dünyayı tehdit eden sorunlar üzerine açıklamalar yapan konunun uzmanları, hızla büyüyen açlık tehlikesine dikkat çekiyorlar. İsviçre'deki St. Gallen Üniversitesi'nde uluslararası ticaret ve ekonomik kalkınma profesörü Simon Evenett, "Karadeniz anlaşması birçok ülkenin gıda güvenliği için kesinlikle kritik öneme sahip. Bu anlaşmanın kaybedilmesi yüksek

borç seviyeleri ve iklimsel etkilerle karşı karşıya olan ülkelerin sorunlarını daha da arttıracak” diyor. Evenett, yükselen faiz oranlarının ve zayıflayan para birimlerinin “birçok gelişmekte olan ülkenin küresel piyasalardaki dolar alımlarını finanse etmesini zorlaştırdığının” belirtiyor. Bu arada BM Gıda ve Tarım örgütü 45 ülkenin dışarıdan gıda yardımına muhtaç olduğunu, yüksek yerel gıda fiyatlarının bu ülkelerde “endişe verici düzeydeki açlığın itici gücü” haline geldiğini kaydetti.

Merkezi New York'ta bulunan Uluslararası Kurtarma Komitesi (IRC) Başkanı David Miliband ise, “Rusya'nın bu kararının bölgeden tahıl ihracatının geleceğini tehlikeye atacağını ve gıda güvenliğine karşı karşıya kalan 349 milyon kişi tarafından etkisinin hissedileceği” uyarısında bulundu. Yaptığı yazılı açıklamada, “Doğu Afrika tahılının yaklaşık yüzde 80'inin Rusya ve Ukrayna'dan ithal edildiği; bölgede 50 milyondan fazla kişinin kriz düzeyinde açlıkla ve bu yıl yüzde 40'tan fazla artan gıda fiyatlarıyla karşı karşıya olduğunu” belirtildi. Açıklamada, “İhtiyacın arttığı bir dönemde küresel gıda arzının sekteye uğramasının yıkıcı sonuçları olabilir” denildi. Bu uyarıları yapan ‘uzamanlar’ neden sorunun kaynağına dair söz söylemekten kaçınıyorlar. Oysa önemli olan sadece çetele tutmak değil, sorunun kaynağı olan emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı net bir tutum alabilmektir aynı zamanda.

Emperyalist kapitalizm savaşların yanı sıra durmaksızın sefalet ve açlık üretmektedir. Bu savaşlar bugün insanlığın karşı karşıya kaldığı açlığın temel nedenlerinden biri olmakla birlikte, insan emeğinin sömürüsü ve talanı üzerinden varlığını sürdüren kapitalizm sorunların asıl kaynağıdır. Kapitalizmin aşırı üretim anarşisi çevre ve doğanın geri dönüşü olmayan yıkımına da sebep olmaktadır. Bundan dolayı dünya çapında ormanlar talan edilmekte, milyonlarca hektarlık ekilebilir tarım arazisi ise çöle dönüşmektedir. Mevsim normallerinin çok üstünde seyreden hava sıcaklıkları tarımsal üretimi olumsuz etkilerken, sektörde üretim yapan kapitalist tekellerin aşırı kar hırsı da insanlığın ihtiyacı olan temel tüketim maddelerine ulaşmayı günden güne zorlaştırıyor. Dolayısıyla, insanlığı tehdit eden açlık tehlikesine karşı iki yüzlü nutuklar atanlar bu suçun birinci dereceden failleridir. Sorunların çözümü, ancak bu savaş suçlusuna sahtekarlara ve temsilcisi oldukları emperyalist kapitalizme karşı mücadele ile mümkün olabilir.

Lozan Antlaşması'na karşı yürüyüş

Kürt hareketi Lozan Antlaşması'nın 100. yılını belli etkinliklere konu etti. Aylar öncesinden başlayan sergi, gösteri, sunum ve birçok farklı aktivite Kürtler ve Kürt hareketi tarafından gerçekleştirildi. Son olarak 22 ve 23 Temmuz günlerinde Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK), “Lozan Antlaşması'nın 100. Yılında Kürdistan Halklarının Tutumu” başlıklı bir konferans düzenledi. Konferansın sonucu, 24 Temmuz'da Lozan Antlaşmasının imzalandığı yere yakın bulunan ve göl kenarında bulunan Château d'Ouchy önünde bir açıklama ile kamuoyuna duyurulacak. 22 Temmuz Cumartesi günü konferansla aynı esnada “Lozan Antlaşması'nın 100. yılında Kürt ve Kürdistanlılar Lozan'dayız ve Lozan Antlaşması'nı kabul etmiyor, reddediyoruz!” şiarıyla kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Avusturya, Belçika, Hollanda, Almanya, Fransa ve İsviçre'nin farklı kentlerinden kaldırılan otobüslerle eyleme katılım sağlandı. Göl kenarında buluşma alanı olan Ouchy Meydanına sabah saatlerinde katılımcılar toplanmaya başladı. Uzak kentlerden gelenler beklendiği için yürüyüş yaklaşık iki saat gecikmeyle başladı. Alanda ses sisteminden dinlenen Kürtçe müziklerle halaylar çekildi,

sloganlar atıldı. Havanın sıcaklığı nedeniyle kitlenin bir kısmı gölgeye çekildi.

Yürüyüş göl kenarından başlayarak, tren istasyonundan geçip, Chauderon Meydanında kadar çıkıp, oradan son nokta olan Riponne Meydanına yürüdü. Coşkulu bir şekilde geçen eylemde sık sık „Bijî Serok Apo“, „Jin, jiyar azadî“, „PKK“, „Bijî Kurdistan ve „Faşist Erdoğan“, “Solution politique pour le Kurdistan!” Kürtçe, Türkçe ve Fransızca sloganlar atıldı. Kortejin başında Kürdistan haritasında bulunan Bakur, Başûr, Rojava ve Rojhilat bölgelerinin yanında 1923-2023 görselleriyle beraber Arapça ve Fransızca “Lozan Antlaşması Kürt halkları için bir soykırım kararıdır! Kürdistan halkları Lozan Antlaşmasını kabul etmiyor!” şiarlı pankartlar taşındı.

Alanda yapılan saygı duruşunun ardından altı ayrı konuşmacı söz aldı. Havanın güneşli ve sıcak olmasından kaynaklı kitlenin bir kısmı gölgelere çekilse de konuşmaların ardından müzik programı ile etkinlik devam etti.

Yürüyüş esnasında “Lozan Antlaşmasının 100. Yıl komitesi” bildiri dağıttı. “Lozan Antlaşması: bir asır adaletsizlik ve zulüm” başlıklı metinde şunlar vurgulandı:

“Büyük dünya güçleri tarafından imzalanan Antlaşmanın Kürt halklarına yönelik zulüm, baskı ve inkarın yolunu açtığı. İmzalanan belgelerle birçok ulusun içerisinde bulunduğu ve Kürtlerinde yer aldığı Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırlarının belirlendiği, Kürtlerin bu anlaşmada yer almayıp, Kürdistan'ın bölünmesine ve Kürtleri devletsiz en büyük ulus haline getirdi.”

Bildirinin devamında şunlar ifade edildi:

“Türk devletinin bir asır boyunca Kürtlere yönelik savaş suçu işlediği, Irak'ta Saddam Hüseyin'in 1988'de Anfal soykırımı ile Halepçe'de kimyasal silahlı katliam gerçekleştirdiği, İran'da Şah ve Molla'lar döneminde Kürtlerin hak arama sesinin tavizsiz bir şiddetle bastırıldığı ve Suriye'deki rejimin Kürtleri yabancı olarak ilan edip, işkencelerde ve cezaevlerinde yok ederek, zorla Araplaştırma kampanyası yürüttüğü” belirtildi. Son olarak “Lozan eylemiyle, Kürt halkının hayatta kalmasını sağlayan özgürlük savaşçılarının anıldığı ve Kürt vatanının özgürlüğü için mücadeleye devam edilmesi gerekiyor.”

KIZIL BAYRAK / LOZAN

Meksika'da basın emekçileri katlediliyor

Meksika'da bir gazeteci daha öldürüldü. Basın emekçilerine karşı şiddeti protesto eden basın ve yayın kuruluşları sokaklara çıkarak gösteri yaptı. Luis Martin Sances Iniquez birkaç gün önce

kaçırılan 3 gazeteciden biriydi. Diğer ikisi serbest kalırken, onun cesedine ulaşıldı. Luis Martin Sances Iniquez, bu yıl içinde Meksika'da öldürülen altıncı gazeteci oldu

UNESCO'nun raporuna göre, 2022 yılında tüm dünyada 86 gazeteci öldürüldü. Bunların yarısı, yani 44'ü Latin Amerika'da, 19'u ise Meksika'da öldürüldü.

Frankfurt Havalimanı'nda işçi eylemi!

Almanya'nın en büyük havaalanı olan Frankfurt Havaalanı'nda 22 Temmuz Cumartesi günü bir eylem gerçekleştirildi.

Eylemi, havaalanındaki firmalarda (Gate Gourmet, Fraport, Fraground, Frasec vb.) çalışan mücadeleci işçiler ve işçi temsilcileri kendi inisiyatifleriyle örgütledi. Ön çalışmalara ve eyleme Bir-Kar ve Gültekin Malcı ile Dayanışma Komitesi de destek verdi. Saat 14.30'da, Terminal-1'in içinde başlayan eyleme işçi ve işçi temsilcilerinin yanı sıra, Bir-Kar, MLPD, DDİF, KPD-Wiederaufbau ve Havalanında Gürültüye ve Genişlemeye Karşı Vatandaş İnisiyatifi de katılarak destek verdi. "Frankfurt Havaalanı İşçileri" eyleme "Düşük ücretler, mobbing ve personel açığı... Havaalanında kaos devam ediyor! Daha iyi bir ücret ve insanca çalışma koşulları için mücadeleyi yükseltelim!" şiarıyla çağrı yaptılar. Çağrıda havalanındaki çeşitli sorunlara değinen bir bildiri ve talepler de yer aldı.

Eylemde yapılan konuşmalar çağrı ve bidiride yer alan sorun ve talepleri destekler veya tamamlar nitelikteydi. İlk olarak moderatör tarafından eylem inisiyatifi adına ortak açıklama okundu. Ardından Gate Gourmet işyeri işçi temsilcisi Gültekin Malcı, kapitalistlerin kriminal düzeyde hak gasplarına imza attıklarını, kendi örneğinde görüldüğü gibi, mücadele eden işçi veya işçi temsilcilerinin baskıyla ve kriminalize edilerek etkisizleştirilmeye çalışıldığını; buna karşılık sendika bürokratlarının, bırakalım buna karşı çıkmayı, yer yer destek bile verdiklerini ifade etti.

Hessen Eyalet Meclisi'nde Die Linke milletvekili olan Saadet Sönmez de bir konuşma yaptı. Sönmez, politikacıların işçi ve emekçilerin sorunlarına ilgi göstermelerinin ancak onların yaratacağı basınçla mümkün olabileceğini; bu tür eylemlerin gerçek işlevine ve içeriğine ancak tabandan işçilerin desteği ve inisiyatifleriyle kavuşabileceğini dile getirdi.

Eylemde Gate Gourmet'ten bir başka işçi temsilcisi, AGİL Sendikası ile Havalanında Gürültüye ve Genişlemeye Karşı Vatandaş İnisiyatifi adına da birer konuşma yapıldı. Son konuşmacı, kendilerinin havaalanına karşı olmadığını, aksine havaalanının isan sağlığına ve çevreye zarar verecek şekilde, kar amacıyla işletilmesine, dahası genişletilmesine karşı

olduklarını söyledi. Buna ve kötü çalışma koşullarına karşı dayanışmanın önemine işaret etti.

Konuşmalar, son olarak, aynı zamanda havaalanındaki sorunlara da işaret eden, "İnsanca yaşanabilecek bir ücret ve çalışam koşulları; personel açığı giderilsin, kalifiye düzeyi arttırılsın!; Taşeronlaşma yasaklansın, eşit işe eşit ücret!; Firma taşımalarına ve satışına son verilsin!; Ücretten kesintiye gitmeden, 6 saatlik iş günü, 30 saatlik çalışma haftası uygulansın!; Mücadeleci işçi temsilcilerine yönelik baskılara son verilsin!; Aşırı iş yüküne, mobbinge ve baskıya son!; Savaşa değil, işçilere, sağlığa ve eğitime bütçe!" gibi ortak taleplerin bir kez daha dile getirilmesiyle son buldu.

Bu eylemin bir benzeri geçen sene de yaklaşık bu tarihlerde yapılmıştı. Bu seneki eylem belli bakımlardan kimi üstünlükler taşıyordu. Ancak katılım geçen seneye göre daha düşüktü. İşçilerin ilgisinin bu sene daha zayıf olduğu gözlemlendi. Burjuva basını da eyleme ilgi göstermedi. Bunun kuşkusuz çeşitli sebepleri var.

Herşeyden önce geçen sene bu tarihlere, Frankfurt başta olmak üzere Almanya'nın hemen tüm havalalanlarında büyük bir kaos yaşanmıştı. Sakandal düzeyine varan, Lufthansa'nın ve işletmeciler firmaların itibarlarını adeta yerlerde sürdüren ve haftalar süren kaos, toplumun ve medyanın birinci gündemi durumundaydı. Dolayısıyla toplumda,

yolcularda ve çalışanlarda tepki had safhadaydı. O kaosun tam orta yerinde yapılan eylem çağrısı, beklentinin de üstünde bir etki yapmış, medyanın yoğun ilgisine mazhar olmuş ve bu, katılıma da yansımıştı.

Havaalanı kapitalistleri, bu sene de aynı duruma düşmemek kaygısıyla çeşitli "önlemler" aldılar. Çoğu ağır iş koşullarından ve düşük ücretlerden dolayı geri çıksa bile, çok sayıda yeni işçi alındı. Yaşanan elaman açığını başka türlü giderme olanakları olmadığı için, ücretleri kısmen de olsa yükseltmek zorunda kaldılar. Eleman açığını, fazla mesai ve ücret karşılığında işçileri ekstra çalıştırarak kapatıyorlar. Atılan bu adımlar sayesinde işçilerin öfkesi ve tansiyon kısmen yatıştırılırken, havalanındaki kaos da geçen seneye nazaran büyük oranda giderildi. Okulların tatile girmesiyle yaşanacak sorunlar artsa bile, önceki düzeyinde olmayacak.

Sayılan değişimlerin yanısıra havalanında sınıfsal bilinci geri, örgütsüz ve dağınık bir işçi profili var. Mevcut sendikalarda bile örgütlülük düzeyi çok düşük. İşçilerin büyük bir çoğunluğu sendikalara üye değil. Dolayısıyla sendika bürokrasisinin eylem çağrılarına bile çok sınırlı sayıyla cevap veren bu işçilerin, fiili-meşru hattı esas aslan bir çağrıya kayıtsızlıkları anlaşılırdır.

Buna karşın eylemin ön hazırlığı ve örgütlenmesi, geçen seneye göre çok daha geniş ve yoğun bir çalışmanın konusu yapıldı. Havalanındaki çeşitli firma-

lara ve bölümlere defalarca yoğun bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Havaalanlarının sorunları ve işçilerin talepleri binlerce kişiye ulaştırıldı. Yine çeşitli işletmelerin işyeri temsilcilikleriyle bizzat görüşmeler yapılarak, ilişki kuruldu, destek talep edildi. Bahsedilen kesimlerin eyleme katılımı ve desteği sınırlı kalsa bile, olduğu kadarıyla çeşitli kesimlerden sağlanan katılım bu çabanın ifadesidir. Bildiri dağıtımlarında Bir-Kar'ın özel bir katkısı ve çabası oldu.

Bu arada sendika bürokrasisi de boş durmadı. İşçi tabanından ve kendilerinin dışında gelişen her türden inisiyatife ne kadar düşman olduklarını bir kez daha gösterdiler. Hep vurgulandığı gibi, fiili-meşru eylem hattı, ayrıştırıcı özelliğini bir kez daha gösterdi. Sendika bürokrasisinin önemli bir kolu olan Ver.di, yayınladığı bir bildiri ile eyleme düşmanca bir tavır aldı. Bildiride, "eylemin kim tarafından organize edildiğinin belli olmadığını, amacının açık olmadığını, işçilerin bu eyleme katılımı durumunda, "güvenilirlikten" dolayı işlerinin tehlikeye girebileceğini, katılanların mesuliyetinin kendilerine ait olacağı" türünden gerici ifadeler yer aldı. Yalan, yanlış ve tehdit içerikli bu bildirin de katılımı olumsuz etkilediğini belirtmek gerekiyor.

Bu rezil tutumu alan sendika bürokratları, işçilerin her türden bağımsız, fiili ve meşru eyleminden ne derece ürktüklerini göstermekle kalmadılar, bir kez daha işçi hareketi önündeki en önemli engellerden biri olduklarını da kanıtladılar.

Sorunlar ne kadar isabetle işlenirse işlensin, tek başına genel eylem çağrıları, işçilerin o eyleme katılımı için yeterli olmuyor. Sorun çok daha kapsamlı ve derindedir. Sınıf içinde geniş bir etki yaratmak uzun soluklu, içeriden ve günlük bir müdahale gerektiriyor. Sistematik bir çabayla ve her türlü aracı kullanarak, işçilerin sınıf bilincini, dayanışmasını, örgütlülüğünü ve kendileri için bir eyleme katılma cesaretlerini yükseltmek gerekiyor. Eksik olan ve aynı zamanda yakalanması gereken esas halka taban örgütlülüğünü güçlendirecek çabaları arttırmaktır.

Avrupa Birliği'nden benzersiz sahtekarlık!

Gaz ve Nükleere “yeşil enerji” etiketi!

ABD-NATO cephesinin sürekli benzin döktüğü Ukrayna savaşı uzarken, enerji krizi de derinleşiyor. ABD'nin sürdüğü savaş arabasına atlayan AB şefleri, savaşın yarattığı krizleri aşmaktan aciz duruma düşünce sahtekarlık yaparak güya sorunlara çözüm üretiyorlar.

Enerji krizini tetikleyen savaşı bitirmek için çaba harcamayan AB Komisyonu, absürt denecek kararlara imza atıyor. Bu komisyon, yeni aldığı bir kararla gaz ve nükleer santral yatırımlarını “iklim dostu” olarak sınıflandırdı. Bazı AB ülkeleri bunu memnuniyetle karşılarken, Avusturya ve Lüksemburg ise karara itiraz ederek dava açma kararı aldılar.

Emperyalist/kapitalist sistemin neden olduğu doğanın tahribatı, çevre kirliliği, savaş gibi sorunlar derinleşiyor. Kendi sistemlerinin yarattığı bu sorunlarla boğuşan emperyalist devletler insanlığın yaşam alanlarını yok eden icraatlarına devam ediyor. Bu icraatlar ise, sorunları çözmekten çok var olanları derinleştiriyor. Örneğin “AB taksonomisi/Avrupa'nın sürdürülebilir yatırımlarını hızlandırmak” adı altında alınan bir kararla yüzyılın ortasına kadar iklim nötrlüğüne ulaşmak ve enerji arzının karbonmonoksitsiz olmasını sağlamak istediklerini iddia ediyorlar. Yapılan açıklamalarda bunu gerçekleştirmek için ekonominin ve toplumun yeniden yapılandırılmasının yanı sıra, maddi kaynağın yıllık yaklaşık 350 milyar avroluk yatırım gerektiği söyleniyor. Bu yatırımların özel şirketlerce sağlanmasını hedefleyen AB şefleri, Taksonomi'nin buna olanak sağ-

layacağını öne sürüyorlar. Oysa aldıkları kararla nükleer ve gaz enerjisine ağırlık vererek yeni sorunların ortaya çıkmasına kapı aralıyorlar.

Almanya'da son 3 nükleer reaktör 15 Nisan 2023'de kapatılmıştı. Amerikan savaş arabasına binen sosyal demokratlarla Yeşiller, yeniden kömüre, yani en zehirli enerjiye dönüş yaptılar. Avrupa Birliği'nde ise “Nükleer enerji yeşil mi, değil mi?” anlaşmazlığı sürüyor. Dünyada birçok ülke, nükleere yeşil ışık yakarken, büyük reaktörlerin yanı sıra küçük reaktörlerin gördüğü ilgi de artıyor. Oysa 11 Mart 2011'de Japonya'nın Fukuşima kentinde depremde sonra oluşan Tsunami Nükleer Santrali vurmuş ve olay büyük bir felakete neden olmuştu. Daha önce de benzer “kazalar” yaşanmış ve nükleerin ne kadar ölümcül olduğu görülmüştü. Ancak Fukuşima kazasından sonra Avrupa'da nükleere alternatif enerji geliştir-

me tartışmaları özel bir ağırlık kazanmıştı. AB'nin aldığı karar, nükleere yeniden dönüşü teşvik edici niteliktedir.

AB'nin bu kararına Fransa başta olmak üzere birçok ülke destek veriyor. Bunun en önemli nedeni ise AB kriterlerine göre mevcut enerji santrallerinin kullanım ömrünün uzatılması sırasında ilgili ülkelerin 2050 yılına kadar yüksek seviyeli radyoaktif atıklar için bir deponun işletmeye alınması için ayrıntılı bir planının olması gibi çeşitli koşulları içermesidir. Bu kriterler katı bir şekilde uygulanırsa çoğu AB ülkesinin bunları karşılayamaması muhtemeldir. Ayrıca bu ülkeler mevcut santrallerin iyileştirilmesinde ve yapılacak nükleer santral projelerinde özellikle araştırma ve güvenlik konularında yakın işbirliği yapmak istiyor. AB şefleri kriterleri gevşetip nükleere yatırımı cazip hale getirmeye çalışıyor. Uygulanırsa bu politikanın gelecekte ne tür felaketlere neden olabileceğini ise kimse tahmin etmek istemiyor.

AB şeflerinin aldığı karara karşı iklim aktivistleri Frankfurt'ta protesto gösterileri düzenledi. Alınan kararın siyasi olduğunu ifade eden aktivistler, karşı çıkma gerekçelerini şöyle açıkladılar:

“AB Parlamentosu'nun kararı, nükleer ve doğal gaz santrallerine yapılan yatırımların sürdürülebilir olup olmadığı sorusunun çok ötesine geçiyor. AB standartlarına göre nükleer ve doğal gaz santrallerindeki yatırımların gelecekte sürdürülebilir olarak belirlenmesine izin verilmesi inandırıcılıktan uzaktır. Çünkü nükleer enerji ve doğal gaz gibi teknolojilerin sürdürülemez olduğu aşikardır. Ayrıca nükleer yayılma riski ve üretilen yüksek seviyeli radyoaktif atıkla uğraşmanın tehlikeleri nedeniyle nükleer enerji sürdürülebilir olarak değerlendirilemez.”

Ukrayna savaşı silahlanma yarışını kızıştırdığı gibi büyük bir enerji krizine de yol açtı. Emperyalist ülkelerin birbirlerine olan bağımlılıkları gün yüzüne çıktı ve bu sorunları aşma noktasında zorlandıkları görüldü. Buna rağmen savaşa benzin dökme politikasından vaz geçmiyorlar. ABD ve AB'nin Rusya'ya karşı aldıkları yaptırım kararlar kendilerine büyük bir enerji krizi olarak geri döndü. Bu kriz, özellikle AB ülkelerinde çok daha belirgin. Şimdi, kendi eserleri olan bu krizlerden çıkabilmek adına aldıkları kararlarla insanlığın ve doğanın düşmanı olduklarını bir kez daha kanıtlamış oldular. Zira hem savaşı kısıktarak hem “enerji krizinden çıkış” diye önerdikleri politikalarla insan soyunun geleceğini riske atıyorlar.

7 Ağustos 2021'de, Wuppertal'da Friedrich Engels'i anma eyleminde gözaltına alınanlara açılan davalar sürüyor. 25 Temmuz'da saat 10'da Wuppertal Asliye Mahkemesi'nde gerçekleşen davanın konusu RJ'li bir gencin polise saldırdığı iddiası idi. Mahkemeye genç devrimciyle dayanışmada bulunmak için kalabalık bir dinleyici grubu da katıldı.

Mahkemede, dayanışmada bulunan dinleyicilerin dışında, devletin “politik suçlar”da devreye soktuğu polisler de vardı. Polislerin üçü dışarıda şahit olarak beklerken, iki polis salonda dinleyicilerin arasında sivil olarak oturdu.

Duruşmada ilk olarak hâkim gence yönelik “suçlamaları” okudu. Sonra sa-

Engels eylemi davasında beraat

venmaya söz verdi ve yargılanan genç Engels'i anma eyleminde ilk kez böyle bir polis şiddetinin yaşandığını vurguladı. Baştan itibaren eylemi engellemeye yönelik belirtileri ve polisin vahşi tutumunu anlattı. Katılımcılara karşı saldırı ve suçlamaların haksız ve eylemin engellemesinin yasadışı olduğunu dile getirerek sözünü bitirdi.

Ardından, gencin gözaltına alındığı sırada polis tarafından yapılan kamera kayıtları izlendi. Hâkim savunmaya birkaç soru sorduktan sonra şahit olan

polisi içeriye çağırdı. Polis, o günden bir şey hatırlamadığını, fakat yazdığı suçlamaların arkasında durduğunu söyledi. Kamera kayıtları tekrar izlendi ve hâkim polise o sahnelerle yönelik sorular sordu. Videolarda suçlamaların hiç birisinin görülmediğini dile getirdi. Net bir cevap veremeyen polis, son olarak yazdığı şeylerin ve video kayıtlarının bağdaşmadığını itiraf etti. Hâkim polisi dışarıya gönderdi ve olaya birebir şahit olan başkasının olmadığını hatırlattı. Bundan dolayı avukatın da onayını alarak me-

selenin net olduğunu ve başka şahitle-re gerek kalmadığını söyledi. Böylece Wuppertal mahkemelerinde ender olarak yaşanan beraat kararı alındı ve dava sonlandırıldı.

Duruşmanın ardından mahkeme karşısında kısa bir basın açıklaması düzenlendi. Duruşmaya ve eyleme BİR-KAR ve RJ'liler dışında MLPD temsilci de katıldı. Yapılan konuşmada davalarda bireyler için değil, her kesin demokratik hakları için mücadele edildiği ve bundan dolayı kolektif bir mücadele yürütüldüğü dile getirildi. Mücadelenin mahkeme salonlarında da eylemlerde de süreceği vurgulandı.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL

Grevdeki Corning Kablo işçileri anlatıyor...

“Kazanımımız bütün işçilerin kazanımıdır!”

TİS sürecinde ücret konusunda anlaşma sağlanamadığı için Corning Kablo işçileri 1 haftadır grevdeler. Grevdeki işçilere greve çıkma nedenlerini ve işçi sınıfına vermek istedikleri mesajı sorduk.

Corning Kablo işçileri bu konuda şunları ifade ettiler:

“TÜM İŞÇİLERİNDEN DESTEK BEKLİYORUZ!”

Melek: Sözleşmenin taslak çalışmasında da sendikamızın yanında biz vardık. Bizim talebimiz %100 zam oldu. İşveren bu süreci önce %30 ile başlattı. Sonra %40-60 diye devam etti. Ama %60'ın yarısına asla çıkmadı. Bu zam asla bizim geçimimizi sağlamaz. Çünkü ekmeğe bile şu an da yedi buçuk TL oldu. Ki insanların alım gücü oldukça azaldı. Biz gene sendikamızla %105'e kadar düştük, gene de %105'i kabul ettiremedik.

Hakkımızı alana kadar buradayız. Diğer işçi arkadaşlarımızı da mutlaka desteğe bekliyoruz. Hangi sektörde olursa olsun. Araba parçası üreten, başka kablo sektörü olsun, her türlü firmadan işçilerin desteklerini bekliyoruz.

“ALDIĞIMIZ MAAŞ İLE SOSYAL HAYATA KATILABİLMEK İSTİYORUZ!”

Filiz: Beklentimiz %100-120'lik bir zamdı fakat alamadık bu işverenden. Bizim sayemizde işverenin sırtı yere gelmezken bizim sırtımız yerden kalkmıyor. Talep ettiğimiz ücreti, zammı almak istiyoruz. Aldığımız maaş ile sosyal hayata katılabilmek istiyoruz. Bu konuda diğer firmalarda çalışan işçi arkadaşlarımızdan destek istiyoruz.

“BURASI BİR OKUL. KESİNLİKLE BİR MÜCADELE OKULU...”

Selcan: Biz çok büyük şeyler istemiyoruz. Aslında dünyadaki bütün zenginlikleri üreten, yaratan biziz. Evet, şu gözümüzle gördüğümüz her şeyin gerçek sahibi biziz. Ama bize sadece bunların kırıntısı reva görülüyor.

Şu an toplu sözleşme süreci yedinci aya geldi. Aslında bizim ikinci altı aylık zamla anlaşmamız gerekirken süreç tıkandı. Şu bir gerçekliktir ki bize reva gördükleri %60'lık artış tamamen sefalet ücretidir. Biz diyoruz ki, “Sizin bize reva gördüğünüz bu sefalet ücretini kabul et-

miyoruz!” Bizim taleplerimiz çok büyük talepler değil, karşılanmayacak talepler değil. Çünkü Corning Kablo dünyada dev bir tekel. Amerikan menşeli dev bir tekel. Ve biliyoruz, geçmişini de biliyoruz, kazandırdığımız parayı da biliyoruz, ettikleri kârı da biliyoruz. Türkiye’de alım gücünün düştüğünü de biliyoruz. Ekonominin geldiği hâli de biliyoruz.

Biz Gebze’de yaşıyoruz çoğunlukla. İzmit’ten gelen de var, İstanbul’dan gelen de var. Gebze’de kiralar şu an 12 bin TL’den başlıyor. Kiracı olan arkadaşlarımız var. Evde bir kişi çalışıp üç çocuğu olanlar var. Bugün Türkiye’de oranlara bakıyoruz, sendikaların, DİSK’in ne bileyim TÜRK-İŞ’in açıkladığı oranlara bakıyoruz. Tek kişinin bile yaşam maliyeti bile bugün asgari ücretin çok çok üzerinde. Dolayısıyla bir kişi nasıl ev geçindirecek? Bizim taleplerimiz aslında bugün gerçekliği bile yansıtmıyor ama işveren buna bile yanaşmıyor. Biz diyoruz ki, siz bizim taleplerimizi karşılayıncaya kadar, -çünkü sırtımızdan dünya kadar kâr elde ettiler, etmeye de devam ediyorlar. Stok yaptılar, depoladılar. Hâlâ aldıkları siparişleri teslim ediyorlar. Son güne kadar çalıştık, çalıştırdık- dolayısıyla biz çok bir şey istemiyoruz, hakkımızı istiyoruz. Taleplerimizin karşılanmasını istiyoruz.

Onların bize reva gördükleri şu: Sadece hayatta kalalım, gelelim burada iş yapalım, sonra ertesi gün eve gidelim, duşumuzu alalım, karnımızı doyuralım sonra gelip o enerjiyi tekrar onlar için harcayalım, biz üretelim onlar zengin olsun. Hayır, öyle bir şey yok! Sendikamız, örgütlüyüz. Kadın-erkek işçilerle, dayanışmayla, çeşitli sivil toplum kuruluşlarının desteğiyle buradayız.

Mesela Gebze bir sanayi bölgesi. Gebze’ye ben bir işçi kenti diyebilirim. Kocaeli Gebze, aslında tüm zenginliklerin

var edildiği yer diyebiliriz buraya. Bütün yerli yabancı şirketlerden tutun hepsi ilk elden Gebze’de fabrika kuruyor. Dolayısıyla Gebze bir işçi kenti. Buradan bir sürü servis geçiyor arkadaşlar, sendikalı-sendikasız kornaya basanlar var. Mesela ben bir örneğe tanık oldum. Bir abi işe gidiyordu aracıyla durdu cüzdandan bir miktar çıkardı, dayanışmada bulundu. Yani biliyoruz ekonomik koşulları. O insanların bütçesini de biliyoruz. Bunu bir işverenin yapmayacağını da biliyoruz. Dolayısıyla bu insanların dayanışmaya ihtiyacı var. Ancak böyle mücadeleler dayanışmayla destekle bir yerlere varır. Onun bunu düşünmesi ve başkalarının bunu düşünmesi bizim için çok anlamlı.

İçimizde hiç işçilik deneyimi olmayan arkadaşlarımız var. İlk kez Corning’de işe başlayanlar ya da benim gibi 20 yıldır çalışanlar var. Dolayısıyla belki hiç grev yaşamayanlar var, hiç sendikalı çalışmayanlar var. Bugün hep beraber birbirimizi tanıyoruz. Hep beraber grevin ne olduğunu, dayanışmanın ne olduğunu, sendikanın ne olduğunu, örgütlülüğün ne olduğunu beraber öğreniyoruz. Birbirimizden de çok şey öğreniyoruz. Burası bir okul. Kesinlikle bir mücadele okulu burası. Hepimiz için çok büyük deneyimler, dersler biriktiriyoruz.

Bugün 2023’de biz greve çıktık, iki yıl sonra da toplu sözleşmemiz var. Ona daha hazırlıklı girebileceğiz. Çıkardığımız dersler olacak. Birbirine kenetlenmenin önemini kavradık bir kez daha. Ama mevzu sadece burasıyla da bitmiyor. Dünya koca bir derya-deniz. İşçi sınıfı için dünyada, bu derya-denizin içinde sadece bir damla Corning işçisi. Mevzu sadece Corning işçilerinden de ibaret değil. Yani aslında biz burada bütün işçiler için mücadele ediyoruz. Bizim burada elde edeceğimiz bir kazanım aslında bütün işçilerin

için bir kazanımdır diye düşünüyoruz.

“İŞÇİ KARDEŞLERİMİZE ÖNERİM MÜCADELEYİ BIRAKMASINLAR...”

Samet: Normalde greve çıkmamızın nedeni şudur: Çalıştığımız firma yüksek meblağlarda kâr elde ediyor. Bize de yeri gelince “aileyiz” deyip duruyorlar. Ancak iş ücretler olunca üvey evladı oluyoruz. Bizim greve çıkma nedenimiz budur.

Bize verdikleri paranın miktarı çok düşük miktarlar. %60’lık bir teklifle bize geldiler ama %60’lık bir teklif bizim saatlik ücretlerimizi bile asgari ücret seviyesine hiç çekmiyor. Bir tk üstünde kalıyor belki ama koca Corning dediğimiz firmada bu verilen saatlik ücret gerçekten gülünç bir rakam. Bize toplantılarda ‘şu kadar milyon dolarlar kâr ettik şu kadar rekor kırdık’ falan diyorlar ama bu söylemlerin karşılığı bize yansımıyor. TL bazında da yansımıyor. Yani dolar bazından bakarsak yılın başından beri zaten bir kaybımız var. Bize para birimimiz dolarla geliyor ve TL’ye dönüştürülüp bize geliyor. Yani biz aslında verdiği yüzde altmışlık zammı almadık bile dolar karşısında. Bize verilen doları Türk lirasına çevirdiler ve bize dolar diye dayatıyorlar. Tek yaptıkları bu.

Diğer işçi kardeşlerimize önerim mücadeleyi bırakmasınlar. Bugün ne olur ya da kapıya çıktık ne olur gibi düşünmesinler. “Bir şey olmuyorsa bile bir şey olmuştur” diye bir söz var. Bir şeyler olacak. Olmak da zorunda. Bu Türkiye yürüyorsa işçi ve emekçi kardeşlerimiz sayesinde yürüyor. Küçük bir örnek olarak, bir mahallede fırın ekmeğe yapmazsa o mahalle aç kalır. Bir fabrika üretim yapmazsa o sanayi aç kalır. İşte böyle, küçük bir önerimdir bu.

“BU MÜCADELE ATEŞİNİN BÜTÜN TÜRKİYE’YE YAYILMASINI İSTİYORUZ!”

Bir Corning işçisi: Öncelikle sendika ve sivil toplum kuruluşlarına destekleri için teşekkür ediyorum. Grevimizle dayanışmak ve destek için gelmelerini istiyorum. Burada bir mücadele veriyoruz. Bu mücadele ateşinin bütün Türkiye’ye yayılmasını istiyoruz. Bizde tüm dayanışma duygularımızı çalışan ya da şu an grevde olan arkadaşlarımıza bildirmek istiyoruz.

Belediye işçisinin mücadelesi ve açmazları!

İşçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Peş peşe gelen zamlar, vergi soygunlarının artık katlanılmaz oranda artırılması, döviz kurlarının yükselmesi ve artan enflasyonla birlikte ücretlerin erimesi işçi ve emekçilere ancak nefes alacakları kadar bir yaşam alanı bırakıyor. Sermaye iktidarının son ek bütçe düzenlemesi de tümüyle işçi ve emekçilere kaşıkla verilenin kepçeyle alınarak sermayeye kaynak aktarmak için hazırlandığı açıktır.

Yoksulluk sınırınının 30 bini TL'yi aştığı bugünlerde ne asgari ücrete ne memura ne de emekliye yapılan zamların artan enflasyon karşısında hiçbir hükmü kalmamıştır. Günü kurtarmaya dönük uygulanan bu ekonomi politikalar uzak olmayan bir gelecekte ekonomik iflasın adeta habercisi gibidir. Öyle ki yine Körfez şeyhlerinden para dilenmeye çıkmış durumdadır.

Geçen hafta belediye işçileri yarım günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Belediye işçilerinin eylemlerinde öne çıkan talepler ise, toplu sözleşme sonrası eriyen ücretleri için ek protokol, gelir vergisinde adalet, taşeron işçilerin kadroya geçirilmesi ve ilave tediye hakkı idi. Birçok ilde gerçekleşen eylemlerde işçilerin öfkesi ve coşkusu gözlemleniyordu. Ancak gelinen aşamada işçilerin tabandan yükselen tepkileriyle hayat bulan bu eylemler anlamlı olsa da saldırının mahiyeti ve kapsamı düşünüldüğünde yeterli olmayacağı açıktır.

Belediye işçilerinin eylemlerinin yanı sıra sendikal örgütlenme hakkı için direnişte olan işçiler ile ücretlerinin artırıl-

ması için eyleme geçen irili-ufaklı eylemliliklerden söz edebiliriz.

Belediye işçilerinin sözleşmelerinin tamamlanmasının ardından ücretleri enflasyon karşısından hızla eridi. Bunun dışında taşeron işçilerinin çalışma koşullarından kaynaklı sorunları yıllardır sürüyor. Birçok yerde taban basıncıyla sendikayı eyleme zorlayan bir dinamik mevcut. Ancak gerçekleştirilen son eylemler anlamlı olsa dahi iş bırakmanın yarım günle sınırlı olması ve birçok belediye biriminin bu eylemler katılmaması ciddi bir zayıflığa işaret ediyor.

Geçen hafta gerçekleşen eylemlere katılan belediye işçileri öfkeli ve coşkuluydu. Ancak İzmir'de 30 bin üyesi bulunan Genel-İş'in eylemine 500-2000'i aşmayan bir kitle katıldı. İleri sürülen taleplere rağmen, bu taleplerin kazanılması için zorlayıcı bir hatta yürünmediği de açıktır. Öyle ki üye işçilerin büyük çoğunluğu iş bırakma eylemini sendikanın sosyal medya hesabından öğrendi. Buna şaşmamak gerekir.

Keza Genel İş genel Başkanı Remzi Çalışkan, eylemin duyurusunun yapıldığı açıklamada, kendi üyelerini mücadeleye çağıran bir konuşma yaptı. Remzi Çalışkan'ın konuşmasına dair söylenecek birçok şey var ancak mevcut durumu anlamak için şu sorulabilir: Bir sendika yöneticisi kendi sendikasında örgütlü işçisiyle eylemi örgütlemek yerine onları eyleme çağırıyor? Üyelerini sürecin bir parçası yapmayan, işçinin taban basıncına rağmen yukardan örgütlenen ve bir haftadan kısa bir zamanda duyurusu yapılan bir eylemin hem katılım bakı-

mından hem de etkisi bakımından böyle zayıf bir sonucun ortaya çıkması şaşırtıcı değildir. Remzi Çalışkan, yaptığı basın toplantısında kendisine "eylemler sonuç üretmezse nasıl bir eylem planınız var" sorusuna verdiği yanıt ise, "başkanlar kurulu var orada tartışacağız" demek dışında bir şey değildi. Öncelikle bu konulanmanın işçiler için yarattığı sonuçlara bakmak gerekir. Birincisi, karar almadan uygulama süreçlerine kadar işçiyi edilgen hale getiren bu durum, işçinin mücadele kapasitesini ve dinamizmini körelten bir tutum ifade etmektedir. Önemli bir diğer nokta ise mücadele ettiğiniz sermaye ve iktidarına karşı gücünüzün ve örgütlülüğünüzün ne kadar zayıf olduğunu açığa çıkaran bir tablonun oluşmasına yol açmaktadır. Tabanın basıncı üzerine 'dostlar alışverişte görsün' mantığıyla yapılan her eylem, bırakın işçilerin mücadele kapasitesini açığa çıkarmayı başta kendi gücü üzere eylemlere ve üyesi olduğu sendikaya güvensizliği arttırmak dışında bir işlevi olmaz. Bu saldırı dalgası karşısında işçilerin sokağa çıkmış olması anlamlı olsa da nasıl örgütlendiği, ne amaçlandığı ve belediye işveren karşısında nasıl bir zorlayıcılığı olduğu temel önemdedir. Bugün özellikle Genel-İş'in örgütlü olduğu birçok belediyenin CHP belediyesi olması ve Genel-İş'in CHP ile olan bağı düşünüldüğünde, mücadelenin sınırları daha baştan çizilmiş oluyor. Toplu sözleşmeler bitip geriye dönük hakların talep edilmesi için bile bir zorlayıcılık yokken sendika maalesef işbirlikçi bir konuma düşmüş oluyor.

Eriyen ücretler için ek protokol talebi,

kadro talebi, gelir vergisinde adalet talebi belediye işçilerinin yaşam hakkı talebiyle eşdeğer talepler. Ve bu taleplerin elde edilebilmesi için yapılması gereken birçok şey var.

Öncelikle CHP belediyelerinin de işveren olduğu zihinlere kazınmalıdır. İşçi sınıfı ve sermaye arasındaki temel çelişkiyi silikleştiren bir yaklaşımdan bir an önce vazgeçilmeli ve örgütlenecek eylemler "sınıfa karşı sınıf" bakış açısıyla örgütlenmelidir. Önemli bir diğer nokta ise, edilgenleştirilen işçilerin tüm sürecin etkin bir öznesi olması için var olan işyeri komiteleri işletilmeli, olmayan yerlerde komiteler oluşturulmalı ve karar yetkisi bu komitelerde olabilmelidir. Yılların birikmiş tortularıyla hareket eden sendikal bürokratik anlayışla hesaplaşmadan bu sürecin örgütlenmesi oldukça zordur. Zamlar ve vergi adaletsizliği ise sermayenin yıkım politikalarıyla hesaplaşmanın önemli bir ayağıdır. İşçilerin siyasal olarak aydınlatılması ve bilinçlendirilmesi de bir başka önemli başlıktır. Keza saldırı dalgası tüm işçi ve emekçileri yoksullaştıran bir nitelik taşıdığı yerde birlik mücadelelerinin önemi açıktır. Dolayısıyla işkolu olarak örgütlenen eylemlerle birlikte daha genel düzeyde eylem biçimlerini örgütlemenin imkan ve araçları tartışılmalı, birleşik-militan bir eylem hattının örgütlenmesi için sendikalar göreve çağrılmalıdır.

Ancak sendikaların bugünkü mevcut durumu ve işlevi düşünüldüğünde, görev bir kez daha öncü işçilerin omuzlarındadır.

İZMİR'DEN SINIF DEVRİMCİLERİ

"Biz birliksek yapamayacağımız şey yok"

Gemi Söküm'de Metaş'ta gemide çalışan işçiler bugün (17 Temmuz) ücret zammı için taleplerini bildirerek gemiye çıkmadılar. Metaş işçilerinin talebi 1200 TL.

Gemi Söküm işçisi kardeşler, Metaş gibi birçok firmada aynı sorun aynı tepki mevcut, fakat bu durum tüm firmalarda aynı anda ortak bir tepkiye dönüşmeyince baskı oluşturmuyor. Gelin taleplerimizi aynı kanaldan daha güvenceli yükseltelim. Tüm firmalardan ekipler kurup her firmanın talebini diğer firmalarda kurulan ekiplerle birleştirelim, tüm firmalarda her işçinin ihtiyacını kar-

şılaman ücret talebimizi aynı dilde konuşarak iletelim.

Gemi Söküm patronları ulusal basına da yansıdığı gibi sürekli yeni işler alıyor. Söylenen 10 yıllık hurda gemi mevcudu olduğu. Fakat biliyoruz ki Gemi Söküm patronları dünyayı da kazansa karşısında düşük ücretli ses çıkarmayan işçi istiyor. Çünkü tek güvencesi işçiyi güvenceleştirme.

Sefaleti kabul etmemek, insanca bir yaşama yeten ücreti talep edip almak

bizim ellerimizde. Bu sadece Metaş işçisinin sorunu değil. Bugün Işıksan'da birçok işi mesai kalmayarak tepki gösteriyor, diğer firmalardan yansıyan görüntü hiç kimsenin memnun olmadığı.

Gemi Söküm'de Temmuz zamları için patronlarda en ufak bir hareketlilik yok. Bu suskunluk hali Gemi Söküm patronlarının düşük ücret dayatacağını açıkça gösteriyor. Kimse "gemi yok" bahanesine sığınmasın, artık bu işçi yıllardır her türlü zorluğa karşı çalışıyor. Piyasanın en

düşük maaşı ne bu işçiyeye revadır ne de akla-mantığa uymaktadır.

Metaş ve Işıksan işçileri bir adım attılar, gelin kendi içimizde değil tüm firmaların içinde olduğu bir zemin için adım atalım. Metaş ve Işıksan işçileri aranızda iletişimi kurun, diğer firmalardan sözü geçen arkadaşlara ulaşın, bir araya gelelim konuşalım. Unutmayın biz olmasak Gemi Söküm hurda yığınından başka bir anlam taşımamaktadır. Biz birlik olursak yapamayacağımız şey yok!

(EGE İŞÇİ BİRLİĞİ FACEBOOK SAYFASINDAN ALINMIŞTIR)

AKP-MHP iktidarı kız okulları açmayı hedefliyor...

Kız çocukları gericiiliğin girdabında!

Gerici-faşist iktidar, seçimlerin üzerinden bir ay bile geçmeden gerici hamlelerde bulunmakta gecikmedi. Yeni Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, kız çocuklarının okullaşma oranının artırılması gerekçesiyle, sadece kız çocuklarının okuyacağı okulların açılabilceğini söyledi. Bunu da bazı velilerin kız çocuklarını erkek çocuklarla birlikte okutmak istememesine dayandırdı. Bu söylemlere ilk destek, Hüda-Par Gaziantep milletvekilinden geldi. Hüda-Par milletvekilinin “kimse çocuklarını karma eğitim veren kurumlara zorlamasın” sözünün ardından BBP Başkanı Mustafa Desteci ise, hararetle bu düşünceyi destekleyerek hatta kadın üniversiteleri ve hastaneleri de açılması gerektiğini ifade etti.

2014 yılında Millî Eğitim Bakanlığı Müsteşarı iken de benzer bir açıklamaya imza atan Yusuf Tekin’in düşüncesi kuşkusuz ki yeni değil. Dönem dönem gerici yazarlar, ‘istismara yol açtığı’ gerekçesiyle karma eğitimi hedef almışlardı. Ayrıca, 2018 yılında yönetmelikte yapılan değişiklikle “çok programlı Anadolu lisesi, mesleki ve teknik eğitim merkezi ve mesleki eğitim merkezinde karma eğitim yapılır” maddesi de yürürlükten kaldırılmıştı. Resmî verilere göre, karma eğitimin uygulanmadığı okulların oranı %15 civarında. Bunu şimdi de ilköğretime yayarak kurumsallaştırmak istiyorlar.

Büyük bir riyakarlıkla, kız çocuklarının okuma oranlarını artırma yalanına sarılarak bunu gerçekleştirmeyi hedefliyorlar.

Kuşkusuz ki ifade edilenler, Yusuf Tekin’in şahsi düşünceleri değil. Bakan, çok açık ki, kadınların ve kız çocuklarının toplumsal yaşamın dışına çıkarılmasını savunan iktidar ortağı cemaat ve tarihatların bilinen zihniyetini ifade ediyor. Dahası, 21 yıllık AKP iktidarının toplum ve toplumsal yaşamın her alanını dinsel referanslara dayalı olarak şekillendirilmesinin bir parçası olarak dile getiriyor.

KIZ ÇOCUKLARININ EĞİTİMİNİN GERİLEMESİNİN GERÇEK NEDENLERİ...

Eğitim emekçilerinin verilerine göre, 1 milyonu aşkın kız çocuğu eğitim yaşamının dışında. Son 10 yılda evlendirilen kız çocuğu sayısı ise 300 bin. Aynı zamanda 100 çocuktan 16’sı aktif bir şekilde çalışma yaşamının içinde ya da iş arıyor. Bunların içinde kız çocukları da ciddi bir oranı oluşturuyor.

Evet, kız çocuklarının okuma oranlarında ciddi anlamda düşüş var. Ancak bunun nedenini anlamak için sermaye sınıfı ve iktidarlarının politikalarına bakmak gerekiyor.

Kız çocukları büyük oranda yoksulluktan kaynaklı olarak eğitim hakkında

mahrum kalıyor. Yine 9 yıl önce kabul edilen ve eğitimde ‘büyük reform’ olarak nitelendirilen 4+4+4 sistemine göre, kız çocuklarının okuma oranlarında gerileme yaşandı. Zira, 4. sınıftan sonra açık öğretime kapı aralanmasıyla, kız çocukları eğitimin dışına itilirken, çocuk işçilik ve çocuk gelinliğin önü açıldı. Aynı zamanda köy okullarının kapatılması ve taşınmalı sisteme geçilmesi de kız çocuklarının eğitime erişimini büyük oranda sınırlandırdı. AKP iktidarı döneminde de kadınlara dönük izlenen düşmanca politikalarından kız çocukları da etkilendi. Kadına dönük şiddet, taciz ve tecavüz sarmalıyla birlikte, çocuk istismarının meşrulaştırılmasına yönelik hamleler hız kazandı.

Böylelikle iktidar politikaları eliyle yoksulluğun ve gericiiliğin girdabında kız çocuklarının eğitime erişimi adım adım sınırlandırıldı.

KARMA EĞİTİME NEDEN KARŞILAR?

Kız okulları açılması düşüncesini, AKP iktidarının kadınlara dönük politikalarında aramak gerekir. Erkek egemenliğinin sürekli pekiştirildiği, dinsel ritüellerle

kadınların yok sayılmaya çalışıldığı bir durumda, kız okulları, ardından kadın üniversiteleri ve hastaneleri vb. planlarla kadınların toplumsal-siyasal yaşamdan daha da soyutlanmasının ve dışlanması önünü açacaktır.

Toplumsal yaşamın her alanında ve eğitimde cinsiyet eşitliğini sağlamanın temel yolu kuşkusuz tek başına karma eğitim değildir. Bu esasta bir sistem sorunudur. Her düzeyde verilen eğitim eşit, bilimsel ve laik olmalıdır. Karma eğitim de bilimsel eğitimin temel öğelerinden biridir. Çocukların ayrıştırılmış ortamda eğitim almaları gelişimlerini sakatlayacak bir durumdur. Kız ve erkek çocuklarının birlikte öğrenmesi, paylaşması, sağlıklı bir temelde sosyal ilişki kurması açısından da şarttır. Zira, tek cinsiyetli okullarda okuyan öğrencilerle yapılan araştırmalar, karşı cinsle iletişim sorunları yaşandığına, kontrolsüzlüklere ve tepkiselliklere de işaret etmektedir.

Ancak AKP iktidarının bu olası hamlesi eğitim alanında bir saldırı sınırlarında değildir. Gericilerin toplumu dizayn etme hamlelerinden biridir. Dolayısıyla kız okulları açma düşüncesi, 6284 ve nafaka hakkının kaldırılması girişimi, medreseler açılması ve kadınların çalıştırılmasının sınırlandırılması gibi adımlar gerici iktidar ortaklarının temel politikalarını oluşturmaktadır.

Bu gündem de kadınların hak ve özgürlüklerine dönük saldırılara karşı mücadelenin bir parçası olmalıdır.

“Çocukların hayatına müdahale ediyorlar”

Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin’in “kız çocuklarının okullaşma oranını sağlamak için kız okulları açılmalı” açıklaması hakkında Gebzeli işçi ve emekçilerin ne düşündüklerini sorduk...

“AKP TOPLUMU GERİCİLEŞTİRDİ”

Bankada çalışan bir emekçi: Millî Eğitim Bakanı’nın kız çocuklarının okuması için sarf ettiği bu sözleri değerlendirecek olursam; ortada iki gerici tutum var bana göre... Birincisi Millî Eğitim Bakanı’nın, ikincisi de kız çocuklarını karma eğitim nedeniyle okula göndermeyen ailelerin. Fakat şu noktanın altını çizmek istiyorum; devlet, özellikle de AKP toplumu gericileştirdi. Toplum bu halde de devlet buna bir “çözüm” buluyor algısı

yaratıyorlar. Halbuki gerici politikaları topluma empoze edenler zaten kendileri. Gericileşmenin her alanda önünü açıp şimdi de “mağduriyet” giderme için böyle bir açıklama yaptıkları algısını yaymaya çalışıyorlar. Samimiyetsizler.

Ülkede zaten kız meslek liseleri var, kız imam hatip liseleri var. Karma eğitime karşı olanlar zaten kız çocuklarını bu okullara gönderiyorlar. AKP iktidarı bilindiği gibi gerici-muhafazakar bir sistem yaratmaya çalışıyor. Bu açıklamaları “dindar ve kindar nesil” projelerinin bir yansıması. Bir yandan toplumu yozlaştırıyorlar. Yozlaşmanın önünü açan onlar

ama bunun karşısında dini eğitim, dinci politikalar da dayatıyorlar. Bu gidişata “alternatif” de kendileri bu topluma dayatıyor. Yozlaşmayı pompalayıp muhafazkar kesimi kendine bağlamaya, diri tutmaya, hoşnut etmeye çalışıyorlar.

Bu açıklamaları yapanlar sülalesi de dahil olmak üzere zevk-i sefa içinde. Oturdıkları koltuklardan emekçilerin çocuklarının hayatlarına müdahale ediyorlar.

“GELİP ÇÖKMÜŞLER BÜTÜN KOLTUKLARA!”

Emekçi bir kadın: O kadar korkutucu

ki bu açıklama. Bunun karşısında örgütlü bir duruş sergilenmedikçe yapacak bir şey yok. Gelip çökmüşler bütün koltuklara. Açıklamaların dışında, fiili bir şeyler yapılmalı.

“KIZ ÇOCUKLARININ OKULLAŞMA ORANI DÜŞÜRÜLDÜ”

Bir işçi: Mevcut iktidarın zihniyeti, hedefi toplumu her koşulda ayrıştırmak. Cinsiyetçiler zaten. Kendi çocukları yurt dışlarında okusun ama emekçi çocukları ayrışsın, dinci eğitim alsın, şükürcü olsun. O kadar kız çocuklarını düşünüyorsa liseleri zorunlu yapsınlar. Kız çocuklarının okullaşma oranı kendi iktidarlarında bilinçli bir şekilde düşürüldü.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

“İmamların okula girmesine karşıyız!”

İktidarın eğitim alanındaki saldırılarından biri olan Çedes Protokolü üzerine Öğrenci Velileri Derneği Başkanı Enver Önder ile konuştuk.

-Çedes Protokolü bir süredir iktidarın uygulamaya çalıştığı bir proje. Bu proje ile zaten nitelik açısından son derece gerilemiş, sermayenin hizmetine girmiş ve gericilemiş olan eğitim sistemi bir kez daha hedef tahtasına çakılmış oldu. Bu protokol üzerine bilgi verir misiniz?

Okullara imamları gönderecekler. Nitelikli nitelsiz, imam olması yeterli. Bu imamları gönderecekler ve okullarda “ahlak dersi” verecekler. İmamlar çocukları “iyi ahlaklı” ve dürüst bir insan olarak yetiştirmesi için yönlendirilecekmiş. Tabi satırın arasında yer alan ifadeye göre çocuklara haftada bir gün camiye gitmeleri tavsiye edilecek. Zaten bizim şu an okullarımızda dini bir eğitim var. Laik bir eğitimden söz edemeyiz ki. Ama tabi bunları yeterli görmüyorlar. Okullardaki din öğretmenlerine güvenmiyorlar. Bu öğretmenlerin yerine militan imamları göndermeyi planlıyorlar. Bu insanlara çocuklarımızı teslim etmemizi istiyorlar. Çocuklarımızın daha gelişim aşamasında beyinlerini yıkayıp İslamiyet’e koşullandırmaya çalışacaklar. Eğitime genel olarak direk karşı çıkamıyorlar. Ama çok şey-

tani bir biçimde taktikler geliştirerek “iyi ahlaklı, iyi insan yetiştirmeye çalışıyoruz” demeye çalışıyorlar. Öyle bir eğitimin peşindeler ki, eğitimi içerden fethederek, eğitimi eğitim olmaktan çıkararak bir ümmet toplumu yaratmaya çalışıyorlar. Tarikatlara eleman yetiştirme bakışı ile hareket ediyorlar. Eğitim bilimsel bir çalışmadır. Eğitim pedagojik formasyon ile yapılır. Eğitim bir imama nasıl teslim edilebilir? Biz buna karşı çıkıyoruz. İmamın en akıllısı bile “Allah birdir, resul hakır, ümmetlik esastır” der. Eğitimde ümmet değil, yurttaş yetiştirme bakışı ile hareket edilir. Müfredatta söylem olarak da olsa böyle söylenir; “İyi yurttaş, iyi insan, insan haklarına saygılı birey, kendilerini geliştiren, kendi ayakları üzerinde durmasını beceren insanlar yetiştirilecek” denir. Bunlar ayakları üzerinde duran değil, kafalarını sallayan insanlar yetiştirmeye çalışıyorlar. Bunların toplumun ideal bir toplum olmasının önünde engel çıkaracaklarını düşünüyorum. İmamların okula girmesine kökünden karşıyız. En son Menzil’in başındaki adam öldü ve koca koca partilerin toplayamadıkları kadar kitle topladılar. Bu tarikatlar son derece varlıklılar ve insanları bu tarikatlarda besliyor, barındırıyor ve koşullandırıyorlar. Ve bu insanlar iktidarın arkasından sıraya girmeye hazır hale geliyorlar.

Böylesi kimliklerin eğitimi yönlendirmesine kökten karşı olmak zorundayız.

-Sizce bu saldırın devamında iktidarın ne gibi hamleleri olabilir? Emek ve eğitim üzerine olan örgütlenmelerin bu konuda neler yapması, nasıl bir mücadele hattı izlemesi gerekir?

Demokratik kitle örgütlerinin bir toplantısı oldu. Bu toplantıda 16 Eylül’de İzmir’de büyük bir miting yapılması kararlaştırıldı. Bu mitingde bu sorun etkin olarak işlenecek. Ve buralardan başlanarak diğer illerde de süreçler işletilmesi planlanıyor. Ama bu işin arkasının da izlenmesi bakışı ile hareket edilecek.

Bu saldırı ile öncelikli olarak ilkokul ve ortaokul öğrencileri hedefleniyor. Ki bugün lise öğrencileri intihar ediyorlar, ilkokulda böylesi bir saldırının ilerleyen süreçte nasıl bir etkisinin olacağını siz düşünün... Neler yapılmalı? Öncelikle insan olabilmenin en önemli yönlerinden biri bir araya gelip bir şeyleri beraber yapabilmektir. Bu insanlar şeytanı bile geride bırakan oyunlar oynuyorlar. Bu insanlar eğitim ile alakası olmayan insanlar. Şimdiye kadar hiçbir eğitimci eğitim işi ile ilgili olarak camiye davet edilmemiştir. Dolayısıyla imamların da danışman gibi, rehber gibi okullara atanması kabul edilemez. Ki bunların sicilleri de çok kabarık. Cinsel taciz, tecavüz gibi

sorunlar hep böylesi tiplerin başının altından çıkıyor. Bunlar bu halleri ile ahlak öğretmekten bahsediyorlar. Biz öncelikle temel eğitim yasasına sahip çıkmalı, ilk öğretim yasasına ve öğretim birliği yasasına sahip çıkmak zorundayız. Böylesi yasa-salar varken bakan “biz kız okulları açacağız” diyor. Tepkiler üzerine de “yanlış anlaşıldık” demek zorunda kalıyorlar. Biz okulların eğitim görevi ile ilgili kurumlar olduğunu, bu okulların halkın vergileri ile yapıldığını, öğretmenlerin özlük haklarının da halkın vergileri ile karşılandığını anlatmamız gerekiyor. Bunların dışında, bu kurumlara imam, müftü vb. gibi başka kişilerin girmemesi gerektiğini anlatmamız, bunun mücadelesini vermemiz gerekiyor. Sonuçta bu insanlar eğitimci değil! Ayrıca, tarikatlar bugün çok güçlenmiş durumda. Her biri çok büyük sermaye sahibiler. Koca koca imam hatipler yaptırıyorlar. Çok büyük mal varlıkları var. Bunların nasıl beslendiğinin açıklığa kavuşturulması lazım. Bunun mücadelesini vermemiz gerekiyor. Ayrıca okullardaki eğitimin içeriğini, öğretimin birliği yasasının öngördüğü biçimde öğretmenler tarafından belirlenmesi gerekir. Merkezi iktidar tarafından gerici bir eğitim müfredatı dayatılmasının önüne geçmek için mücadele etmeliyiz.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Suruç biziz;33’lerin yoldaşlarını alacağız!

8 yıl önce “beraber savunduk, beraber inşa edeceğiz” diyerek yıkılmış bir kenti yeniden inşa etmek için yola çıkan 33 düş yolcusu iktidar destekli işid çeteleri tarafından katledildi. 8 yılın ardından katliamın sorumlularını açığa çıkardığımız her alanda iktidar, çeşitli saldırılarla Suruç’un hesabını sorma mücadelesini engellemeye çalışıyor. “33’lerin düşlerini gerçek kılacağız diyerek!” sokak sokak mücadele eden, onlar için adalet isteyen ve bu adaleti sağlamak için sokaklarda mücadele eden 6 arkadaşımız, katliamın 8. Yılında gerçekleştirilecek anmaya bildiri dağıtarak çağrı yaptığı için tutuklandı. 2 arkadaşımız ise bu anmalara katıldığı ve 155 kişiye yönelik yapılan işkenceye direndiği için tutuklandı. Suruç katliamının göz göre göre önünü açan iktidar sistemin devamlılığını bugün emeğini savunan işçilere, doğasını savunan köylülere, haya-

tnı savunan kadınlara, LGBTİ+’lara, Kürt ulusuna, üniversitelilere yönelik baskıyı sürdürerek, gözaltılar, tutuklamalarla sağlıyor. Akbelen’de doğasını savunan köylülere, kayıp yakınlarını arayan Cumartesi annelerini/insanlarını, eyleme çıkan işçileri, Soma ve Bartın davası avukatlarını ve daha nicelerini tutuklayan devlet bu saldırılarla halkın mücadelesini bastırmak istemektedir.

Bugün yargı paketleriyle adli suçlular serbest bırakılıp cihatçı çetelere özel af lar çıkarılmaktadır. Devrimci tutsaklara yönelik tecrit ve infaz yakma saldırıları devreye sokmakta, devrimci tutsaklara yönelik işkence arttırılmaktadır. Bugün meclise hizbullahın temsilcisi hüdapar girmişken, cihatçı çetelere özel af lar

çıkarılırken, üniversitelilere, gençlere, toplumun geniş kesimlerine yönelik artan saldırıların nedeni de budur: Yükseklen mücadelemizi engellemek!

18 Temmuz günü 6 arkadaşımızın, 21 Temmuz günü 2 arkadaşımızın tutukluluğu, halka yönelik açık baskı ve tutuklama saldırıları depremlerde dayanışmaya giden, maden katliamlarında hesap soran, üniversiteye yönelik saldırılarda kampüsten sokağa mücadele eden gençliğe yönelik bir gözdağı ve bastırma politikasıdır.

Katliamın 8. Yılında tüm gözaltı ve tutuklama saldırılarına rağmen 33 düş yolcusunun yürüdüğü sokaklarda onların isimlerini haykıran irademizle belirtiyoruz. Faşizmin katliamlarına, sesi-

mizi kısmak isteyenlere karşı gençliğin birleşik mücadelesiyle bulunduğumuz her alanda düşlerimiz yarım kalmasın diye mücadele etmeye devam edeceğiz. Tutuklanan 8 arkadaşımız şahsında sürdürülen yıldırma politikalarına karşı Suruç’un bizler olduğunu 33’lerin gençliğin her sözünde ve eyleminde yaşamaya devam edecek. 8 arkadaşımızı da alacağız. Kampüslerden sokağa, deprem bölgesinden Akbelen’e, Cudi’ye dayanışmayı, mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz. Her yerden “Suruç Biziz, 33’lerin Yoldaşlarını Alacağız” diyerek tutuklanan 8 arkadaşımız için ses çıkarıyoruz.”

Kampanya sürecinin imzacıları şu şekilde: Dev-Güç, Devrimci Gençlik Birliği, Devrimci Gençlik Dernekleri, Gençlik Komiteleri, Gençlik Komünleri, Kaldıraç Üniversite, Özgürlükçü Gençlik, Öğrenci İnisiyatifi, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu, Yeni Demokrat Gençlik

“Mücadelemizi güçlendirerek devam ettireceğiz!”

İktidarın sağlık çalışanlarına dönük saldırgan tutumları, sağlık çalışanlarının yurtdışına giderken aldıkları “iyi hal belgesi”ndeki artış üzerine TTB Genel Sekreteri Vedat Bulut’la konuştuk...

“AMAÇLANAN TOPLUMUN SAĞLIĞI DEĞİL, BİAT ETMESİ...”

- İktidarın sağlık çalışanları ve TTB üzerinde uzun yıllardır baskıları var ve gündün düne bu baskılar yoğunlaşıyor. Çeşitli açıklamalarla toplum ile sağlık çalışanları karşı karşıya getirilmeye çalışılıyor. Bu saldırıları değerlendir misiniz? Ve bunun TTB’ye yansımaları nedir?

TTB Genel Sekreteri Vedat Bulut: İktidarın sağlık çalışanları üzerindeki baskılarının tarihsel bir süreci var. 12 Mart olsun, 12 Eylül olsun ve bundan sonraki süreçlerde de sağlık çalışanları ve TTB üzerinde baskı kurdular. Erdal Atabek üzerindeki baskılar, TTB Merkez Konseyi üyelerine açılan davalar bunların örnekleridir. Şebnem Korur Fincancı’nın yaşadığı sorunlar gibi... Ve nihayet en son “Savaş bir halk sağlığı sorunudur!” açıklamamızın üzerine yapılan saldırılar gibi... Tüm bunların yanı sıra hakkımızda sayısız davalar açıldı. Ama iddiaların içeriği tamamen boştur. Bu davalar politik davalardır. Uluslararası kamuoyu da bu davaları izlemektedir.

Bu iktidar karşılarında konuşan insanlar olmasını istemiyorlar. Gerçekleri açığa çıkaran, onların söylediklerin tersine bir şey söyleyen insanlar istemiyorlar. Çünkü halktan gerçekleri gizliyorlar. Mesela Covid-19 sürecinde bunu yaşadık. Deprem sürecindeki ölüm sayıları, sağlık sorunları gibi bilgileri gizliyorlar ve algı yönetimi çabası içine giriyorlar. Sahte bir ‘başarı öyküsü’ yazma çabası içindeler. Otokritik yapılar bu şekilde hareket eder. Sermayenin elindeki devlet aygıtları yine sermayenin lehine ve çalışanların aleyhine olarak tekrar düzenleniyor. Ve iktidarlarını da bu şekilde devam ettiriyorlar. Kısım de bu politikalarında başarılı olduklarını görmek gerekiyor.

Türk Tabipleri Birliği’nin yasası, 6023 sayılı yasa ve bu yasanın bağlı olduğu Anayasa Hukuku. Anayasa’nın 135. maddesi meslek örgütlerinin bağımsızlığına vurgu yapan bir maddedir. Bu madde ‘80 askeri darbesi sürecinde çıkarılmıştı. Öy-

lesi bir süreçte çıkarılan yasada bile meslek örgütlerinin bağımsızlığını tamamen yok edemediler. Çünkü uluslararası bir takım meslek örgütlerine bağlılığımız ve sözleşmelerimiz var. Bu madde meslek örgütlerinin, seçimleri ile delegasyon sistemi ile yani her şeyi ile bağımsızlığını korumak zorunda. Devletin buralarda yetkisi yoktur. Aksi takdirde uluslararası alanda da bağımsızlığımızdan söz edemeyiz. Bakın mesela İran’daki hekim örgütünün uluslararası tanınırlığı yoktur. Çünkü orası bir İslam Cumhuriyeti’dir ve uluslararası ilke ve kurallara uyulmamaktadır. Özgürlük alanı yoktur.

Peki hekim örgütlerinin özgürlük alanı ne demektir? Çünkü hekimler aynı zamanda insan hakları ile ilgili olarak işkence sorunlarını da raporlarlar. Ve bunu bağımsız bir şekilde yaparlar. Bunu yapamazlarsa insan hakları ihlalleri ve işkenceler artar. Bununla ilgili İstanbul Protokolü Türkiye’nin imzaladığı ve taraf olduğu bir protokoldür. Bu protokol tutuklu ve hükümlülerin sağlık hizmetlerinden nasıl yararlanabileceğini belirten bir protokoldür. Yine halk sağlığına ilişkin konularda -çevre sağlığı olsun, sularımızın kirletilmesi olsun- buna bağlı çıkacak salgın hastalıklar konusunda meslek örgütleri bağımsız olmazsa bu konular arka plana düşülebilir. Dünya sağlığı ve genel sağlığı bozacak sonuçlar oluşabilir. Çin’de başlayan ve tüm dünyaya yayılan pandemi buna örnektir. Zira Çin de otokritik bir ülkedir. Verileri gizlediler. Türkiye’de Rusya’da veriler hep gizlendi. İşte meslek örgütlerinin bağımsızlığı bu örneklerden de hareketle çok önemlidir. Meslek örgütleri kendi toplumunu ve uluslararası kamuoyunu özgürce bilgilendirebilir. Sonuçta sağlık bütün dünyayı, toplumları ilgilendiren bir şey.

Sağlık alanında bağımsızlık meselesine saldırının yanı sıra sağlığın özelleştirilmesi ve kapitalizme uydurulması gibi bir sorun var. Koruyucu sağlık önemsenmi-

yor. Halkın hastalığından ve ölümünden para kazanan bir sistem kuruldu. Zaten amaçlanan toplumun sağlığı değil, biat etmesi bunlar için. Bu saldırılar sağlık çalışanlarına da yansıyor.

“BU DURUM TOPLUMDA KÖTÜ SONUÇLAR YARATAKTIKIR!”

- Bu saldırılarla beraber sağlık çalışanlarının yaşadıkları sorunlar hem ekonomik hem de mesleki olarak çoğalıyor. Şiddet artıyor ve sağlık çalışanları kurtuluşu farklı biçimlerde görüyor. Bunun sonucunda “iyi hal belgesi” talebinde artış olduğunu belirtiyorsunuz. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

TTB Genel Sekreteri Vedat Bulut: Sağlıkta şiddet çok fazla artmaya başladı. Ortalama ölçekte günde 5 fiziksel, 30 sözel şiddet yaşandığını görüyoruz. Ki, kimi hekimler yaşadığı şiddeti bize bildirmiyor yoğunluktan. Günde 100 hasta ile ilgilenen bir hekim bunun peşine düşemiyor. Güvenlik önlemlerinin yeterli olmaması ve caydırıcı cezaların olmaması önemli etkenlerden. Tabii bu sorun başka sorunlara da yol açıyor. Hekimler “iyi hal belgesi” olarak yurtdışına gidiyor. Geçtiğimiz 6 aylık dönemde 1361 iyi hal belgesi aldı. Ve henüz yeni mezun olan arkadaşlarımızın başvuruları gelmedi. Bu başvurularla sayılar 2500-3000 arası olacak diye öngörüyoruz. Şu an günde 10-15 civarı iyi hal belgesi alınıyor. Bu belge etik açıdan hekimlik yapılmasının önünde engel olmadığını gösteren bir belge. Yurtdışında hekimlik yapabilmesi için bu belgeye ihtiyaç var. Bu belgeyi alabilmesi için sicilinin temiz olması gerekiyor. Bu belgeyi alma oranı giderek artıyor.

Bu konuda çarpıcı birkaç bilgi paylaşmak isterim. Birincisi; 8 Şubat 2022’de cumhurbaşkanının yaptığı bir konuşmada, “giderlerde gitsinler” demesinden sonra hızlanan bir gidiş oldu. Özellikle pratisyen hekimlerin, ardından uzman

hekimler, akademisyen, profesörlerin ve doçentlerin gidişi hızlanmıştır. Buna Erdoğan’ın bu söylemi sebep olmuştur. İkinci bir bilgi; 14-28 Mayıs seçimlerinin sonuçları beklentinin gerisinde olunca hekimlerin gidişleri çoğalmıştır. Çünkü insanların endişeleri, çocuklarının eğitimleri, ekonomik sorunlar bu göçü artırmıştır.

Bu durum toplumda kötü sonuçlar yaratacaktır. En basit bir MR randevusu bile alınamaz duruma gelecektir. Sağlık alanında yetersizlikler artacaktır. 6 aya varan randevular verilecektir. Birçok alanda randevular bugün birkaç ay ertelenirken bu süre daha da artacaktır. Hastalar iyi bir teşhis ve tedavi süreci yaşamayacaktır. İnsanlar sonuç alamayınca acil servislere yöneliyorlar. Ve bu durum acil çalışanlarını zor durumda bırakıyor. Böyle olunca bir hekimin hastaya 20 dakika ayırması gereken süre 5 dakikaya iniyor. Böylece iletişim de çok iyi olamıyor ve şiddet olayları artıyor.

“KARANLIĞA TESLİM OLMAYACAĞIZ!”

- Bu durumun toplumun sağlığa erişimi bakımından yaratacağı sonuçlar, sağlık politikalarının alacağı yara bakımından sonuçları ne olacaktır? Ayrıca iktidarın sağlık çalışanlarına dönük saldırgan politikalarına karşı neler yapılmalıdır?

TTB Genel Sekreteri Vedat Bulut: İktidarın sağlık çalışanlarına yönelik saldırıları karşısında birleşerek mücadele etmek gerekiyor. TTB, sendikalar, dernekler bu konuda birleşik mücadele etmelidir ve ediyoruz da. Zaman zaman toplantılar yapıyoruz ve ortak mücadelenin sorunların tartışıyoruz. Sadece sağlık da değil, geçinememe, zamlar, Covid-19 gibi sorunları gündemimize alıyoruz. Geçmişte “Emek bizim, söz bizim!” şiarı ile bir mücadele süreci örgütledik. İçine girdiğimiz süreç gösteriyor ki bu mücadeleleri güçlendirerek sürdürmemiz gerekecek. Seçimler bunu gösterdi. Özellikle yerel seçimlerden sonra belki daha da gerekli hale gelecek. İnsanlığa karşı çağdışı yaklaşımlar yoğunlaştı. Mücadelemizi güçlendirerek devam ettireceğiz. Karanlığa teslim olmayacağız. Barış ve özgürlük dolu bir ülkede yaşamak için mücadele edeceğiz.

Yağma ve talan düzenine karşı direnışı büyütelim!

AKBEN ORMANI'NI VERMEYECEĞİZ

